

Belon Gellért

IMÁDKOZZÁL

BELON GELLÉRT
IMÁDKOZZÁL

BELON GELLÉRT

IMÁDKOZZÁL

– *Elmélkedések gyakori imáinkról* –

Harmadik kiadás

SZENT ISTVÁN TÁRSULAT
AZ APOSTOLI SZENTSZÉK KÖNYVKIADÓJA
BUDAPEST, 1988

© BELON GELLÉRT

*Minden jog fenntartva,
beleértve a bárminemű eljárással való
sokszorosítás jogát is*

TARTALOM

BEVEZETÉS.....	11
A KERESZTVETÉSRŐL.....	16
Az Atya.....	16
A Fiú.....	17
És a Szentlélek.....	18
Istennek nevében. Amen.....	20
A kereszti titkának megértéséért....	22
HISZEKEGY.....	25
Hiszek.....	25
Egy Istenben.....	28
Mindenható Atyában.....	31
A Teremtőben.....	32
Jézus Krisztusban.....	35
Szentlélektől fogantatott.....	36
Szűz Máriától született.....	38
Szenvedett, meghalt.....	39
A pokol tornácán.....	41
Feltámadt.....	42
Mennybe ment.....	44
Az Atya jobbján.....	46
Hiszek a Szentlélekben.....	48
Anyaszentegyházat.....	50
Szentek egyességét.....	51
Bűneink bocsánatát.....	53

A testnek feltámadását	55
És az örök életet	56
A TÍZPARANC SOLATÉRT	58
Urunk és Istenünk	58
Istenünk neve	60
Istenünk napja	62
Szüleink, közösségünk	64
Testi-lelki életünk	66
Nemiségünk	68
Tulajdonunk	70
Igazságnak élni	72
Kívánságaink kelepceje	74
AZ EGYHÁZ ÖT PARANCSA	76
Ünnepnapjaink	76
Közösségi áldozatunk	77
Böjt, önmegtagadás	78
Gyónás-áldozás	79
Tartsd fenn egyházadat!	80
A HÉT FŐBŰN LEKÜZDÉSÉÉRT	82
A kevélység	82
A fösvenység	83
A bujaság	85
Az irigység	86
A torkosság	87
A harag	88
A jóra való restség	89
A BŰN NÉGY SEBE	91
A tudatlanság	91
A rosszakarat	92
Érzékiség	94
Gyöngesség	95

A BŰN OKOZTA HIÁNYAINK	98
Az emberség hiánya.	98
Az aránytalanság	100
A lendület hiánya	101
AZ ISTENI ERÉNYEKÉRT	102
A hit felindítása	102
A remény imája	103
A szeretet megvallása	104
A SARKALATOS ERÉNYEKÉRT	106
Az okosságért	106
Az igazságosságért	107
A lelki erősségért	108
A mértékletességért	110
A KRISZTUSI ERÉNYEKÉRT	112
Az alázatosságért	112
A bűnbánatért.	113
A HÉT SZENTSÉG KEGYELMEIÉRT.	114
A keresztségért	114
A bérmlásért	117
Az oltáriszentség	119
A bűnbocsánat szentsége	122
A betegek kenete	124
Az egyházi rend	127
A házasság.	129
Az egyház kegyelméért.	131
EGÉSZ ÉS TELJES EMBERSÉGÉRT	135
Szent uraságért	135
Szent mindennapiságért	136
Az igazság szolgálataért	137
A szépség szeretetéért	139
A közösségi érzésért.	140
Az igazi vallásosságért.	141

A MIATYÁNK.....	145
Mi.....	145
Atyánk.....	149
A mennyekben.....	151
Szent a neved.....	152
Jöjjön el országod.....	154
Legyen meg a te akaratod.....	155
Mindennapi kenyerünk.....	157
Bocsánatkérés és -adás.....	159
Kísértéseink.....	161
Szabadíts a gonosztól.....	162
Amen.....	164
ISTENÜNKKEL SZEMBEN	
ALAPÉRZÉSEINK.....	166
Imádás.....	166
A hálaadás lelkéért.....	168
Engesztelés.....	170
A kérés lelkéért.....	171
SZENTMISÉM.....	174
ÁLDOZÁS UTÁN: Krisztus lelke.....	190
ÁLDOZÁS UTÁN: Íme jóságos,	
Édes Jézusom.....	201
KERESZTUTAM.....	213
Pilátus ítélete.....	214
A keresztfogadása.....	216
Első esés.....	218
A Fiú és az Anya.....	219
A kényszerített segítő.....	221
Veronika.....	222
Második esés.....	224

Jeruzsálemi asszonyok	225
Harmadik esés	227
Az Úr mezítelensége	228
Felszegezés	230
A keresztt alatt.....	231
A fájdalmas Anya	233
A sírban	235
ÜDVÖZLÉGY MÁRIA	238
A SZENTOLVASÓ	248
Örvendetes olvasó	248
Fájdalmas olvasó	255
Dicsőséges olvasó.....	262
SALVE REGINA, ÜDVÖZLÉGY	
KIRÁLYNÉ.....	269
IMA A NYOLC BOLDOGSÁGÉRT	284
A lelki szegénységért	284
Szelídségért	285
Sírásért	287
Az igazság éhezéseért	289
Irgalmasságért.....	290
Tiszta szívért.....	292
Békességes lelkületért	293
Az üldözöttségért.....	295
A SZENTLÉLEK HÉT AJÁNDÉKÁÉRT	298
A bölcsességért	298
Az értelemért	299
A tudás lelkéért	300
A tanács lelkéért.....	301
A jámborság lelkéért	302
Az erősség lelkéért	304
Az Úr félelméért	305

BEVEZETŐ

Ez a könyv „Imádkozzál” – a közismert, és éppen ezért megszokott és talán elszürkült imáink belső világába akar utat nyitni az elmélkedő ember számára. A sziklákká kövült imaformulákban rejlő kincseket szeretné az imától elszokott vagy legalábbis az imából kiábrándult mai ember számára hozzáférhetővé tenni, hogy a végzett ima valóban ima legyen, s ne üres szavak egymásutánja.

Ahhoz, hogy imádkozzunk, komoly akarat, jóakarat kell. Úgy, mint ahogy az emberséghez is akarat kell. Megrendítő, hogy az emberség mennyire akar imádkozni. Az ember múltjából oszlopok, istenábrázolások, templomok merülnek föl, az istenséghez folyamodók rajzai, írásai szerepelnek az őstörténelem első lapjaiban. Mindez imádkozó akaratának megörökítése. Mintha csak emberségéről akart volna bizonylatot hagyni a késői utókor-nak. Mikor embernek érezte magát, imádkozni kezdett.

Sajnos, a mai ember elhagyja az imádsá-

got. A fejlődés nagyszerűsége, az élet mozgalmassága és az öröklött imaformulák hitelüket veszítve idézik elő vallásos közösségeken belül is az imádság válságát. A csend egyre fogyatkozó világa, a zajártalom növekedése az ima belső föltételeit, a mindent megújítani vágyás pedig az ima külső formáit teszi bizonytalanná.

Pedig imádkozni kell. Ezt vallották az emberiség nagy imádkozói. Jól ismerték az embert, ez kiderül abból, hogy a modern ima nélküliség betongyűrűjét áttörni látszik az imaigénynek az az áradata, ami a nagy keleti vallások elterjedésében látszik, annak ellenére, hogy belső elmélyülést sürgetnek. A kereszténységen belül jelentkező karizmatikus mozgalom törvényes és vad hajtásaival is a nagy imaszomjúságot mutatja.

Ha embernek akarom érezni magam, imádkoznom kell!

Érdemes megfigyelnünk, hogy a kereszténység nagy imádkozói, akik a belső imádság legnagyobb mestereivé lettek, nem elégedtek meg a belső szárnyalással, de szavakba is foglalták, és le is írták élményeik nyomán támadt imádságaikat. Mint ha csak az élmények múlékonyságával szemben akarnák a pillanat ihletettségét rögzíteni! Assisi szent Ferenc Naphimnusa, a misztikus imdságok mestere Nagy

szent Teréz fohászhai, szent Ignác és Xavéri szent Ferenc, és a többinek imái mind nagy lelki tűzforrások szavakba öntött formái. Ezekre a szavakra úgy kell néznünk, mint ahogy Pascal pergamenre írta nagy Isten-élményét, bevarrta kabátja belsejébe, és nehéz óráiban odanyúlt és a pergamen zizzenezése emlékeztette a tüzes élmény melegére.

Igaz, ezek a formulák is magukon hordozzák azt az emberi gyötrelmet, amit Goethe megélt. Az volt ugyanis a panasza, hogy leírt költeményei halványan is alig érik utol élményeit, és verseinek zenéje nyomába sem lép a megélt muzsikának. Mégis leírta őket. Mi se akadjunk fönn a „szegényes szavakon”, és amint megsejtjük a goethei látomások szépségét verseinek olvasásakor, úgy kell nekünk is kibontanunk az imaformulák szavaiban rejtőző isteni kincset.

E próbálkozásban a kereszténység legnagyobb szellemeinek nyomában járunk. A Miatyánkról Origenész, szent Ágoston csodálatos fejtegetéseket írtak. Aquinói szent Tamás pedig súlyos értekezésekben mutatja ki, hogy hogyan érvényesül az Úr imájában a kereszténységnek minden kegyelmi tartaléka: a három isteni erény (hit, remény, szeretet), a négy alapvető emberi erény, a Szentlélek hét ajándéka és a hegyi

beszéd Boldogságai. Úgy kell tehát neki fogunk – legalább néhányszor – megszokott imáinknak, hogy megsejtsük a szavakban rejtőző isteni kincset. A sejtelem azután csodálatra ébreszt azon az isteni jósgon, mely nemcsak a fényes mennyet hagyta el a szegényes Betlehemért, hanem a csiszolt szavak ragyogása helyett az egyszerűvé szürkülő szavak betlehemét is elvállalta. És ha ez a csodálatunk gyökeret ver lelkünkben, ebből a nagy valóság iránti tisztelet önkéntelenül fölfakad bensőnkben. Így leszünk részesei belső tartalmuknak.

Megkíséreljük behatolni közismert imáink elavultnak látszó szavai mögé, és néhány indító gondolattal szeretnénk a mai korban is imádságra segíteni embertestvéreinket. Ezekben az imákban maga az Úr Jézus, a Szentírást sugalmazó Isten vagy az egyház tanításában és áhítatában munkálkodó Szentlélek járása hagyta lábnyomát. Isten illetve lelkek fogalmazták meg. Naponta legalább egy-egy gondolatot olvasunk nyugodtan végig, tegyük hozzá saját gondolatainkat. Valaki mondta: a reménytelenség óráiban elég nekem az apostoli hitvallásból csak ennyi: „Alászálla poklokra” Urunk legmélyebben itt volt, és ettől kezdve nincsenek végleg elrontott helyzetek.

Imádkozzunk minél többet, ha tehetjük, de sohasem azzal az önelégült érzéssel, hogy most jól kiimádkoztam magam. Isten mindig többet érdemel, mint amennyit mi nyújthatunk neki. Viszont ha a világ zúduló bajaiban és életünk forgatagában egy-egy imatöredéket tudunk csak magunkból kicsiholni, higyjük el: ez a kevés sem kevés. A legegyszerűbb és legszürkébb szó is az isteni kegyelem mélységeivel hoz kapcsolatba bennünket.

A Szentlélek Isten tegye beszédessé a kővé keményedett imákat.

A KERESZTVETÉSRŐL

Az Atya

A Te nevedben kezdem Uram
imámat és munkámat,
aki kezdet nélküli Kezdet vagy !
aki atya nélküli Atya vagy!
aki mozdítatlan Mozdító vagy !
Leheld rám hasonlatosságodat, hiszen
felkent Követeddel ezt üzented nekünk:
„Legyetek tökéletesek, amint
mennyei Atyátok tökéletes!” (Mt 5, 48)
Te tudod, hogy mire képes a teremtettség
szegénysége!
Tudod hát – mert elvárod tőlünk –
hogy hordozhatjuk-e
atyaságod képét ebben a világban?!

Add hát a mások kezdésére,
a mások kezdeményezésére váró
erőtlenség helyett
a belső élet erejéből fakadó
kezdés szellemét.

A képletesen értelmetlen „semmiből” való
alkotás és teremtés szent tevékenységét:
az indítatlan indulások lelkét

a világ felé,
az emberek felé,
Feléd s országod felé . . .
Add, hogy ne várjak ostoraidra,
ne lessek mások mozdítására,
de add atyaságod érzését,
mely „fölkelti napját jókra is,
gonoszokra is,
esőt ad igazaknak is
bűnösöknek is.” (Mt 5, 45)

A Fiú

Tölts el a Fiú szellemével, Uram,
aki elmondhatta magáról:
„nem a magam akaratát keresem,
hanem annak akaratát, aki küldött.”
(Jn 5, 30)

Vezess rá arra a mély meggyőződésre,
hogy üdvösség és élet
számomra csak akkor fakad,
ha egy gyermek szemével és
érzésével nézek Rád, Istenem!

Értesd meg velem, hogy
érthetetlen titkaid,
kemény végzéseid
csak addig sújtanak és nyomnak,
ameddig „a szolga” szemével
nézem őket
és nem a „fiúéval”.

„A szolga nem marad ott mindig a házban,
a fiú azonban mindvégig ott marad.”
(Jn 8, 35)

Vedd el az idegenség,
a messziség lelkét,
mely fél, irtózik,
vagy vonakodik az istenes dolgoktól,
de add „a fogadott fűság Lelkét,
általa szólítjuk: Abba, Atya!” (Róm 8, 15)
Kösd össze szíveinket Magaddal, Uram
úgy, ahogy egy fiú hozzá van kötve
a vérség és szertet szálaival szüleihez!
Hordozzuk úgy érdekeidet,
gazdálkodjunk úgy kincseiddel,
mint akik „Istennek örökösei,
Krisztusnak társörökösei” (Róm 8, 17)
vagyunk.

És a Szentlélek

Fakaszd fel lelkemben
a Lélek élő vízforrásait,
mit híveidnek ígértél, Uram! (Jn 7, 38)

Ébressz vágyakat és szent sóvárgásokat
országod után,
szent Valód után

és add, hogy csatlakozzam
a szavakba nem önthető
sóhajtásokkal könyörgő
Szentlélek esdekléseihez.
(Róm 8, 27)

Nyisd meg szívem,
amikor – szavad szerint –
„megtanít benneteket mindenre,
és esztekebe juttat mindent,
amit mondtam nektek.” (Jn 14, 26)

Szítsd fel Általa lelkem viharát
megdicsőítésedre,
– hiszen ez a Lélek
emésztő vágyódása (Jn 16, 14)
és avass olyanná, mint a „szél,
– mely – ott fúj, ahol akar” (Jn 3, 8)

És ments meg attól, hogy
a Lélek ellen szóljak,
indításait elfojtsam,
mert az „nem nyer bocsánatot
sem ezen, sem a másvilágon” (Mt 12, 32)
– mondottad.

Segíts, hogy a Lélek pecsétjét
úgy hordozzam, hogy kenete
rajta ragyogjon
imáimon,
tetteimen,
életemen.

Hogy Benne táruljanak föl előttem
„az Isten mélységei” (1 Kor 2, 11),
hogy Rajta keresztül
áradjon ki rám is „az Isten szeretete.”
(Róm 5, 5)

Istennek nevében. Amen

Szentháromságos Valód
körülfon,
áthat bennünket.
„Benne élünk, mozgunk és vagyunk”
(ApCsel 17, 28)
de számunkra csak akkor vagy,
ha ismerünk,
ha tudunk és elfogadunk Téged,
hiszen ezért „az Isten Fia eljött,
és megadta nekünk az értelmet ahhoz,
hogy megismerjük az Igazat.”
(1Jn 5, 20)

És ha úgy jársz bennünk, hogy
„lábadnak nyoma nem volt látható”
(Zsolt 77, 20)
ha úgy tartasz kezeden,
úgy szövögeted életünk sorsát és fonalát,
hogy nem érezzük isteni kezed
mozdulásait,
akkor is tudnunk kell,
hogy ilyen rejtekben,

hogy ilyen észrevétlenül is
Te munkálkodol bennünk.

Ezt a titkot akarod tudatosítani
bennünk,
amikor szent Neveden kívánod,
hogy hívjunk.
Neved említésére jelenlevővé válik
a megnevezhetetlen,
a kimondhatatlan,
a kifejezhetetlen:
élővé válik a rejtőző Titok,
építővé a megnevezett Csend.

Neved említésére összesűrűsödik és
kifejezéssé válik
az a tudat, hogy tudatom alatt is
kezedben vagyok,
az az érzés, hogy megtapasztalás nélkül is
Te kormányzol és vezetsz.

És mert akarom, hogy ezt mindig tudjam,
azért az AMEN-nel igénylem,
és megerősítem lelkem vágyát
és sóvárgását:
Szentháromságos Istenséged képe
– amire alkottál –
ragyogjon gondolataimon,
ragyogjon érzéseimen,
ragyogjon tetteimen
Egész életemen. Amen!

A KERESZT TITKÁNAK MEGÉRTÉSÉÉRT

Szentegyházad a kereszttel jelöltet
magunkra és mindenre.

Taníts meg Urunk a kereszttel
tisztelni és
vállalni
mely „azoknak, akik elvesznek,
balgaság ugyan,
de nekünk, akik üdvözülünk,
az Isten ereje.” (1 Kor 1, 18)

Sodorj el minket, hiszen azt ígérted:
„ha majd fölemelnek a földről,
(keresztre)
mindenkit magamhoz vonzok”.
(Jn 12, 32)

Ne engedd, hogy tehetatlenné tegyen
a kereszttel szégyene,
de fölemeljen szégyenítő ereje, mellyel
„lefegyverezte a fejedelemségeket és
hatalmasságokat,
nyilvánosan pellengére állította őket,
és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.”
(Kol 2, 15)

A kereszted tetted
jelvényünnké,
jelképünnké,
nem a tökéletesnek látszó kört.

A kör zárt,
a keresztnyitott,
szárait minden irányban
a végtelenbe lehet húzni, futtatni
az egy Központból:
szent Fiadból,
Krisztusból.

A négy szétfutó sugár által
négy részre osztott tér,
– a mindenség –
végső pontjain
ott a keresztnben találkozik,
tovább mindenfelé nyitott.

Uram! szent kereszted jelével add:
vállaljam ezt a nagy egyetemességet,
ezt a nagy kitárultságot és
nyitottságot,
ezt a mindent-összefoglalást,
hogy ne a magam emberi látóhatáráról
nézzem a világ dolgait,
mely leszűkíti a szeretetet is,
leszűkíti a tudást is.

Add, hogy Szent Fiad szemével nézzem,
aki szent halálával mutatta meg:

„mi a szélesség és a hosszúság,
a magasság és a mélység”. (Ef 3, 18)

Ezt az egyetemes, ezt a katolikus
érzést és
nézést,
magatartást,
cselekvést
vallom szent keresztedben.

És ennek kötelezettségeit hordozom
és hordozzam életemben. Amen.

HISZEKEGY

Hiszek

Nem azt mondom, hogy tudok
nem azt mondom, hogy sejtek
nem azt mondom, hogy érzek
azt sem, hogy elfogadok
de
hiszek

Ó Istenem, taníts meg hinni!
és gyógyíts ki abból a szellemi betegségből,
amely a hitet összekeveri a sejtelemmel
a látás-hallásban való érzékeléssel,
az értelem vaslogikájával,
vagy emberi hitünk emberi garanciáival.

Minden hitetlenségem, ingadozásom
minden hitben való kísértésem
onnan van,
hogy ennek a Te isteni adományodnak
a természetét nem ismerem.

Azt gondolom, hogy olyan az, mint a
sejtelem,

amely néhány elejtett szóból,
egy-egy mozdulatból,
vagy félig-föltárult jelzésből
jegyese igenjét,
barátja érkezését,
örömteli meglepetést vagy
tudományos felfedezést vél megragadni.

És mert nem lépsz elé
a sejtelemnek ezzel az édes
megszállottságával
a hitben, azért azt gondolom,
hogy nem is vagy,
vagy hogy nekem nincs is hitem.

Máskor összetévesztem azzal
a káprázatos látással,
amivel az előttem kibomló tavaszt
érezem,
vagy a vihar sodró hatalmát remegem.
És mert nem ver bilincsbe
látásod boldogsága,
nem kerít hatalmába csodáid villáma,
sem hívó szavadnak
magávalragadó vonzása,
úgy vélem, hogy nem vagy,
vagy nem is hiszlek igazán Téged.

És mert nem lépsz okoskodásaink
közvetlenségébe,
mert nem kényszerítéd magad úgy ránk,

mint egy felismert természeti törvényt,
 azt hisszük, hogy nem létezel,
 vagy rosszul ismerünk.
 Pedig csak a hitet tévesztjük össze
 a logikával.
 Hány igazságot és mennyi valóságot
 fogadunk el csak azért,
 mert hirdetőik szuggesztív erejükkel,
 szavaikat igazolni látszó életükkel.
 egyéniségükkel
 kivívták maguknak meggyőződésünket.
 Embereknek adunk így hitet
 abban, amit nem látunk,
 abban, amit nem értünk.
 És mert a Neked való hitben nem látjuk
 az emberi hitnek ezeket a közvetlen
 garanciáit,
 vagy mert nem látszanak igazolni Téged
 a Veled foglalkozó személyek és tények,
 ezért kihűl bennünk a hit,
 és meginog alattunk a talaj.
 Ó Uram, taníts meg minket hinni!
 Hozzád méltó,
 Neked járó,
 Általad akart és adott hittel:
 amelynek igazolása
 nem a sejtelem édessége,
 sem az élmény lebilincselő varázsa,
 nem is a logika és
 az okosság kisszerű szabálya
 sem a hiedelmek szuggesztív hatása,

hanem olyan hit,
amely ezekből kinőve akkor is megmarad,
ha mindezekből
semmi sem található benne.

Amelynek alapja,
igazolása,
bizonyítéka,
garanciája

Te vagy: örök Isten
Aki igaz Isten vagy és maradsz
sejtve vagy sejtetlenül
megtapasztalva vagy
megtapasztalás nélkül
logikába pántolva,
vagy az okoskodást meghaladóan,
szuggesztív emberekkel és tényekkel
igazoltan
vagy azok igazolása nélkül.

Hiszek, hinni akarok
– emberi hit fölé emelkedő
isteni hittel!

Egy Istenben

Segíts minket Istenünk
az igaz egyisten-hívésre!
mert tudjuk, hogy a sokisten-hívés
gyakorlatilag
még nem halt ki belőlünk.

Amikor félelemtől reszketve
babonás áhítattal ott kuporgunk

a Pénz,
a Megélhetés,
a Siker,
a Munka,
a Tudomány,
a Művészet,
a Divat,
a Biztonság,
a Hatalom,
a Haladás,

és más isten-bálványok előtt
anélkül, hogy gondolnánk Rád,
vagy pláne imádva kutatnánk
akaratodat és törvényeidet,
– bizony bálványimádók vagyunk.

Vagy legalább is szabadíts meg
a dualista nyomorúságtól, mely
a Rosszat, a Bűnt, a Nyomort is
győzhetetlen isteni hatalomnak takinti
és félve merevül tétlenségre
bálványa előtt
– ha sokszor csak lemondó
vagy kiábrándult lelkiállapot
folyományaként is.

Csak egy a Hatalmas,
csak egy a mindenben erőt vevő
Isten,
akitől, akiben, aki által van minden,

aki páratlanul fölötte áll mindennek,
akivel egy vonalba
még megközelítőleg sem
szabad hozni senkit és semmit sem!

Éppen ezért add, hogy
ne tartsalak valamiféle szublimált erőnek,
mely szeszélyes és végzetszerű,
mint a villámló vihar,
vagy kiszámítható,
mint a csillagok vonzása,
de mindenképpen vak és szótlan,
esztelen és szívtelen.

Ne tartsalak magasabbrendű embernek sem,
ki – akár mint egy sokat akaró diktátor –
minden lépésünket parancsok és
kötelességek kínzó kalodájába köti,
de – mindenképpen
emberi mértékkel mérhető,
bírálnak és vádolhatnak,
vagy emberi módon
szolgálhatnak és szerethetők:
külsőségesen,
megalkuvóan, és
fenntartásokkal.

Hanem tartsalak Istennek!
egészen más valakinek,
mint akit e világ ismerni enged,
akinek egészen az
a logikája és lelkivilága,
mint az emberé,

de akinek egészen más is:
mérhetetlenül több, mert tele van
titkokkal és felfoghatatlanságokkal,
fensőbbiséggel és szabadsággal,
a lángelme követetlenségével
és káprázatos bravúrjaival.

Higgyelek Téged
mérhetetlen és fölfoghatatlan
Istennek!

Mindenható Atyában

Add meg Uram, hogy
elkerüljem a szélsőségek zátonyát akkor,
amikor a hitben Hozzád közeledem!

Mert a legtöbb ember
vagy Mindenhatónak hisz, –
de nem Atyának
vagy jóságos Atyának, –
de nem Mindenhatónak.

A Mindenhatóság végzetszerű
komorságot vált ki,
az atyaság erőtlén, elmosódó
érzelmeskedést.

Tudni azt, hogy
föltartóztathatatlanabb vagy
a rohanó orkánnál,
a mindent törő-zúzó földrengésnél,

de egyben lágyabb a szíved
minden földi atyáénál,
aggódóbb és segítőbb vagy
minden édesanyánál.

Igen, ez az én hitem,
hogy a mindenhatóság be van fogva
egy atyai szeretetnek gondoskodásába,
önállóságra segítő pedagógiájába,
titkokat és örökségeket gyűjtő
és átadni akaró mentalitásába,
vérző szívű sérelmeibe
és sajátos kedvű szoktatásaiba.

Ezért mindig
a szolgáló félelmével és tiszteletével,
de egyben a gyermek hízelgő bizalmával
fordulók Hozzád, Mindenható Atyám!

Mennynek és földnek teremőjében

A menny a szellemvilág,
a föld az anyagi világ

Belőled fakad minden szellem és
minden, ami szellemi:
eszmék,
álmok,
szépségek,
ideálok,

egyetemesség,
egyszerűség,
a távolságok perspektívája,
a végtelenség ígérete,
az örökös lendület és feszültség,
titokzatosság és rejtettség,
szabadság és önállóság,
amik mind a szellem tulajdonságai.

De Tőled jön a föld is, és
mindaz, ami anyagi és testi:
józság,
kisszerűség,
nyers, egészséges élet,
munka,
növekvés,
lassúság és kötöttség
kialakulatlanság,
törés,
fejlődés,
foghatóság,
verejtékezés, fáradtság,
térben és időben való szétoszlódás s
szemlélet.

És mindennek nem irányítója,
nem szerencséskezű módosítója,
de T e r e m t ő j e vagy:
így akaró,
így segítő alkotója,
aki tehát mindezek fölött állsz.

Éppen ezért nem épülhet gát
közéd és közénk
sem a szellem
sem az anyag dolgaiból.

Kezed sincs kötve ezek által
sem előzmények
sem szokások
sem öröklöttségek
nem állhatnak utadba.

De mi is szolgálhatunk Téged
a szellem lendületével csakúgy
mint az anyag kisszerűségével.

Mindenben benne vagy,
Mindenből Hozzád jutunk,
Minden Feléd sodor
sem a magasabbrendű,
sem az alacsonyabbrendű életnek
nincs oka és
nincs joga Tőled elpártolni

Mindenek végcélja
Mindenek értelme
Te vagy: Teremtő Istenünk!

**És a Jézus Krisztusban,
Ő egy fiában,
A mi Urunkban**

– hiszek
mert akit az evangéliumokból
megismerek,
az kisebb,
mint akit a hitben megragadok.

Ismerésünk Krisztusa
mindig lezárt,
Hitünk Krisztusa pedig
megfoghatatlan gazdagságú.

Add meg Uram,
hogy ne elégedjek meg sosem
egy – a lelkemben kialakult
Krisztus-képpel,
Krisztus-élménnyel
de űzzön és hajtson
Krisztus teljességének megismerésére
az Ő titka,
melynek két sarkpontja az, hogy
Ő, a Te Fiad és
Ő a mi Urunk.

Neked Fiad, kibe beléárasztottad
istenségedet teljességgel
és mint egyetlen Fiadra, ráárasztottad
szereteted Szentlelkét.

Nekünk pedig, megváltó Urunk,
kivel mi egyek vagyunk, mint szolgálai,
vagy mint fővel a tagjai,
vagy a tőkével a szőlővesszők.

Így van életegységben Veled és
lett életegységben velünk
Életteljesség,
kimondhatatlan gazdagság
lélekben és jellemben,
királyi fönség
alkatban és egyéniségében,
isteni egyszerűség,
káprázatos sokszínűség az érzésvilágban:
ez Ő, ez az Úr.
És Ő a mienk.

Ki fogantaték Szentlélektől

Ez a Te stílusod, Istenem.

Az új emberi életek fakadását
a léleknek és testnek
mily nagy hullámokat vető
érosa vezeti be,
mely kigyújtja a szellem fakult csillagait,
mozgásba hozza s kormányozza
az emberi alkotó erőket
minden vonalon
– költészet, művészet,

államalkotás s hőstettek –
az emberi érzések millió színpompáját
eleven káprázattá lobbantja:
nem beszélve az ösztönösségben
mindent törni-zúzni képes
hatalommá váló test és vér
sodró áradatáról.

És maga az élet mégis észrevétlenül,
a próbálkozó ember-kutatás
vizsgálódásai elől
az ismeretlenség mélységes titkaiba
burkolózva indul meg.

A szerelem testet-lelket betöltő
mozgalmassága kell ahhoz,
hogy az élet mégis
a titok csendjében induljon el.

Te Uram, kikapcsoltad a szerelem
mozgalmasságát
akkor, amikor az emberinél
végtelenül gazdagabb isteni életedet
árasztottad földi életünkbe

Szentlelked teremtmői csodája folytán,
így valóban mint a harmat
léptél le a földre.

Itt voltál már valóságosan,
és még semmi jelét nem adtad.

Itt éltél, mint Isten legnagyobb csodája,
és hangtalanul, nesztelenül,
emberi tudás és érzés által
hozzá nem férhető módon
benneálltál az emberi életben.

Mi – ezredrangú tetteinknek is
milyen nagy zajt, parádét,
fényt és
hullámozást csapunk.

T e legnagyobb csodádat:
mindenhatóságodat és
irgalmad felfoghatatlan művét,
a foganáskor elinduló életet
észrevétlenségbe rejtetted!

Születék Szűz Máriától

A választott és kegyelemmel teljes anyát,
amint fogadásodban nem,
úgy születésedben sem sértetted meg
fogadott és vállalt erényében.

Nem kellett Neked
a királyi bíbor,
sem a paloták márványa,
– elég volt Betlehem szegénysége,
de azt akartad, hogy édesanyai lélek
édes titkú,
áldozatos,
feszülten éber,
áldozatába bele nem fáradó,
ösztönösségében finom szeretete
legyen, az első, aki Téged észrevesz,
első, aki Téged imád,
első, aki Téged szolgál.

És ezt várod mindnyájunktól,
hogy ne a rabszolgák hódolata,
se a nagyoknak járó elismerés
ünneplő érzése,
de az anyáknak elpusztíthatatlan,
és minden válságot kiálló,
közvetlen szeretete legyen
magatartásunk alapja Veled szemben.
(Mt 12, 50)

**Kínzaték Poncius Pilátus alatt,
megfeszíték,
meghala és
eltemetteték**

Add, hogy megértsük,
miért tárod elénk szenvedésednek
ezt a négyes tagozatát ilyen részletesen.

Hagytad magad kínoztatni
a testi és lelki szenvedésnek
szégyenteljes és
megalázó kínjaival,
engedted magad megfeszíttetni, vagyis
folyton áldó kezedet,
a minden nyomorúsághoz elsiető lábodat
szörnyű sebek által megbéníttatni,
engedted a halálban elfogyni
minden maradék erődet,
– hisz csak az hal meg,
kinek nem maradt semmi életereje –

akartad, hogy eltemessenek,
vagyis még szeretteidben is kialakuljon
életedhez való utolsó reménynek
a sugara is,
– hisz csak azt temetjük el,
kinek életéről már végképp letettünk –

Hányszor gyalázunk,
hányszor bénítunk mi is,
hányszor fogy el
szavaidnak és szentségeidnek ereje
kezeink között,
hányszor tekintenek kiábrándultan és
lemondóan
– még a Téged szeretők is –
végleg élettelennek lelkekben,
végleg élettelennek történelmi
helyzetekben.

És tetted mindezt
Poncius Pilátus alatt!

Hiszen Te akard, hogy ennek az embernek
neve annyiszor említettessék:
kinek sem jelleme,
sem hírneve,
sem állása
nem volt számottevő sem a tagadásra,
méginkább nem a megvallásra.

És nem áttallottál ez elé állani,
mint ahogy nem röstelsz a
legnévtelenebb filiszter, s a
legjelentéktelenebb
történeti konstelláció
elé állni várva attól ítéletedet,
s ezzel is mutatva isteni finomságodat,
és a szellemi szabadságot tisztelő
istenti áldozatodat.

És ezt mind hajlandó voltál,
hajlandó vagy elviselni,
hogy megváltsad őket,
és megváltsál minket:
ó szent kiszolgáltatottság,
ó szent megsemmisülés,
melyre a mi uralmunkért
és mennyei gazdagságunkért
magadat adtad!

Alászáll a poklokra

Az alvilágba szállás
az ember bűnadósságának
utolsó állomása
a legmélyebb pont,
ahová a bűn
elvitte az embert.

De éppen ez a mélypont vált
Krisztusod számára
a győzelem kiinduló pontjává.
hiszen itt találta meg
a megváltásra várakozó lelkeket.
Először itt hirdette,
először itt éreztette meg
a megváltás erejét.

Örök hála ezért a nagy tanításért: hogy
nincs mélypontja életútunknak,
amely ne lehetne a fölemelkedésnek,
amely ne lehetne a megújulásnak,
amely ne lehetne a győzelemnek,
amely ne lehetne a diadalmas életnek
kezdete.

Ó! ha ezt megértenénk
amikor a bűn
a nyomorúság,
a végső kétségbeesés
és teljes lemondás
alvilágába nyom le bennünket! . . .

Harmadnapon halottaiból föltámadá

Bár meg tudnánk érteni,
hogy miért vársz időket és napokat
győzelmed megmutatására akkor is,
amikor már kivívtad a diadalt! . . .

Hogy miért hagytad testedet lelked nélkül
három napig halva,
a benned rejlő istenséged jele nélkül?

Hogy miért hagytad sírod követ
lepecsételve,
s vele az öröket – és velük a világot –
bizonyos ideig abban a hiszemben
örködni,
hogy még halott vagy,
noha már föltámadtál?

Hogy miért jelentél meg
„nem az egész népnek,
hanem csak az Istentől előre kijelölt
tanúknak”? (ApCsel 10, 41)

És miért rejtetted el föltámadásodat
üldözőid, csúfolóid, megölőid előtt,
noha diadalmas életed
fényes bizonyíték lett volna ellenük?

És miért hagytad
hogy egy nevetséges mesét
terjeszthessenek el győzelmes
feltámadásodról
„mind a mai napig” (Mt 28, 15)

És még szeretteidet sem isteni csodád
ragyogó fényében, de
kertésznek,

jószívű útitársnak,
képzeletszülte léleknek,
partonálló idegennek
formájában közelítetted meg.

Ó! add, hogy szent feltámadásodat
mely új életünk forrása,
mi is így felfedezzük,
boldogan megtaláljuk,
és a megtapasztalás boldog
bizonyosságával valljuk:
még ha az emberi tapasztalás és
tudomány
a halálot hirdető pecsétre is mutat,
vagy a hitetleneknek Téged
nem látó szeme
nevetséges koholmányokkal
próbálja önmagát elzárni,
vagy ha bennünk sem mutat kegyelmed
mindjárt győzelmes és diadalmas
Istennek.

Higyjem halált és bűnt legyőző
szent föltámadásodat!

Felméne a mennyekbe

Ugyanazzal a testével ment fel az égbe,
amit össze lehetett törni,
amit féreggé lehetett nyomorítani,

amit halálos tehetetlenség tartott fogva,
a földről

– a test természetes helyéről az égbe
– az Isten természetes helyére.

Hogy az ember mivé tudja tenni
még Istent is,

megmutatja a Golgota.

De hogy Isten mit tud tenni
e nyomorult testből is,

megmutatja a mennybemenetel.

Hogy mi lesz Istemből,

ha emberkézbe jut,

megmutatja a keresztt.

De hogy mi lesz az emberből,

ha Isten veszi kezébe,

megmutatja a mennybevétel.

Kiléptél Urunk a test kötöttségéből és

az isteni lét által

főlemelt lelked létformájában

átvetted mindazt a dicsőséget,

életet és éltetést,

amit a test –

hogy valóságos test maradjon –

átvehet.

Onnét üzengetsz nekünk,

onnét nyújtod át

segítő jobbat hozzánk,

kik a mulandóság árjaiban fuldoklunk,

oda hívsz és

oda vársz mindnyájunkat.

Ott ül a Mindenható Atyaisten jobbja felől

Az Atya mondta Neked:

**„Ülj jobбомra, és minden ellenségedet
lábad alá teszem zsámolyul!”**

(Zsolt 110, 1)

**és a Mindenható vasvesszővel hajlítja
a gőgös nyakakat hódolásra előtted.**

**Igaz, „most ugyan még nem látjuk,
hogyminden uralma alatt áll” (Zsid 2, 8)**

**„De addig kell ugyanis uralkodnia,
amíg ellenségeit mind lába alá nem veti”
(1 Kor 15, 25)**

**Ó bár engednénk magunkat meggyőzni
az ígért Szentlélek által „az igazságról,
hogym az Atyához megyek s többé nem
láttok” (Jn 16, 10)**

**Hogym nem a feledés homályába tűntél el!
Hogym nem olyan nyugalomban vagy,
mely elfeledteti**

Veled a világot és tieidet!

**Hanem mérhetetlen,
sem eszünkbe bele sem férő**

**nagymunka folyik a világban
amitm az Atya keze vezet ellenállhatatlanul
és feltartóztathatatlanul:
minden krisztustalanság,**

minden hitetlenség,
minden alantasság
alá van aknázva
az Isten ítéletétől,
mint valami fortyogó vulkántól.

És tudnunk kell azt, hogy ezt
szemünk nem látja,
mert így akartad,
hogy a titkok mélyében zajlódjanak le
ezek a világrengető események
addig, amíg el nem jössz ítélni.

**Onnan leszel eljövendő – ítélni
eleveneket és holtakat**

Igen, akkor lesz
a kinyilvánulás,
az események összefüggéseinek
megmutatkozása,
minden dolgok mélyének kitárulása.
Akkor látjuk be igazán, hogy
„ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak”
és mindannak akiben Krisztus élt,
„hogy bemehessen dicsőségébe”.
(Lk 24, 26)

Akkor látjuk, hogy mindennek
van és volt értelme:
hogy minden, ami történt
– akár az egyesek kis életében,

akár a nagy világtörténelemben –
a kereszt titkában lett gyöngé, és
a kereszt titkától lett erős.
Hogy „az Isten balgasága bölcsőbb az
embereknél,
és Isten gyöngesége erősebb az
embereknél” (1 Kor 1, 25)

Ó, ne hagyd, hogy elfeledjük ezt:
van még szavad,
mégpedig ítélő és bíráló szavad
hozzánk,
tetteinkhez,
szándékainkhoz és
mindenünkhöz.

Adj üdvös félelmet,
s termékenyítő kételyt
önmagunkkal szemben,
öld ki a hetvenkedő vagy önáltató ítéletet
önmagunk felől,
de adj reményt, és boldog várakozást is,
hogy nem csalódnak, akik Benned hittek!

Hiszek a Szentlélekben

Igen, vallom, hogy
az Atya és Fiúisten titkait hordozó
szeretetüket
– mint az istenség mélységén

minden erejében és finomságában
átremegő szent áramlás –
valósító szent Lehelet és Vihar,
egyszóval Szentlélekisten vagy.

És hogy elküldtek hozzánk,
közénk és belénk,
hogy építsd bennünk az istenfiúságot,
hogy meggyőzz bennünket az igazságról,
hogy légy bennünk
a tanúbizonyság lelke,
hogy kimondhatatlan sóhajtozásokkal
imádkozz bennünk,
hogy árvaságunk vigasztalója légy,
és az Atya ígéreteképpen
a jövőendő élet foglalója és pecsétje.

Hiszem, hogy eleven forrás vagy,
melyet nem tud betemetni
sem feledékenység,
sem rosszakarat,
sem ostobaság,
és hogy ezek alól kimosod magad,
s oly tisztán állsz elénk,
mint amilyen vagy.

Hiszem, hogy tűz és szél vagy,
ismeretlenségből jövő,
de fáradhatatlanul gyújtó,
lelkesítő erő,
mindig új életet sugárzó

az unalmak
és avultságok között.

Ahogy uralkodtál az első káosz felett
szuverén biztonsággal és
csodálatos rendezni-tudással,
ugyanúgy uralkodsz
a szenvedélyek,
a gyűlöletek,
a kialakulatlanságok fölött
– akár szívünkben,
akár a nagy világban
jelentkezzenek ezek.

Egy keresztény katolikus Anyaszentegyházat

Valami csodálatos titok borul fölénk,
mely olyan erős és valóságos,
mint egy kőház,
oly meleg, mint az anyamadár szárnya,
oly nagy, hogy mindenki belefér.
olyan éltető, mint a szőlőtő,
olyan egy, mint az emberi test.

Krisztus Teste,
titokzatosan elnyúló,
fölénk érő,
bennünk gyökerező Teste,
amely éli a maga titokzatosan benső életét,

de úgy, hogy valami láthatóvá is válik
belőle tagjaiban:

Krisztus csálhatatlan tudása és
irányítása a Főben (pápa),
Krisztus isteni hatalma,
mellyel új életet épít,
meghaltat feltámaszt,
vakot látni,
sántát jární tanít (püspök, pap).

Amely a hívők közösségében
éli Krisztus életét és
hordozza az Úr tragédiáit
– láthatóan,
de nagyobbbrészt láthatatlanul –
imádkozza az Úr imáit,
részesül megdicsőüléseiben,
de egyszersmind szenvedí haláltusáit,
megaláztatásait,
elítéltetését,
reménytelennek látszó megsemmisülését,
mely halálos sebekkel ís él
elpusztíthatatlanul.

Szenteknek egységét

- közösségét mindannak,
ami szent vagy aki szent
- hogy a miénk Krisztus és hogy
vele egyek vagyunk.

Kegyelme,
szeretete,
üdvössége,
élete a miénk lehet – ha akarjuk, és
ha a hét szentségnek forrásán keresztül
felénk áradó erejét magunkhoz vesszük.

De miénk mindaz, aki megszentül
Istenben:

a szentek és a kegyelemben
elköltözöttek,
akik „Isten arcának rejtekében”
elrejtve ugyan,
de élük a megváltottak életét.

A kegyelem tiszta forrása átszíneződik
életük formájától.

Vannak, akik gyermeki ártatlanságukat
és önfeledt odaadásukat viszik bele
küzdelmetlennek látszó életükbe.

Vannak, akik nagy harcoknak,
eszmékkel,
hatalmakkal,
ösztönökkel,
bűnökkel való viaskodásaiknak,
hosszabb vagy rövidebb ideig tartó
bukásaikból való fölkelésüknek,
sokszor reménytelennek látszó
megtérésüknek
győzelmi hangulatát mutatják.

És ezekkel is közösségünk van:
életük,
tudásuk,
tapasztalatuk,
segítségük,
imáik a mieink.

És mindazokkal a megszenteltekkel is,
akik velünk együtt élik e föld
küzdelmes életét,
– akár kegyelemben élnek,
akár kegyelemtől távol –
össze vagyunk kapcsolva:
győzelmük kell, hogy lelkesítsen,
bukásuk kell, hogy minket szégyenítsen,
de kell mindenképpen,
hogy imánk eleven árama
összekapcsoljon mindnyájunkat.
Hiszem ezt a nagy életközösséget!

Bűneink bocsánatát

A mindennapi ember hitvallása ez:
Nincs bűn!
és nincs bocsánat!

Hányféleképpen akarjuk eltagadni,
elkendőzni,
eljellegteleníteni
a bűnt a magunk életében!

Viszont, ha mások vétkeznek ellenünk,
akkor egyszerűen:
nincs bocsánat.
Családok,
szomszédok,
nem tudnak megbocsátani
egy életen át egymásnak,
és az emberi megítélés terhét kell
hordoznia annak,
aki egyszer elesett.

Hisszük mi keresztények,
hogy van bűn,
és hogy ez a bűn rettenetes hatalom,
reménytelen Isten-távolságba vető
átok rajtunk.
De hisszük azt is,
hogy ahol „elhatalmasodott a bűn,
túláradt a kegyelem” (Róm 5, 20)

Hisszük, hogy a világot s benne lelkünk
bűnfertőjét
az egyházban felfakadó
isteni megbocsátás
kegyelmének forrásvize
állandóan tisztítja.
Ezt a tisztító patakot árasztod felénk
a keresztségben és
a gyónásban.
E bocsánat jegyében
riasztod szívünket a pokoltól, és

keversz vágyainkba józanító látásokat
és bűnből ébresztő csalódásokat.
Tudom, hogy ezért a bűnbánatért
vezetsz bennünket
a kereszt égő gyötrelmeihez,
hogymegrendeljünk,
s végre elhigyjük:
nincs oly nagy bűn,
amin túl ne járna,
amit meg ne haladna
megbocsátó irgalmad!

Testnek feltámadását

Bármennyire kisszerű,
szellemtelen,
bűnös a test,
bármennyire reménytelenül szétomlik
a halálban:
hiszem a test
feltámadását!

Te, aki a semmiből alkottad,
szétszálló porából feltámaszthatod
semmivé vált szegény testünket:
hiszen mindenható vagy!

Hiszem, hogy
a romlandót romolhatatlanná,
az erőtlent diadalmassá,

a dicstelent dicsőségessé,
az érzékit szellemivé támasztod,
miként szent Fiadat föltámadásában
megmutattad.

És az örök életet

Hiszem, hogy ebben a mulandó világban
az örökkévalóság szunnyad
mint magban a tavasz,
mint gyökérben a pompázó fa
és abban azt adod meg,
aminek hiánya
most a legnagyobb nyomorúságunk.

Az örök életben megadod
a jónak jutalmát,
a bűnnek büntetését,
felderítod a titkokat, sötétségeket.

Betöltöd lelkünket
Isteni Lényed minden pillanatban
új távlatokban megnyíló feltárulásával,
úgy mint az Örök Bölcsesség,
az Ige látja szentséges életedet.

Betöltesz a mindenben átáradó,
mindent magával sodró
szeretet szent áramlásával,
miként azt a Szeretet
Szentlelkének viharzása teszi.

Hiszem a kiteljesülő,
mindig új,

mindig friss,
 újságában és frissességében azonban
 soha nem változó
 véget nem érő
örökéletet Benned
örök Atya, Fiú, Szentlélekisten. Amen.

A TÍZPARANCSOLATÉRT

I. Én vagyok a Te Urad Istened!

Milyen különösek vagyunk mi emberek,
Uram!

Kutatjuk az anyag törvényeit,
a kozmosz törvényeit,
és kínosan vigyázunk, hogy ne vétsünk
a természet szokásai,
tempója,
törvénye ellen.

Csak ha arról van szó, hogy
a Te törvényedet keressük,
a Te törvényedet kutassuk,
sértődötten tagadásba vágunk át,
mert nem úgy gondolkodol,
és nem úgy cselekszel,
mint ahogy mi szeretnénk,
mint ahogy mi kiszámítjuk,
mint ahogy mi igényeljük.

Hisztérikusan irtózunk a titoktól,
Fölséged szent köntösétől;

és amit természetszerűen megadunk
egy atomtudósnak: hiszünk neki,
anélkül, hogy értenénk
pedig az emberségnek
ugyanazon fokán állunk vele,
vonakodunk megadni ezt a gyermeki hitet
Neked,
ki több vagy nálunk
és Más vagy, mint mi.

Tárd föl Uram előttünk szent Fölséged
minden emberit elkápráztató,
s megsemmisült csodálkozásra készítő
nagyságát,
hogy felkiálthassunk
istenségedbe néző apostoloddal:

„Mekkora a mélysége az Isten
gazdagságának,
bölcsségének és tudásának!
Mily kifürkészhetetlenek szándékai,
mily megfoghatatlanok útjai!” (Róm 11, 33)

Próbálkoznak Uram helyedbe lépni
agyafúrt emberek,
megváltó eszmék,
a gonosz lélek,
próbálják imádtatni magukat,
– miként az Antikrisztus is –
„aki mindennek fölé emelkedik,

amit Istennek
és szentnek neveznek.” (2 Tesz 2, 4)
Állítanak pótistenségeket
jóslással,
varázslással,
spiritizmussal,
világlelkekkel és
világtörvényekkel
és ennek káprázatában élnek.

Ne engedj Uram beleszédülni
a zavaros érdekességével
elkábító mesterkedésekbe,
de vonj a Te imádásodra,
magamat megsemmisítő hódolatra
Előtted!

II. Istennek nevét hiába ne vegyed!

Hozzánk, emberekhez közeledik
a Megfoghatatlan,
a Kimondhatatlan,
az Ismeretlen,
a Más.

Emberi fogalommá,
betűből álló szavakká formálódva
lépsz elénk;
események,
helyek és

helyzetek mögé állsz,
„hisz Te adsz mindennek
életet, levegőt és mindent.”
(ApCsel 17, 25)

Elvállalod a természettörvények
vak kegyetlenségét,
felelősséget vállalsz az emberi természet
kiszámíthatatlanságáért
és a történelmi helyzetek, események
mostohaságaiért is.

Hiszen amikor káromkodunk,
szomorúan szerencsétlen hitvallással
ezt a mindenben való uralmadat
ismerjük el,
amikor esküszünk,
erre a mindenben való
benne-állásodra hivatkozunk,
átkozódásunkkal
Általad akarjuk megbüntetni
– az utolsó ítélet előtt –
akit jogosan vagy jogtalanul
arra érdemesnek tartunk.

Add Uram, hogy mindenben Téged
lássunk,
a Te jószágodat,
a Te értelmedet,
a Te erődet.

De segíts arra az óvakodásra, amit
e parancsban kérsz tőlünk.

Amint nem fejezheti ki
a Kimondhatatlant
a kimondott név,
bármily szent legyen is az,
úgy nem tárják föl szándékaidat
azok a magyarázatok,
amiket e világ dolgai kínálnak nekünk.
„Ma még csak tükörben,
homályosan látunk” (1 Kor 13, 12)
– mondja apostolod.

Ezért add, hogy
ne zúgolódjunk,
ne káromkodjunk,
ne átkozódjunk,
ne esküdözzünk,
add, hogy megfogadjuk szavad:
„Egyáltalán ne esküdjete:
sem az égre, mert az Isten trónja,
sem a földre, mert az lába zsámolya,
sem Jeruzsálemre,
mert az a nagy király városa.
Még saját fejedre se esküdjél,
mert egyetlen hajszáladat sem tudod
fehérré vagy feketévé tenni.” (Mt 5, 34)

III. Megemlékezzél arról, hogy az Úr napját megszenteljed

Napot kérsz tőlünk, Uram
melyen abbahagyva a mindennapi

munkát,
Veled éljünk:
Rád gondoljunk,
Neked tárjuk meg szívünket,
emlékezzünk szavaidra,
üzeneteidet lelkünkre vegyük,
lerójuk tiszteletünket templomodban,
és áldozatoddal – a szentmisével –
imádatunkat.

De mindezen túlmenően kívánod, hogy
időt adjunk Neked és kegyelmednek.
„Kellő időben meghallgatlak – mondod –
s az üdvösség napján segítek rajtad.
Nos, most van a kellő idő,
most van az üdvösség napja.”
(2 Kor 6, 2)

És ez annyira jelenvaló, hogy
„ma”-nak nevezed. (Zsid 4, 7)

És annyira intesz apostolod által:
„Vigyázzatok, testvérek,
hogy ne legyen hitetlenségre hajló,
gonosz a szívetek.
Senki ne szakadjon el közületek
az élő Istentől,
ehelyett lelkesítsétek egymást
minden nap,
amíg a „ma” tart, hogy
senkit meg ne keményítsen
a csalárd bűn.” (Zsid 3, 12–13)

Megrémülök attól, amit mondtál Uram,
hogy „sokan akarnak majd bemenni,
de nem tudnak” (Lk 13, 24)
és lehet „későn-jöttek” (Zsid 4, 1) is
számítani,
mint a tíz várakozó szűzből
az öt késedelmes (Mt 25, 1)
kinek „elutasítás volt része
és nem talált módot a dolog
megváltoztatására,
noha könnyek között kérte”
(Zsid 12, 17)

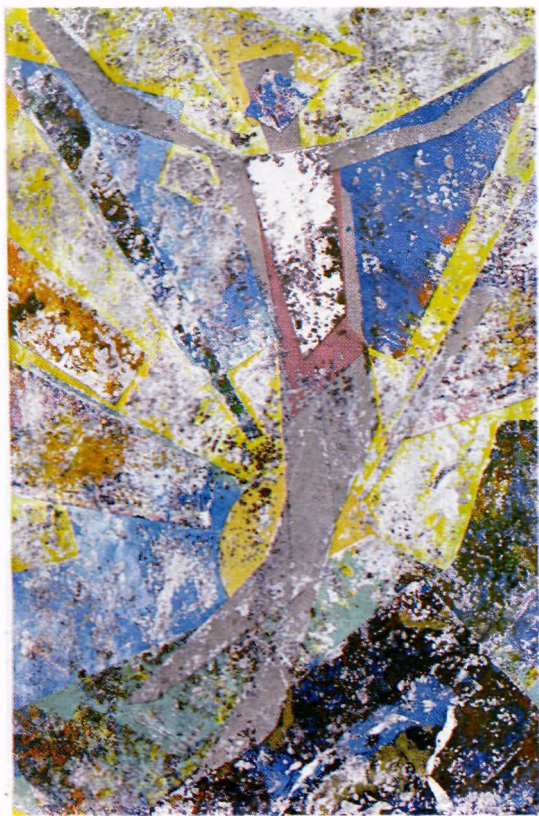
Keresem a figyelő csendet,
leteszem az élet zajgását,
hogy üdvösségemet megtaláljam
kegyelmedben, szent napjaidon.

IV. Atyádat és Anyádat tiszteljed

Azt akartad, hogy
ember embertől szülessék,
hogy ősök és régi nemzedékek élete,
jósága és bűne belevésődve
az élet alapanyagába,
szerelmek és szeretetek aranyába
és áldozatába merítve
származzék át, amíg hozzánk ér az
életfolyam.

PROKOP: ÍME AZ ÚR SZOLGÁLÓLEÁNYA (vágás)

PROKOP: BÍZZATOK, ÉN GYŐZTEM (vágás)

Kérdezésünk nélkül adod
szülőinket,
s általuk azt a véralkatot,
öröklöttségeket,
azt az életkezdet, amivel elindulunk.

Te tisztelni tanítottál bennünket:
elsősorban életadó apánkat-anyánkat,
és mindazt akit és amit ők képviselnek,
illetve hordoznak:
a múltat,
a hazai földet,
az emberi közösséget,
melyekből kinőttünk,
mint új emberpéldányok.

Gyógyíts ki az újdonság-hajhászás
betegségéből,
mely tagad és rombol,
mindent és mindenkit,
amiből kinőtt.

De taníts meg az új életre és szellemiségre,
hogyan ne legyek rabszolgája
elerőtlenedett formáknak és
holt terheknek.

Úgy vállaljam a múltat, mint Te,
de úgy szüntessem is, ha kell.

Te a zsidó törvény megszüntetésére
úgy jöttél,
hogy a „törvény alattvalója” lettél
(Gal 4, 4)

Úgy kezdted emberségünk istenítését,
hogy „kiüresítette magát és
hasonló lett az emberekhez.” (Fil 2, 7)

Megróttad a zsidókat, akik ezt tanították:
„Ha valaki azt mondja apjának
vagy anyjának, hogy Korbán,
azaz áldozati ajándék az,
amivel segíthetnék,
már nem engeditek meg neki,
hogy valamit is tegyen
apjáért vagy anyjáért.” (Mk 7, 11–12)

A látszólagos istenesség se mentsen föl
Uram
a köteles tisztelettől
szüleink,
őseink,
múltunkkal szemben.

V. Ne ölj!

Tárd ki előttünk Uram,
az életnek csodálatos távlatait
és maga fölé emelkedő erőfeszítéseit!

Őrizd meg lelkünket attól az
„ésszerűségtől”,
mely csak egy utat mutat
a haragosnak haragosával való

viszonya megoldására,
az életuntnak a reánehezedő
probléma elintézésére,
az eltehetetlenülő öreg,
a gyógyíthatatlan beteg,
a sarjadzó magzat fölszámolására:
a gyilkosságot,
a megsemmisítést
vagy a megsemmisülést.

Midőn látszatra értelmetlenné válnak életek,
akkor gyulladhat föl egész tisztán
teremtő szándékod és
gondviselő jóságod,
amellyel létben tartod ezeket
az eszük szerint még nem, vagy már nem
létbe való embereket.

Tilalmaddal arra készíted,
hogy nekivágjunk ezeknek az
„értelmetlenségeknek”
és fölfedezzük a sötét világokban is
azt a csodás isteni erőt,
mely „a kövekből is tud
Ábrahámnak fiakat támasztani”
(Mt 3, 9)
és a köveket is meg tudja szólaltatni
ott, ahol az emberi ész már elhallgat
(Lk 19, 40)

Add meg az élni-akaráshoz szükséges

bátorságot,
találékonyságot és
kockázat-vállalást.
És segíts meg, hogy
egy életet emésztő,
gépesített világban
és az ésszerűsége beállított
civilizációban
megérezhessük az élet titkának
tiszteletét,
az élet áldozatainak áhítatát,
és az élet vállalkozó merészségét,
mely Általad nagyobbak tudja magát
az eléje tornyosuló nehézségeknél,
és hisz az özönvizeket is túlélő szikrában:
a Kezed ojtotta életben!

VI. Ne paráználkodjál

Az élet eredése fölé varázsoltad
a nemiségnek ezt a színpompás világát,
amit szerelemnek nevezünk, és
amitől kigyullad
a lélek ezerszínű lámpája,
amitől megrezdül
a szívnek ezerhúrú hárfája:
megindul a vér
és megrezdül minden ideg.

Az egész embert lefogó érzés
egész embert követel magának, örökre!

Ezeket Te oltottad az emberbe,
mert így teljesül teremőti elgondolásod:
„Saját képmására alkotta,
férfinek és nőnek teremtetete” (Ter 1, 27)

Ezt csak azoknak adod,
akik ezt a személyi önátadást
– egyszer s mindenkorra –
felelős sorsközösségben:
a házasságban vállalták.

Emeld fel Uram a szerelem
szenvedélyei fölé
a felelősség és hűség csillagát,
ébreszd föl a lélek és erő tudatát,
sugároztasd rá
a tisztelet és a csodálat aranyát,
hogy amit legszebbnek
és legszentebbnek alkottál,
ne legyen a legmélyebb fertője a bűnnek,
ne legyen oka a rombolásnak,
ne legyen fészke a kiábrándultságnak,
de legyen hordozója,
legyen hasonmása és
legyen szentségi eszközlője a házasságban
isteni életközösséged hullámmzásának,
írántunk érzett szereteted
hevének és lendületének.

Add vissza a nemi tisztaság hitét a világnak,
hiszen Te magad mondtad:
„csak az fogja ezt fel, akinek

megadatott” (Mt 19, 11)
és ahogy győzelemre vezetted
a tizenkét halászt,
vezesd itt is győzelemre választottaidnak
és megtisztult híveidnek harcát
egy egész világ romlottsága ellen
gondolatban, szóban és tettben.

VII. Ne lopj!

Neveld ki bennünk, Uram,
a tulajdonjog tiszteletét,
add meg nekünk a becsülettel keresett
munkabér értékelését,
éreztesd meg velünk,
hogy milyen nagy bennünk
a pénzhez és vagyonhoz való
illetéktelen vonzódás és ragaszkodás.

Hiszen Pál apostol
az újjászületés misztikus magaslatait
fejtegetve,
a gyakorlati életre adott szabályai között
szinte első helyen említi:
„Ne adjatok teret a sátánnak.
Aki lopott, ne lopjon többé,
hanem dolgozzék és
keressen kenyeret keze munkájával”
(Ef 4, 27–28)

Szabadíts meg bennünket Uram
az ingyenélés és a
meg nem dolgozott pénzek szeretetétől,
a meg nem térített szolgálatok és
szolgáltatások igénybevételétől
ments meg,
– akár a közösségé,
– akár magánszemélyeké legyen is az.

Óvd meg lelkünket
a csalások,
a becsapások,
az eltagadások
és képmutatások csapdáitól,
– melyekre oly könnyen rásiklik
mindenki, ha alkalom kínálkozik.

Apostolod minden baj gyökerének,
a hittől való elpártolásnak,
és sok baj gyökerének (1 Tim 6, 10)
nevezi a rendetlen vágyat
az anyagiak után.

De szabadíts meg
mások idejének,
rámfordított energiájának lopásától is,
a szolgálatok fölösleges és
céltalan igénybevételétől.
Segíts a magunk és mások helyzetének,
kötelességeinek,
véleményeinek,

mentségeinek
igazságos felmérésére,
a sokszor ágaskodó és önző
saját igényeinkkel szemben is!

VIII. Ne hazudj!

Mennyit, de mennyit vétkezünk Istenem
a beszédünkkel,
kitalálásainkkal!
És mennyire nem szent előttünk az,
amire magunknál kényesek vagyunk:
a mások becsülete!

Értesd meg velünk saját magunk esetéből
mennyire kevés látszik kifelé
cselekedeteink indító okaiból,
tetteink teljességéből!
Mennyi tusakodásunk,
önmardosásunk előzi meg
egy-egy külső megnyilatkozásunkat!
És a mégis milyen könnyen
félreértik,
félremagyarázzák;
vagy a körülmények miatt
rosszul végződik.
Ez másoknál is így lehet és így van.

Érleld ki bennünk
a beszéd bölcsességét,

az ítélet egyensúlyát,
a megállapítások óvatosságát.

Taníts meg bevallani az igazságot
ott, ahol a lelki vagy életérdekek
miatt szükséges.

És mutasd meg, hogyan kell
hazugság nélkül elrejtteni
illetéktelen toladókkal szemben
titkainkat vagy bizalmas értesüléseinket.

Neveld ki bennünk azt a biztos látást,
mely értékére szállítja le
környezetünk hízelgő hazugságait,
mely átvágja az önbecsapás és
öncsalások talmi légkörét.

Leplezd le bennünk
az álszent magatartásokat,
a másokat félrevezető jámborságokat,
a lelkiület kettősségét,
az elfogult ítékezés igazságtalanságát,
az érdekekkel kifizetett lelkek
magasztalását.

Avass bennünket, Uram
az igazság szolgálivá,
az igazság apostolaivá!

IX. X. Felebarátod feleségét, házát, mezejét ne kívánjad!

Irtózunk a bűntől, de legtöbbször
csupán a cselekedettől,
a külsőleg is látszó
és lemérhető bűntől,
és nem vesszük észre,
hogy a büntelen külső alatt
mennyi irigység
mennyi gyűlölet,
mennyi kapzsiság,
mennyi bűnpártolás,
mennyi bűnsegítés,
mennyi bűnrészesség szennyezi
bensőnket.

Te mondtad azt, hogy
„aki bűnös vággyal asszonyra néz,
szívében már házasságtörést követ el”
(Mt 5, 28)
a haragtartó is öl (Mt 5, 22)
a bűnöket „helyeslő” is vétkes
(Róm 1, 2).

Adj Uram érzékeny lelkiismeretet,
mely észreveszi
a bűnöknek ezt az észrevétlen
formáját életünkben,
és riasszon meg Szent Fiad metsző szava:
„jaj nektek, ti képmutatók!

Fehérre meszelt sírokhoz hasonlítok,
amelyek kívülről szépnek látszanak,
de belül tele vannak
a halottak csontjaival
s mindenféle undoksággal.
Így ti is kívülről igaznak látszotok
az emberek szemében,
de belül tele vagytok képmutatással és
gonoszsággal” (Mt 23, 27)

Védj meg Istenünk az apostolod-jelezte
„utolsó napok nehéz idői”-től,
melyben „a jámborságnak a látszatát
még megtartják,
de a lényegét megtagadják.”
(2 Tim 3, 1, 5).

Védj meg a „megbélyegzett lelkiismeret”
átkától (1 Tim 4, 2),
mellyel az ördög kelepcejébe juthatunk
minden jó látszat ellenére is.

Őrizd meg szívünkben
a „természet szavát”, mely „igazolja,
hogy a törvényszabta cselekedet”
a szívünkbe van írva (Róm 2, 14),
és add, hogy
„lelkiismeretünk és önítéletünk
tanúskodkék,
mely hol vádol, hol fölment bennünket”
(uo.)
és így megőriz bennünket Neked, Urunk.
Amen.

AZ EGYHÁZ ÖT PARANCSÁÉRT

I. Az egyház szokott ünnepnapjait megüljed!

Igen, az Egyház már kezdete óta
ül ünnepeket,
mikben – felosztva egy évnyi távolságra –
Szent Fiad megtestesült életének
nagy és szent fordulóit szemléli.

Lelkünk igénye a teljesség,
de töményen nem tudjuk elviselni.
Mint ahogy a napsugárból élünk,
színeit mégis bontva éljük meg.
Megváltó Urunk teljessége vakítva szédít,
de az esztendő prizmáján
nekünkvalóvá szelídül és színesül
és az emberi érzések skáláján
rázenghetünk szívének énekeire.

Apostolod szava által kéred tőlünk:
„Ugyanazt a lelkületet ápoljátok
magatokban,
amely Krisztus Jézusban megvolt”
(Fil 12, 5)

és helytartód szava mondja:
az egyházi év maga Krisztus (XII. Pius)

Így vezetsz Urunk
Jézusod lelkének érzéseihez az éven át,
így építesz be
Titokzatos Testén átsugárzó
magatartásaiba.
Ezért örömmel ünnepelek Egyházaddal,
így leszek lassan
Jézus megváltó lelke teljességének
hordozójává. Amen.

II. Ünnepnap misét becsületesen hallgass!

Egyházad szava által
nem templomot látogatni hívsz,
nem áhítatos csöndben elmélyedve
imádkozni hívsz,
hanem a közösség áldozatára,
ahol annyi zavaró mozzanat,
áhítatot megtörő történés és
figyelmet oszlató tennivaló van.
A Kálvária-áldozat megjelenítésére
mégis vársz bennünket,
nemcsak mint testileg jelenlévőket,
de a közösség cselekményében
résztvevőket.
Ha nem is értjük,

ha nem is éljük meg e titkokat,
de ez a mi áldozatunk:
sokan egyek vagyunk Krisztusban és
Krisztus mindnyájunkat egybefoglalva
köt össze Veled
és ez a nagy egység
ez a szent közösség
lesz alapja,
gyökere
elmélyülő áhítatunknak és
Benned való elmerülésünknek.

III. A böjtöket megtartsad!

Ha fogynak is a böjti napok,
annyi mindig marad, hogy világgá kiáltsa:
kell fegyelem,
kell engedelmesség,
kell önmegtagadás!

Urunk Jézus, magad mondottad:
„Aki követni akar,
tagadja meg magát,
vegye vállára keresztyét
és kövessen!” (Mk 16, 24)

Ha látom is az Egyházban megnyilvánuló
irgalmat,
nem akarom eldisputálni
e kötelezettségemet:

ha böjtben nem, akkor
másban gyakorlok fegyelmet
magammal szemben,
hogy a lélek erejét növeljem
és tanúsítsam magamban és a világban.

IV. Évenként legalább gyónjad meg bűneidet és húsvét táján áldozz!

Minthogy az Egyházi Év Krisztus,
nemcsak az emlékezésben kell
Övé lennünk,
de szentségeiben is.
Szent Fiadban mutattad meg,
mi a bűn és hogy kell ellene küzdeni.
Éberségünk ernyed,
szívósságunk a küzdelemben enged:
ezeket szítod fel
a bűnbánat szentségében.

És a szeretet szentségében
elárasztasz azzal a szeretettel,
amivel kellene Téged
és embertársainkat szeretnünk.
A Magát megsemmisítő
s az ostyaformáig lealázódó Jézusod lesz
lelkünk lakója,
életünk társa,
cserépedény-voltunk szent kincse.
Őt vesszük, – akire hasonlítanunk kell.

V. Anyagilag áldozz egyházzad fenntartására!

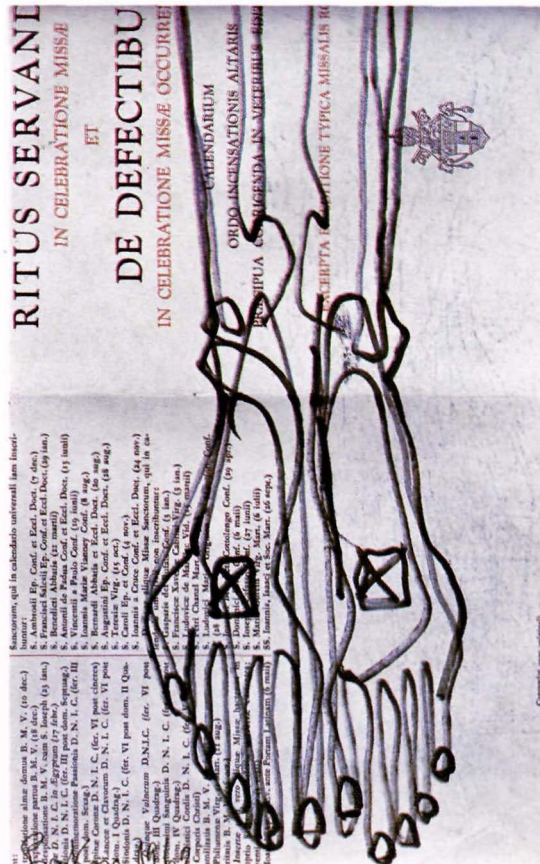
Úgy rendelted Urunk,
„hogy az evangélium hirdetői
az evangéliumból éljenek” (1 Kor 9, 14)
Magad is, bár gyökeres szegénységet
hirdettél, mégis
meg merted kérdezni
az utolsó vacsorán
tanítványaidat:
„Amikor elküldtelek benneteket
erszény, tarisznya és saru nélkül,
szenvetetek-e hiányt valamiben?
Semmiben – felelték.” (Lk 22, 35)

Önts belénk Urunk
apostolaidról való gondoskodásodnak
ezt a lelkét,
„hogy a készséges akarat
tehetségtekhez mérten
tetté váljon” (2 Kor 8, 11)
szabadíts meg attól,
hogy ne legyen nyűg
„kelletlenül vagy kényszerűségből”
végzett
egyházat támogató fizetés és
az egyházat támogató adakozás.

Add megértenünk, amit apostoli szóval
társz elénk:

PROKOP:
MINDVÉGIG
SZERETTE
ŐKET

PROKOP: HOZZÁ MEGYEK

TÁBLALABORÍTÓN • PROKOP: HALÁLIG
ALÁZVA C. MŰVE LÁTHATÓ

„ha kitartotok a jótékonykodásban,
Istent magasztalják érte,
mivel készségesen vallomást tettetek
Krisztus evangéliumáról
és bőkezűségetekkel kifejezésre juttattátok
a velünk és a többiekkel való
közösséget.”
(2 Kor 9, 13)

Adakozásom mindig
keresztény hitvallásom és az
Egyházzal való közösség pecsétje
legyen! Amen.

A HÉT FŐBŰN LEKÜZDÉSÉÉRT

A kevélység

Csodálatosnak alkottál Uram bennünket!

A gondolkodás eredetisége,
a mérlegelések egyéni látása,
a végzett munkánk egyedisége
boldogsággal tölt el.

Az az egyéni is gyönyörűségünkre szolgál,
amit csak mi tudunk adni
dolgainkhoz és feladatainkhoz.

Alázattal kérünk, add,
hogy ne ragadjon el bennünket
megszerzett ismereteink,
kialakított nézeteink,
velünk nőtt ízlésünk,
megformált ítéletünk
boldog birtoklása.

Add, hogy ne tegyen önhittekké
álláspontjaink hősiessége,
ne homályosodjék el magunk-látásától
mások véleményének és
mások tetteinek egyedisége
és tökéletessége.

És különösen add, ó Atyánk,
hogy meg ne feledkezzünk
Veled kapcsolatban,
hogy emberek vagyunk,
csak embernyit ér a művünk
és embernyire ér el gondolkodásunk.
Embertársainkkal kapcsolatban pedig
ne engedd,
hogy elveszítsük az arányérzékét:
egy vagyunk a sok közül.
Egy ember csak egy embernyit tud
produkálni,
még ha körülötte sokan is vannak,
akik nem érik el
az egy ember teljesítményét.

Add meg, hogy úgy élvezzük emberségünk
diadalát,
hogy el ne feledjük emberségünk
kicsiségét
és a magunk magányának szegénységét!

A fősvénység

Ments meg bennünket a lélek
zsugorodásától,
mely ideges görcssel ragaszkodik
mindenéhez, amije csak van.

Védj meg attól a félelemtől,

amely a maga biztonságát félti
a minden nap áldozataitól!
Világosíts fel bennünket,
hogy ez a lélek betegsége,
olyan, mint a képzelt beteg baja!

Nincs senkinek sem kiadható pénzünk! –
mondjuk,
és a pénzünk sohasem elég.
Nincs senki számára időnk,
mert sajnáljuk a figyelmességre,
az áldozatra szükséges időt.

Nem akarunk senkin sem szívességből
segíteni,
mert rengeteg a dolgunk,
és sohasem érjük utol magunkat.

„Aki nem Veled gyűjt, az szétszór”
(Lk 11, 23)

Jó lenne Uram Veled vallani
hittel és meggyőződéssel:
„Ha a búzaszem nem hull a földbe
és nem hal el,
egymaga marad,
de ha elhal, sok termést hoz.” (Jn 12, 24)

Taníts meg az élet
termékeny szabadságára és kockázatára!

A bujaság

Ne engedd, hogy romlásunkra legyen a
test!

Építésre adtad,
az élet továbbadására,
és mi megrekesztjük magunkban.
Szenteld meg, Uram, nemiségünket,
s vele adj életerős,
kiegyensúlyozott,
szent házasságokat.

De vedd el a testiség felelőtlenségét,
mely megöl minden
szellemi szárnyalást,
minden hűséget,
és áldozatot,
elveszi a lélek tartását
és az akarat erejét.

Óvj meg a rejtett vonzalmaktól
az álcázott szeretetektől
és barátságoktól,
a palásolt érdeklődésektől
és szolgálatoktól,
mik kétszínűekké és
hazugokká tesznek bennünket.

Hasítson át kegyelmed villáma
a sexualitástól telített mákonyos világ
buja szendergésén,
tedd függetlenné lelkünket
édes mérgétől!

**Te mondtad: „Embernél ez lehetetlen!
Nem mindenki tudja felfogni ezt,
csak akinek Isten megadja” (Mt 19, 11)
Add meg nekem ezt az isteni értelmet!**

Az irigység

**Nyúlj le lelkünk mélyére, Uram,
oda, ahol az irigység lelke
lakozik bennünk.
Mutasd meg, tapints rá, – ha fájdalmas is, –:
mennyi kárt tesz életünkben
az irigységtől elferdült szem,
mennyi jó ötletnek és tanácsnak
vagyunk akadályai és gátjai,
csak azért, mert nem mi találtuk ki,
mennyi tett és szolgálat nem kapja meg
méltó elismerését és jutalmát,
mert nem mi voltunk
azok végrehajtói,
és ha arra nem is érzünk elég
gonoszszágot magunkban,
hogy megöljük más jóságát,
de azt már nem mérjük le erkölcsiségünk
mértékén,
hogy elhallgatjuk,
vagy észrevétlenséggel sújtjuk
„versenytársunkat”.**

Vedd le lelkünkről
a sértődöttségek,
a dacosságok,
a keserőségek szempontjait
és óvj meg az ellenkezés és
versengés káros törtéteitől
és káros tevékenységeitől.
E bilincsektől felszabadult lelkünket
segítsd nemes szárnyalásra
és szívélyes emberségre!

A torkosság

Oltsd ki az
étel–ital,
s a narkotikumok vonzalmát,
hiszen ezek mindennap
megaláznak bennünket győzelmükkel
és minden ellenkező akaratunk
letörésével.
Hányszor fogadunk jobbulást,
megtartóztatást!

Ne sodorjon el bennünket
az ésszerűtlenség rohama
és a hiába üldözött mámor
vélt boldogsága!
Hűtsd le a lázakat annak belátásával,
hogy ezek úgysem szűnnek meg a
mértéktelenséggel.

De építsd le
az ínyenckedést,
az étel-ital gondos keresését
és válogatást is
egyszóval a fontoskodást
e világ dolgaiban,
mik leszűkítik lelkünk távlatait,
kegyelmed és országod vonzásait
és a szív szárnyalásait.

A harag

A tevékenység erejét és
az akarat törekvését adtad belénk,
hogy magunk alakítsuk a világot
és hogy alakítsunk a világon.

Erővel, – de nem erőszakkal,
tettekkel, – de nem kényszerítésekkel,
lelkesedéssel, – de nem tűzokádó
szenvédéllyel
és keserűséggel.

Szabadíts meg a saját
tehetetlenségünkön
érezett bűnünktől,
a mások mozdíthatatlanságán
ébredt indulatainktól,
a körülmények kiváltotta
elkeseredésünktől,

a törő-zúzó szenvedélyességünktől.
Az alkutlanságot eszményeinkben
mutassuk,
az emberekkel válasszuk
az alkudozás – a párbeszéd – útját
a kényszerítés útja helyett.

A jóra való restség

Ments meg
a kiábrándulástól,
a próbálkozások sikertelenségein támadó
szomorúságtól
a saját magát megerőltetni nem akaró
terpeszkedő lustaságtól.
Igaz, emberfölötti erővel kell küzdenünk,
de azért hoztad megváltásodat,
hogy a gyöngé ember
„olyan tökéletes legyen,
mint a Mennyei Atya” (Mt 5, 48)

Ments meg
a sötét végzet érzésének
szerencsétlenségétől,
a kikerülhetetlen sors
egykedvű hordozásától,
a világűr kérlelhetetlen törvényein
ébredt kilátástalanságtól!

A lélek erejét és
a lélek uralmát
mindezek között,
mindenek fölött hinni
és hirdetni jöttél közénk,
és minket, hús-vér embereket
harcba indítottál
„a fejedelemségek és hatalmasságok,
ennek a sötét világnak kormányzói
és az égi magasságok gonosz
szellemei ellen” (Ef 6, 12)

Amint a pislá mécs
legyőzi a sötétet,
a jótett győzelmének hitét
a bűnös világgal szemben,
add meg nekünk!

A BŰN NÉGY SEBÉNEK GYÓGYULÁSÁÉRT

*(a tudatlanság,
a rosszakarat,
az érzékiesség,
a gyengeség sebe)*

A tudatlanság

Hordozzuk, Uram, sebeit
az eredeti bűnnek
és más bűneinknek,
bár szeretünk róluk megfeledkezni.

Értelmünk

belefúrja magát a valóságba és
lámpájával csodálatos távlatokat tár fel
a valóság és
az igazság világában.

A megismerés gyönyöreitől
nem vesszük észre, hogy
milyen kicsi és vékony rétege a
valóságnak,
amit megismerünk!

Mily kevésbé áll előttünk
a világmindenség,
a történelem ezer rétegű folyása,
az ember számlálhatatlan szálú élete
és hány dologról rossz az értesülésünk,
és mennyire átszínezi
tárgyilagossá vált ismereteinket

az elfogultság,
a feledékenység . . .
Nem vesszük fontolóra, hogy
mennyire ki van téve értelmünk
érdekeink,
vágyaink homályosító erejének . . .

Add Uram, hogy betegségünk
e fölismerésétől
ne bátortalanodjunk el,
de segíts bennünket
szívós küzdelemre,
hogy állandóan tisztítsuk,
állandóan javítsuk értelmünk ismereteit,
ítéleteink pontosságát.

Add, hogy óvakodjunk
a megföllebbezhetetlen véleményektől és
a megföllebbezhetetlen fölfogásoktól,
amint apostolod is int:

„Aki tetszeleg tudásában,
még nem értette meg,
mi a helyes ismeret” (1 Kor 8, 2)

A rosszakarát

Bármennyire próbáljuk kendőzni,
van bennünk bűnös rosszakarát.

Lázadozásainkat, Uram,
próbáljuk palástolni,

de lelkünk mélyéből csak fel-fel tör
elkeseredésünk óráiban
és át-átszivárog, bármivel kötözzük is át,
mint a vér a mély seben.

A sátáni ígézet: „lesztek, mint az Isten”
annyi csalódás után is
ott ég bennünk,
s szent Fölséged ellen
mindig készen állunk
kisebb-nagyobb pártütésre.

Végzéseitek homálya,
indítóokaid rejtettsége
szembeállít Veled, és
számonkérőkké tesz bennünket.
Szent hallgatásod csöndje,
a rajtunk uralkodó kérlelhetetlen törvények,
mik a test,
a természet kiszolgáltatottjaivá tesznek.
Szent ígéreteidnek
– a mi elgondolásunk szerinti –
teljesületlensége
dacosakká tesz minket Veled szemben.
És bűneinkkel,
gyarlóságainkkal vívott harcunk
kilátástalansága és eredménytelensége
sokszor elkeserít
és megkeményít Veled szemben
és a bűn kínálta talmi vigasztalás
megragadására,
parancsaid megtagadására késztet.

Adj Uram, lelkünknek „ösztökét”,
„mely ellen nehéz legyen rugdalóznunk”
(ApCsel 9, 5)
és kegyelmeddel „hajlítsd kegyesen
Hozzád lázadó akaratunkat is” (Secr.)

Érzékiség

Hozzákötötted Uram lelkünket a testhez,
s rajta keresztül az érzéki világhoz.

Minden ismeretünk az érzékekből indul ki,
s azt akartad, hogy az érzékek hálójából
lassan kibontakozva
meglássuk a valóságot.
De látod, a bűn által mennyire
megsérültünk!

Megelégszünk
a szem látásával,
a fül hallásával,
benyomásaink első képével.
Elkábít a világ
színeivel,
hangjával,
hatalmával,
s azok, amiket az igazság köntöséül
rendeltél,
az igazság helyébe tolják magukat.

A külső világ érzékeinken keresztül
kérlelhetetlen uralmat gyakorol felettünk

megtévesztenek a külsőségek,
megcsalnak a látszatok,
lenyűgöznek az eredmények,
győznek a számok.

E világ tömegének nyomására
így sodródunk el Tőled.

Mikor adod meg a józanító látást,
mely a Tiéd volt?

„Ami az emberek szemében nagy érték,
az az Isten előtt megvetést érdemel”

(Lk 16, 15)

és ha ezt nem is kell megvetésként
értékelnünk, tudnunk kell
– mert Te jelentetted ki nekünk –
„ami ott – e világon – dicsőséges volt,
ennek – a kegyelem világnak – túláradó
dicsőségéhez képest valójában
nem is dicsőséges” (2 Kor 3, 10)

Világosítsd meg bensőnket,
hogy ne az érzékek szerint ítélegezzünk,
hanem a mélybe látó lélek szerint,
mely „mindent átlát,
még az Isten mélységeit is.” (1 Kor 2, 11)

Gyengeség

Mi ez a betegség rajtunk, mely nem engedi,
hogy azt a kevés jót is,

amit megértünk,
amit szeretnénk,
nem tudjuk megvalósítani?

Keserűen kell apostoloddal
megállapítanunk:

„Azt sem tudom, mit teszek,
hiszen nem azt teszem, amit szeretnék,
hanem amit gyűlölök” (Róm 7, 15)

Lelkünk mélyén, a lelkiismeret szaván
keresztül

halljuk hangodat,
kiépítjük terveinket,
megfogalmazzuk jórafordulásainkat,
és annyi vereség,
annyi szégyen,
annyi megaláztatás után sem tudunk
Hozzád térni, Urunk!

És miért van az,

hogy a megkezdett jóban
olyan könnyen elfáradunk?

Milyen torzulásokat hoz életünkbe,
hogy nem tudunk elszántan kitartani
a fogadott és
a megkezdett jóban!

Az igazságot

majdnem hazugsággá merevítjük,
a szeretetet pedig

majdnem gyűlöletté,
a fogadott és ígért áldozatokba
belefáradunk,
az erényeknek látszatával
megelégszünk.
Amikor állanunk kellene,
hagyjuk magunkat sodortatni,
de nem a Te erőddel,
hanem az ember,
a világ,
a bűn erőivel.

Sérültek vagyunk, Uram,
sebesültek vagyunk.
És ha gyógyító kegyelmeddel
beláttatod velünk,
hogy üdvösségünk munkálása
„embereknek ez lehetetlen”,
érleld meggyőződésünkkel, hogy
„Istennek azonban minden
lehetséges” (Mt 19, 26)

A BŰN OKOZTA HIÁNYOK MEGSZŰNÉSÉÉRT

Uram, Te mindent tökéletesre alkottál:
így bennünket is!

Meghatároztad énünk és cselekedeteink
alkotó elemeinek számát,
az egybefogott erők arányát,
és rendre törekvő lendületét.

És mindezt felborítja
az eredeti bűn és
a személyes bűneink átka.

1. Emberség hiánya

Uram, mennyire szenvedjük, hogy
tetteinkben nem vagyunk
egész emberek!

Uralkodik rajtunk
vagy az értelem hidegen fénylő világa,
vagy az akarat erőszakosan törtető
rohama,
vagy az érzelmek partatlanul ömlő,
füledt légköre.

Pedig úgy „ember” az ember, ha
mindhárom erő benne van
eljárásaiban és megnyilatkozásaiban.

Szabadíts meg bennünket
az esztelenségtől,
az értelem teljes kikapcsolódásától!
Ments meg az ész és ésszerűség
beteges hajhászásától,
a gyilkos ész kérlelhetetlen kritikájától,
az előre kigondolt agyrémek kínpadjától,
az előre összeállított rendszerek
és elképzelések borzalmától!

Törd meg bennünk
az észtől nem kormányzott
akarat garázdálkodását,
mely egyeduradalomra tör életünkben!
De oldd fel az akaratnélküliség
senyvesztő bilicsét rajtunk!

És vedd el belőlünk
az érzéstelenség,
az érzéketlenség kietlenségét is,
de úgy, hogy óvj meg bennünket
az érzelmek szabad hullázásaitól!
Távoztasd el tőlünk
a rokon- és ellenszenveket,
a talmi ábrándozásokat és
reménytelen levertségeket,
érthetetlen lángadozásokat,
és nyirkos szomorúságokat!
Ne járjon bennünk külön utakon
se ész, se érzelem, se akarat,
hanem fogd össze azokat
szent kezeddel, a Te mértéked szerint!

2. Aránytalanság

Jellemünk sokféleségét
kéességeink és
magatartásaink
együtthatásából tudod
megszámlálhatatlan sokaságúvá,
ismételhetetlenül egyedivé alkotni,
mégsem akarod, hogy
aránytalanság legyen bennünk.

Gyógyítsd meg az emberség
bennünk levő erőinek elrendezetlenségét,
és szent kegyelmed sugallja
a teremő kezéd kimérte formákat:
add azt a „fehér követ,
a kövön új név van, amelyet
senki más nem ért,
csak aki megkapja.” (Jel 2, 17)

Értsek meg Belőled és a világból
annyit, amennyit ne kem kell
megértenem.
Akarjam alkudozás nélkül megtenni
mindazt, amit általam akarsz
végbevenni
– a magam lelkében
és környezetemben.
Virágoztasd érzéseimet
úgy és addig,
amíg mértékük be nem telik.

3. A lendület hiánya

Micsoda törekvés jellemzi
a növény és állatvilágot,
– különösen tavasszal –
hogyan betöltse helyét és rendjét!
Micsoda erők és feszülések tárulnak fel
a parányok világában!

És – milyen renyhe bensőnk törekvése
emberségünk kialakítása felé!

Eldarabolnak bennünket
széthúzó erők,
és visznek
majd a külső világ,
majd embertársaink felé.
De hiányzik belőlünk
az előretörés
a harmonikus,
teljes emberségnek
tökéletesülése felé.

Gyógyíts meg minket, Urunk,
gyógyító kezeddél!
Legalább bocsásd ránk
„az egész természet együttes vajúadását
és sóvárgását” (Róm 8, 22)
istenfiúságunk után.

AZ ISTENI ERÉNYEKÉRT

HIT-REMÉNY-SZERETET

*Istenem, hiszek tebenned
mert örökké igazmondó vagy
Istenem, remélek tebenned,
mert végtelenül hű és irgalmas vagy
Istenem, mindennél jobban szeretlek,
mert végtelenül jó és szeretetre
méltó vagy.*

Hit

ISTENEM, HISZEK TEBENNED

Hinni akarok benned, Uram Istenem!
És nem az emberi ismerés csatornáin
akarlak megközelíteni téged.

Az emberi ismeret
csak embernyit merít.

Végtelen Fölségedből.

Az emberi sejtés
csak embernyit sejt meg belőled.

Az emberi tudás
csak emberi mértékkel méri
mérhetetlenségedet.

Én a te szemeddel akarom nézni a világot,
a Te értelmeddel akarom lemérni
az eseményeket.

Azt akarom, hogy a te gondolataid
legyenek az én gondolataim.

Ezért hiszek neked,
amikor a szentírásban kinyilatkoztatsz
és amit egyházadban hívés végett
elém adsz.

És mindezt hiszem.

Nem azért, mert igazolják sejtelmeim.
Sem azért, mert elfogadják érzéseim.
Értelmem helybenhagyására sem várok.
A hit megfogyatkozásán sem
botránkozom.

De hiszem mindezt, mert Te mondtad
és te nyilatkoztattad ki nekünk,
ki örökké igazmondó vagy,
ki sohasem téved
és aki nem akarsz minket
tévedésbe vinni.

Emelj ki, Istenem, az emberi vélelmekből
és vezess Hozzád méltó isteni hitre,
hogy így részese legyek isteni valódnak.
Amen.

Remény

ISTENEM, REMÉLEK TEBENNED

Sóvárogva várom tőled
a jelen pillanat kegyelmét,
az örök életre való választottságomat,
üdvözülésem szent munkálását,
a jó halált és az örök életet.

És mindezt remélem
nem azért, mert méltó vagyok,
nem azért, mert alkalmas vagyok.
Azért sem, mert kiérdemeltem,
sem azért, mert rászolgáltam.
Egyedül azért várom irgalmadat,
mert végtelenül irgalmas vagy.
Ki tudsz a kövekből is Ábrahámnak,
a hívők atyjának, fiaikat támasztani.
Ki az elgurult drachmát
bármily szemétbe gurult is,
kegyelmesen megkeresed.
Ki a szakadékba tévedt bárányt is
előhozod.
Ki a tékozló fiút is kegyelmedbe fogadod
és a reménytelenül eladósodott szolgát is
tartozásától megszabadítod.
Nem gátja reményemnek méltatlanságom,
sem tudatlanságom, sem lanyhaságom
Nem ölik ki belőlem a benned való
reményt a kilátástalanságok,
sem a reménytelenségek.
Add, hogy
a „reménytelenség ellenére is
reménykedve” (Róm 4, 18) éljek
életemben és halálomban. Amen.

Szeretet

Ó Istenem, szeretlek forrón, mélyen,
nem mert a kárhozatos szörnyű éjen

gyötrő tűzbe vetsz ha elhagylak,
s nem mert egednek édes fényességét,
szent örömben úszó angyali zenéjét
ígéred nekem szárnyaid alatt.
De mert a kereszten karjaid kitártad,
emberi szívemet Szívedre vártad,
rútul kiszögezve jaj felém hajoltál,
vérfutotta arcod, édes tüzes oltár,
bűnömért viselt el szörnyű ékességet . . .

Meg nem állottál a gyötrelmek mesgyéjén,
átmentél az éjek szörnyűséges éjén,
borzalmas kíséret, gyalázat és szitok,
lélekhóhérok, gyűlölet-kárpitok
födtek, jaj, követtek az utolsó szóig . . .
Rettentő mértékkal mérted szeretésed.
Oh legyek, hadd legyek könnyező vetésed,
hadd legyek, én legyek a Te aratásod,
míg gyötrelmeiddel lelkem földjét ásod.
Szeretlek, szeretlek, nem mert
megmentettél,
hanem mert a vérig, halálig szeretted.
S amint Te szeretted, szeretlek most Téged,
életem és lelkem elkínálom Néked.
Szeretlek, szeretlek, Te vagy a királyom,
Istenem, mindenem, örök
mennyszágom!

(Xavéri Szent Ferenc)

A SARKALATOS ERÉNYEKÉRT

*Az okosság
Az igazságosság
A lelki erősség
A mértékletesség*

Az okosságért

Vedd el tőlem, Uram,
 evilág okosságát és a test bölcsességét
és építsd át gondolkodásomat
 az örök élet szemszögéből eredő
 isteni szemléletre.
Ne ijedjek meg e világon
 senkitől és semmitől,
hisz emberekkel és emberi művekkel
 találom magam mindig szemben.
 „Mit árthat nekem az ember?”
 – kérdezem a zsoltárossal.
Ne veszítsem el a fejemet,
 akármilyen bonyolult legyen is valami.
 És higgyek abban,
 hogy mindennek van
 valamilyen emberi megoldása,
 csak meg kell találni.
Vedd el a túlságos bizalmat az
 emberekben,
hiszen azok sohasem olyan jók,
 mint amilyennek mutatják magukat,

de ne is veszítsem el minden
bizalmamat,
hiszen sohasem olyan rosszak,
amilyeneknek látszanak.
Önts belém a kígyók okosságát,
azt az okosságot, amit Te akartál:
erőinkkel és lehetőségeinkkel
úgy gazdálkodjunk,
hogy az örök életet elnyerjük.

Az igazságosságért

Neveld lelkemet, Uram,
isteni igazságérzetre!
Szeressem az igazságot,
akár kedvező számomra,
akár kedvezőtlen.
Ne engeddd, hogy
rokonszenvek vagy ellenszenvek,
elfogultságok vagy félelmek
eltántorítsanak tőle.
Add, hogy megadjam minden
embertársamnak,
akár kicsinynek, akár hatalmasnak,
mindazt,
ami emberségüknek jár.
És irtózzam olyanokat tenni,
amiket magamnak sem szeretnék.
Irtsd ki belőlem a követelőzés lelkét,
a jogtalan igények hajszolását,
de jogaim merev hangoztatását is.

Szüntesd meg bennem a hatalmaskodást,
a tekintéllyel való visszaélést
és a jogtiprást.
Mert minderre kísértve vagyunk.

De alázattal kérlek,
önts belém tapintatot
és megnyílottságot
embertársaim felé,
hogy felfedezzem bajaikat
és gyötrelmeiket,
életük kínzó kérdéseit.

És akadályozd meg,
hogy pöffeszkedő szó,
kíméletlen követelőzés
és hajthatatlan magatartás
üssön tanyát lelkemben.

De állj mindig előttem, ki mondottad:
„Tanuljatok tőlem, mert
szelíd vagyok és alázatos szívű”
(Mt 11, 29)

Higgyek az egyszerű jóság szavában,
mely legyőzi
az önzés és gőg sziklavárait.

A lelki erősségért

Önts, Uram, lelkembe
erőt és bátorságot
az élet küzdelmeire.

Óvj meg a félelemtől
az ernyedtségtől és gyöngeségtől.
Öltöztess Szentlelked kegyelmébe
és tölts el tettekésséggel.
Félek attól, hogy egész szívvel
kövesslek Téged.
Félek attól, hogy elinduljak
hívásaid nyomában.
Félek a jót győzelemre vinni.
Félek az emberektől.
Félek a világtól.
Félek a magam gyöngeségeitől.
Vedd hát el a félelem lelkét
és tölts el az erő Szentlelkével.
De űzd el tőlem
a keménységet és kérlelhetetlenséget,
a hajthatatlanságot
és hajlíthatatlanságot.
Különösen a gyöngéssel szemben
könnyen lábra kapó erőszakosságtól
mentsd meg lelkemet.
Az elvek keménységét,
jogaim biztosságát,
vélt igazságaim birtoklását
ne vigyem át magatartásomra,
és kerülve a durvaságot,
higgyek a szeretet gyöngeségében
hisz ez a Te „gyöngeséged”
mellyel meghódítod szívünket.

A mértékletességért

Nem azért teremtetted ezt a világot,
hogy elforduljunk tőle.

„Hiszen – mint apostolod mondja –
Isten minden teremtménye jó,
és semmi sem megvetendő,
amit hálaadással veszünk magunkhoz.”

(1 Tim 4, 4)

Azt akarod, hogy isten gyermekeiként
éljünk a világgal.

Add, hogy az istengyermekség gyönyörével
élvezzük mindennapi kenyerünket
és munkáink gyümölcsét.

De – kérünk – védj meg attól,
hogy belemerüljünk a világ
korlátlan élvezetébe,
midőn a has istenné válik
és a divat bálvánnyá.

Óvd meg szívünket a vagyongyűjtés
igézetétől
és a pénzgyűjtés zsugoriságától.

De nyisd meg szívünket irgalmasságra
és készséges lelkületre,
hogy segítsünk bajbajutott
felebarátainkon.

Teremts hálás érzést bennünk,
hogy éltetsz és ruházol minket,
és e hálaérezettől indítatva
átvegyük gondoskodásod lelkét,
mellyel a világ éhezőire gondolsz.

Segíts, hogy legyek nagylelkű,
ha segíteni kell embertársamon,
vagy valamilyen jó ügyön,
és oldd fel bennem a garasoskodást
vidám lelkű adakozásra.

KRISZTUSI ERÉNYEINKÉRT

Az alázatosságért

Istenem, add, hogy ne féljek
az alázatosságtól.

Te sem féltetted isteni nagyságodat.
Megaláztad magad: ember lettél,
és az emberek között is
szolga formát öltöttél.

Az alázatba rejtetted el
az emberré válás nagy ajándékát.
Csak az alázatban leszünk
egész emberek.

Lehetünk fennhéjázó gőgösök,
lehetünk mellfeszítő kiskirályok,
de az emberség hiányozni fog
belőlünk.

Add hát, Uram, hogy ne vágyódjam
az első helyekre.

Ne keressem a felmagasztalást,
a vitákban a győzelmet se áhítsam.

Elégedjek meg az utolsó helyekkel
duzzogás és sértődöttség nélkül,
és ne essek kétségbe,
ha fölém kerül valaki a szóváltásban.

Nézzem mosolyogva mások pöffeszkedését
és bírjam elviselni mások fölényét.
Keserűség nélkül engedjek másokat elém
És mindig emlékezzek szavadra:
„Aki magát megalázza, azt felmagasztalják.” (Lk 14, 11)

A bűnbánatért

Ó Istenem, adj nekem igazi bűnbánatot.
Rendüljek meg a kárhozattól,
amit Te csak szeretetből jelentettél ki.
De méginkább kereszted döbbentsen rá
a bűn szomorú valóságára.
Érezzem át szeretetedet,
amikor utánam nyúlsz,
e világ bűnszemetébe gurult
drachmáért,
amikor utánam jössz,
e világ tövisai közé tévedt bárányért.
Add a bánat keserű érzését bűneimen,
de add a megbocsátásod örömét
szívembe.

IMÁDSÁG A HÉT SZENTSÉGBEN REJLŐ KEGYELMEKÉRT

1. A keresztségért

Hiszem Uram, és köszönöm,
hogy a szent keresztségben
a teremtés és az újjáteremtés kegyelmét
oltod belém
gyökér,
oltóág,
vagy kovász formájában,
és ezen imámmal szeretném
fejlődésre segíteni
a lelkem mélyén nyugvó szent erőket:
elsősorban a Teremtés erőit,
mellyel
előbb elválasztottad a világot a sötétségtől,
a felső vizeket az alsó vizektől,
a szárazföldet a vizektől,
majd formába parancsoltad
a világba lehelt eszméidet,
a naprendszerektől kezdve
az állatokon át
az emberig.

Uram! az elválasztani-tudásnak ez a
szent hatalma kell nekem is egész
életemben:

tudjam széttartani a világosat és a
sötétet,
tudjam széttartani a felsőbbet az
alsótól,
és a szilárdat az ingatagtól!
És hogy emberivé tudjam formálni
a körülöttem omló és özönlő világ
erőit,
a kozmikus törvények
kérlelhetetlenségétől kezdve,
a burjánzó életlendületen
és állati ösztönösségen át,
a bennem nyíló történelmi és
társadalmi törekvésekig.

De segítsd tavaszra bennem
az Újjáteremtés szent gyökerét is,
mely megtöri a sátán hatalmát rajtam,
kiragad a sötétség hatalmából
és áthelyez szeretett Fiad országába
(Kol 1, 13)

Szabadíts meg a sátán ijesztő hatalmának
félelmétől,
és önts belém gyermekeid elfogulatlan
bizalmát:

akik sátáni mélységek felett is,
idegtépő megélhetési gondok között is,
történelmi erők vad áradásában is

játékos könnyedséggel néznek
az égre és az életre.

Vedd el szívemből az isteni világgal
szemben érzett
idegenség,
távolság,
érdektelenség légkörét,
ami a szolgáknak és a béreseknek
magatartása,
de add a fiaknak
otthonosságát,
ösztönös vonzalmát,
ragaszkodását:
Hozzád,
ügyeidhez,
Egyházadhoz!

A fiak közvetlenségét oltsd belém,
mely száműzi a merevséget és
komorságot,
de add az Atya iránt érzett tiszteletet,
mely nem válik sohasem
kínos pedantériává;
olyan bizalomteli ráhagyatkozást,
mely nem feszegeti az atyák titkait;
és add a tékozló fiak alázatos reményét,
mellyel tékozlásuk mélyéről is
mernek hazaindulni az atyai házba.

2. A bérmlásért

Uram, add annak belátását,
 hogy igazságaid megértésében
 és szent Valód szolgálatában
 tovább is kell mennem,
 mint a kezdeti megismerés
 és a fellobbanó szeretés.

Taníts meg arra,
 hogy mi az a „gyermekes”,
 hogy mi az a „testi”
 értelmezés és magatartás
 a szent kereszténységben,
 egyszóval: mi az a lelki kiskorúság,
 amit le kell vetköznöm,
 s amin túl kell növekednem.
 (1 Kor 3, 1–5)

Add a Te érlelő Szentlelkedet, aki
 kiemeljen a naiv vallásos
 elképzelésekből,
 az érzelmekre épített istenszolgálatból,
 és küzdőképes lelkiállapotra szoktat;
 mely tudomásul veszi és
 magától értetődőnek tartja
 a kardot a bűn ellen,
 a gyengeség ellen,
 és önmagunk ellen.
 Mely nem törik le a lélek válságainak
 súlya alatt,

de mint természetes folyamatot vállalja
a lelki teleket
és belső lefoszlásokat,
mert tudja, hogy a hűséges magatartás
új tavaszokat rejt magában.

Vedd el szívemből
a kicsinyek és gyermekek botránkozását,
melyet lesújt és tönkretesz a rossz példa,
annak túlereje
és elhatalmasodása,
melyet elkábít az ördög szellemi
sziporkázása,
elragad érzelmi sodrása és
megejt ígézetének varázsa.

Add a felnőttek szilárd odaadottságát,
a saját lábon járók önállóságát és
felelősségét,
a lelkesült katonák
a lángeszű hadvezér meg nem értett,
sőt ésszerűtlennek látszó
terveinek és parancsainak is
hűséges vállalását,
az elveszett csatákon is megnyert háború
biztos hitét és tudatát.

Segíts nagykorúságra és
egyre jobban kiteljesülő
szent kereszténységre!

Arra a nagykorúságra, mely
az önállóságot és szabadságot
nemcsak magának igényli,
de másban is tiszteli,
megérti,
megbecsüli.

Mely tudja, hogy
„mindenki saját ajándékát kapta Istentől,
az egyik ilyet, a másik olyat.”
(1 Kor 7, 7)
És add azt a krisztusi nagykorúságot,
mely nem az erőszak
és bárminemű – hacsak erkölcsi is –
kényszerítéssel
akarja evangéliumodat megvalósítani,
hanem a szabadság
és felelősségérzet,
az önálló akarat és egyéniség
emberi tetteivel.

Gyermekséged bája után
felnőttkorod élményeibe és küzdelmeibe
avass be Uram!

3. Az oltáriszentség kegyelméért

A Golgotha áldozata volt, Uram
megváltó tettered
és egész földi életed középpontja.

És ezt az áldozatot avatod
a mi életünk középpontjává is.
S bármennyire is próbálkozzunk
áldozatokat elkerülő életformákkal,
Neked van igazad:
életünk tele van
és tele lesz áldozatokkal,
– akár akarjuk, akár nem.

De áldozataink súlya
holt teherként nehezül ránk,
és nem tudunk életet lehelni
a szükségek és kényszerűségek
gyötrelmeibe.
Add meg szemed látását, hogy
felfedezzük mindennapos életünkben
jelentkező
szenvedéseidet:
hiszen tieid árultak el,
gyűlölet és ármány áldozataként
kerültél halálra,
gerinctelen hivatalnok
terméketlen és erőtlen jóindulata
ítélt el és
tett gúnyolódó csőcselék prédájává.

A szentmise tanítson meg a
mindennapi élet és a történelem
áldozatainak elvállalására
és a Te áldozataiddal való
egybeforradásra.

Éppen ez az áldozatvállalás,
ez az áldozat-jelenítés teremti meg
az utánozhatatlan közvetlenséget
és benső kapcsolatot
közötted és lelkünk között.

Azt mondtad egyszer:
„Aki teljesíti Mennyei Atyám akaratát,
az nekem mind testvérem, nővérem és
anyám” (Mt 12, 50)

A Szent Kenyérnek ezt
a meleg kapcsolatát
teremted meg a szentáldozásban:
a testvér sorsközösséget vállaló,
a nővér elfogódottan szerető
és az áldott Madonnában pompáját
kibontó
Isten-szeretetet.

Uram, add a Te lelked belém
a szentmise titkában,
a lelket, amivel Te indultál a keresztútra,
és ne engedj megállni
az áldozatok keseredett terhénél,
hanem építsd ki bennem Anyád lelkét:
hogy anyaszemmel nézzelek,
hogy anyaszívvel szeresselek
és anya-lélekkel szolgáljalak a
szentáldozásban.

4. A bűnbocsánat szentsége kegyelméért

Az Istenországa alapjává tetted Uram
a bűnbánattartást.

Taníts meg erre!

Add szemed, mellyel nézted
és láttad a bűnt,
add látásodat, melyet nem vezethet félre
sem a színes ragyogás,
sem a szentség látszata.

Add meg a büntudatot,
bűneim tudatát,
add, hogy lássam, ahogy Te látod
a bennem élő vagy rejlő bűnöket.
És oltsd belém lelked bűnutálatát,
mellyel felméred annak súlyát,
rémületes valóságát és
az abban előrenyomuló kárhozat
borzalmát (Lk 23, 31)

Öntsd belém a Te bűnt megfordítani akaró
lelkesed,
mellyel utolsó csepp véred árán is,
halálba hulló sóhajoddal is,
oltani akartad a gonoszság lángját.
Leheld lagymatag és fáradt lelkembe
a vérig való ellenállás szellemét
(Zsid 12, 4)

Arra is kérlek, Uram, hogy óvd meg
szívemet

a szűnyogot szűrő kicsinyeskedésektől,
a fölösleges ésszerűtlen aggályosságtól,
de a mindent elnéző nagyvonalúságtól is,
hiszen ez – figyelmeztetésed szerint is –
csak nagy és súlyos hibák kezdődései.

Nyisd fel bensőm bizalmát
az általad mintául állított
tékozló fiú reményére,
a hetvenhétszeri esések után is kész
isteni Szív megengesztelődésére.
Tölts el a megtalált juhnak
karodban érzett örömeivel.
És engedd egy kissé rám áradni
a menny örömét,
– mint szavad szerint –
a megtérő bűnösön jobban megélnék,
mint kilencvenkilenc igazon,
hogy bűnbánatom
ne keserű bűnbánat legyen,
hanem, mint Te akartad,
örvendező bűnbánat.

Végül add megélnem a bűn felhajtó erejét!
Hiszen Te utaltál erre
a reménytelenül eladósodott szolga
példabeszédében és
a bűnös asszony esetében, (Lk 7, 42)
hogy akinek sokat bocsátanak meg,
az nagyon tud szeretni.
Add, Uram, hogy én is megtapasztaljam
magamon azt,

amit apostolod mond:
ahol elhatalmasodott a bűn,
túláradt a kegyelem” (Róm 5, 20)
Oltsd életembe szent kegyelmed
mindenen való győzelmét.

5. A betegek kenetéért

A test elerőtlenedik a betegségben,
a betegség készíti elő a halált
és a halál érleli meg a lelket
az örökkévalóság számára.

Így szétválasztod azt
amit egynek teremtetél,
de e fájdalmas szétválasztással közeledünk
az igazi valósághoz,
a tükrözésekből a szellemi megismerés
viharos boldogságához.

Amikor erre gondolunk
– Szent Pál apostolod is bevallja,
noha ő megjárta „a harmadik eget” is,
és megízlelte annak, túláradó örömét –
„szorongva sóhajtozunk, mert nem azt
akarjuk,
hogy levetköztessenek,
hanem hogy felöltöztessenek,
s így ami halandó, azt elnyelje az élet”
(2 Kor 5, 4)

Irtózunk itthagyni ezt az árnyékvilágot,
és Te sem mentél el megvető fölénnnyel
vagy cinikus ajkbiggyesztéssel
az erőszakos halál mellett,
hanem vállalod, amit evangélistáid
írnak Rólad:
„remegni kezdett és gyötrődni”
(Mk 14, 33)

Add a Te lelkedet
a betegség ernyedtségében,
hogy úgy viseljük, mint Te viselted
bágyadtságodat.
Oltsd belénk titáni haldoklásod
szent küzdelmét,
majd a mi gyötrelmeinkbe is.
Segíts, ha majd meglepnek a halálfélelem
árnyai és a rémület ijedelmei, hogy
a Te félelmeddel féljünk,
a Te rémületeddal rémüljünk és
a Te erőddel kapaszkodjunk Abba,
aki áll akkor is,
ha elfut alólunk a földi lét talaja,
aki akkor is világoskodik,
ha sötét borul testi szemeinkre,
és akkor is a Tűz forrása,
ha kihűlnek tagjaink.

Addig is, amíg ezt meg kell érnünk,
segíts erre a világfölnyire, mellyel

minden evilági dolgot,
minden evilági gondot,
minden evilági örömet,
minden evilági fájdalmat,
minden evilági értéket,
minden evilági eredményt
csak az örökkévalók árnyának tekintünk.

És ha eltölt bennünket
az élet öröme és fénye,
taníts meg arra, hogy
„Ha ugyanis már a mulandó oly
dicsőséges volt,
akkor a maradandó még sokkal
dicsőségesebb lesz” (2 Kor 3, 11)

Segíts felfedeznünk
az örök javak közeledését
evilági örömeink,
sikereink,
élményeink fakulásában!

Segíts meglátni
búzaszem-életünk rothadó feloszlásában
a megsokszorozódó,
gazdag élet jelentkezését!

6. Az egyházi rend szentségének kegyelméért

Te tudod, Uram, miért állítottál
Közéd és lelkünk közé
embereket,
olyanokat, amilyenek mi vagyunk:
bukdácsoló,
tépelődő,
küszködő,
vétkező embereket . . .

Te tudtad legjobban – hisz Te ígérted –
hogy „aki szeret engem, azt Atyám is
szeretni fogja.

S én is szeretni fogom
és kinyilatkoztatom
magam neki” (Jn 14, 2)

És mégis azt állítottad apostolaidról
„aki titeket hallgat, engem hallgat,
aki titeket megvet, engem vet meg.”
(Lk 10, 16)

S ha az általad küldött apostol, pap
nem is egy próféta
emberi arányokat meghaladó formájában
áll elénk,
ha nem is a kifogástalan, a gáncstalan,
ha nem is az „igaz ember” vonzó
egyénségét mutatja,

hanem a „legkisebbeket” jellemző,
az átlag-ember nivóját túl nem haladó
szellemi vagy erkölcsi képet mutat,
akkor is vállaltad az azonosságot és
hasonlóságot (Mt 10, 42)

Tanítsd meg szívünket Urunk,
látni a cserépedényben rejlő kincseket
(2 Kor 4, 7)
a farkasok ellen bárány-gyöngességben
küldött képviselőidet,
kiknek fülbesúgott szavuk
a tetőről fog hangzani,
és az éj leplébe burkolt igéjük
világos nappal fog szólni (Lk 12, 3),
mert szavuk ereje a Te szavad,
a Te kegyelmed rejlik
suttogásuk mezében.

Add, hogy a cserépedényt
ne tévesszem össze
a benne rejlő kinccsel, ha
sokszor kínozna is a papság emberi arca,
kiskaliberűségüknek a látása,
és a ma emberének problémáira
felkészületlennek látszó magatartása!

Kérlek,
Te pedig küldj ma is és a jövőben is
apostolokat, választottakat:
akik hordozzák igéidet, igazságaidat,

akik osztogassák kegyelmeidet és
vigaszaidat,
és hordozzák magukban és az Egyházban
hasonlóságodat.

És ha embereken kertesztül akartál
hozzánk szólni,
bennünket gyógyítani:
vezess,
irányíts,
szenvedj,
dicsőülj meg
még gyarló szolgálód által, ma is!

7. A házasság szentségi kegyelméért

Nem tudok Uram, hova lenni a
csodálkozástól,
amikor a házasság szentségére gondolok!
Hogy a mindennapiságok és ösztönösségek
világában is
fel akarod ütni sátradat!
„Ahol ugyanis ketten vagy hárman
összeülnek a nevemben,
ott vagyok közöttük” (Mt 18, 20) –
mondottad,
s ezzel rádöbbentesz mindnyájunkat
arra.
hogy nincs az a profán, evilági dolog,
amibe ne tudnád, vagy ne akarnád
felütni betlehem-i barlangodat.

Megtanítasz

a szellemtelenségbe szellemet vinni,
a testiségbe lelket lehelni,
hiszen elsősorban erre érted, amit mondtál:
„amit egynek tesztek, nekem teszitek”
(Mt 25, 40)

Vedd le szemünkről a hályogot,
hogy a kis élet nagyságát is meglássuk!

Értesd meg velünk bizalmadat, Uram,
mellyel úgy kötöd össze

a nemileg,
vérségileg,
nevelés és
sors szerint

különböző szíveket
a szeretet szálaival,
hogy elválaszthatatlanul
maradjanak egymás mellett
a legbensőbb életközösségben.

Mi emberileg ezt lehetetlennek tartjuk
(Mt 19, 10)

csak Te vagy, Istenünk, olyan optimista,
hogy az embert nagyobbnak látod
nehézségeinél.

Engedd felfedeznünk
ezt a lehetlent is lehetségessé tévő,
kegyelmedben fölemelt emberségünket!

És add belénk
a kockázat szellemét és
a vállalkozás merészségét!

Mindig nagy kockázattal jár
a párválasztás és életadás:
milyen lesz az élettárs lelke és sorsa,
milyen lesz a gyermek szíve és útja,
milyen feladatok előtt áll az alapított
család apraja-nagyja?
Mennyi árnyat kell elűzni és
a bizonytalanságok milyen ködön kell
átvágnia magát, mert
az élet szeretete és lendülete
nagyobb a félelemnél és aggodalomnál.

A házasságban felénk árasztod
a kezdeményezés,
a próbálkozás,
az úttörés bátorságát és fiatalságát,
s azt akarod, hogy valamennyien
ebből a szellemből kapjunk életet,
ebben a szellemben nevelődjünk fel,
s ezt a hamisítatlan keresztény
valóságérzést
adjuk tovább,
nemcsak testileg,
hanem lelkileg is.

8. Az egyház kegyelméért

A Jelenések könyvének látnokával látom
az Egyházat;
a Bárányt „mintegy megölve.

Hét szarva volt és hét szeme – ezek az
Isten hét szelleme,
akiknek küldetésük az egész földre szól.”
(Jel 5, 6)

Uram, add, hogy a hét szentséget úgy
fogjam fel.

hogy azokban Jézus szemét kapom meg,
mellyel néznem és látnom kell a világot
s a benne lévő összes dolgokat,
és a Bárány szarvát kapom meg, erejét,
mellyel ő megoldotta
és megoldani akarta
a hét mozzanatra szétagolható
mindenséget.

De add meg tudnom és vallanom azt is,
hogy e szemeket és erőket
a második Krisztus,
a titokzatos Krisztusi test,
az Egyház hordozza.

Segíts megérteni, hogy mindannyian
egy testbe tartozunk
különböző feladatokkal,
és hogy a „gyöngébbnek látszó tagok
sokkal szükségesebbek”, (1 Kor 12, 22)
és nagyobb gondot igényelnek.

Tedd elevenné bennünk annak tudatát,
hogy

Isten országa mag,
melyet el kell vetni,
minek gyökeret, száracat, leveleket
kell hajtania,
míg a teljes kalász ki nem alakul
(Mk 4, 26),

tehát egy sereg mulandó elemet kell
létrehoznia,

mik korok, felfogások tűntével
szintén elszáradnak.

Ne engedd, hogy botránkozzunk ezen,
de ébressz annak belátására, hogy
ezek a magból jöttek,
és magokat érleltek.

Szüntesd meg a túlbuzgó szolgák
botránkozását is bennünk,

kik a konkolyt irtani akarják a vetésben,
segíts a Te biztos kormányzásod
megértésére:

mely nem fél a gonoszság
túlburjánzásától sem,
mert tudja, hogy szavad szerint
harmincszoros,
hatvanszoros
és százszoros termést hoz
igéd és kegyelmed e világban,
az ellenkező látszatok ellenére is.

Tedd Egyházadat
a világ világosságává,

a sziklán épült házzá,
az igazság oszlopává,
hogy csarnokaiban
minden igazságkereső
és megváltást szomjazó lélek
enyhet és menedéket találjon,
mint példabeszéded égi madarai
a felnövekedett mustármag fájának
lombjai között.

IMÁDSÁG JÉZUSHOZ AZ EGÉSZ ÉS TELJES EMBERSÉGÉRT

1. Szent uraságért

Uram Jézus Krisztus!

Benned megjelent a szó legteljesebb
értelmében

„az Úr”, a Teremtő Isten álma:

az ember, ki mindenek csúcsán áll,
él és uralkodik.

Add szent emberségednek

ezt a királyi öntudatát

és erejét,

mellyel urrá tudok lenni

a test és lélek hullámozásain,

az idegek és hangulatok játékain.

a vonzódások és idegenségek lekötő
bilincsein,

a kilátások és reménytelenségek
útvesztőin.

Tégy úrrá

feladataim,

gondjaim között,

ne vesszek el helyzeteim hálójában,

biztos kézzel tapintsak rá arra
– embertársaimban is,
– a történelem erőinek áradatában is
amit tennem kell,
amit mondanom kell
mint kegyelmedben öltözött
kereszténynek,
aki örököse Istennek,
Veled pedig társörökös.
Hadd üljek Veled az Atya jobbjára,
míg lábaim alá nem alázódnak
minden lélekromboló erők és hatalmak
bennem és a világban.

2. Szent mindennapiságért

Életünk legnagyobb része
a napi gondok,
az élet körülöttünk gyűrűző
kicsiny feladatai,
a hétköznapi szürkeségei,
a hétköznapi eseménytelenségei,
unalmai között zajlik le.
Álmaink fényét,
megrendüléseink új látomásait,
lelkünk ünnepi zenéjét beissza
a megélhetésért való küzdelem,
a környezetünkben álló emberekkel
kapcsolatos kötelezettségeink,
a velük való viaskodásaink sivatagos
homokja.

Uram, Te életed javát
Názáret rejtekében töltötted,
emberek és munkák között,
mindennapi feladatok és
kicsiny emberkapcsolatok
szürke légkörében.
Nem elvonultan, hiszen jól ismertek
(Mt 13, 55)
mégis Istenbe merült lelked zsenialitásának,
és csodálatos életszentséged
feltűnő mutatása
és jelei nélkül.
Hétköznapi ember tudtál lenni,
hétköznapi formák között éltél,
úgy, mintha nem hordoztad volna
lelkedben
egy világ megváltásának feladatát
és emberfeletti nagyságát.
Segíts, Uram, vállalni
a mindennapi szürkeséget
a lélek elszürkülése nélkül!
Tégy magadhoz hasonló
mindennapi emberré!

3. Az igazság szolgálataért

Elborít az élet
színes látszataival és
erőteljes hangjaival.

Szabadíts ki Uram
a látszatok kábulatából,
a szavak szédületéből!
Add meg annak eleven tudatát,
hogy a kicsiny emberi és
a nagy történelmi mozgásoknak
mélyen fekvő okai vannak,
melyek első tekintetre nem derülnek ki,
melyek legtöbbször nem azonosak a
látszó és mutatott igazsággal

Add meg, Uram, az igazság keresésének
hevületét és lendületét!
Adj nyitott szemet és lelket,
mely mélyebbre törekszik
a pillanat alatt látott
és a hamarosan megállapított
véleménynél!

Taníts meg szerényen ítélni
emberek,
sorsok felett.
Késztesd arra gondolni
hogy nekik is lehetnek igazságaik, okaik,
melyek előttem ismeretlenek!

Nyisd meg látásomat
a nagy történelmi fordulókban jelentkező
igazságaidnak,
hogy tévedés nélkül,
alkutlanul,

tisztán szolgáljam életemben az
„igazság lelkét”!

4. A szépség szeretetért

Jézus, ki több szépséget láttál és fedeztél fel
a mezei fűben,
mint „Salamon minden pompájában”
(Mt 6, 29)

add ezt a szépségre szomjas lelket
és szépséget felfedező szemet,
hogyan az eget – mint Te –
Isten trónjának lássam
hogyan a földet – mint Te –
lába zsámolyának tartsam
s az emberi történelmet – mint Te
az istengyilkos Jeruzsálemet is –
a nagy Király városának tudjam
(Mt 5, 35)

Add, Uram, lelked mély rezdülésű
hangolhatóságát,
melyen át az élet
legbanálisabb eseményei,
a piacon lármázó gyerekektől kezdve
a lakomát készítő atyáig,
az általad hozott új élet
tükrözéseivé válnak.
Add szavaidnak és tetteidnek,
egész egyéniségednek

azt a páratlan összhangját,
ami lenyűgözte fényével
az elfogatásodra küldött
– magasabb élményekre közismerten
nem fogékony –
templomőröket (Jn 7, 46) is.

Taníts meg arra, hogy formát keressünk
igazságaidnak
és cselekedeteinkkel,
egész életünkkel
a szépség formájában tegyünk
tanúságot Rólad a világ előtt!

5. Szent közösségi érzésért

Tudom Uram, hogy a Te szent kezed
szövögeti
a nagy elhatározások csodás hálóját,
Te építgeted
a test és lélek finom csatornáit
amelyekkel összekapcsolódnak
emberek emberekkel,
lelkek lelkekkel.
Összeköt bennünket múlttal és jövővel
a vér,
az öröklöttség,
a közös faj,
a közös történelem
és az emberiség totális egysége.

A közösség gyermeke vagyok
és a közösséget kell szolgálnom.

Ments meg, Uram, az önzés lelkétől,
az önállóság vakságától,
mely csak magára néz,
mely csak a maga feje szerint
gondolkodik,
mely szívtelenül képviselt elvekkel
és igazságokkal
megöli az irgalmasságot,
vagy meggyondolatlan szavakkal,
tettekkel
botránkoztatja a gyengébbeket.

Segíts megértenem,
hogy a közösség mindig az emberekben
jelentkezik nálam is,
és hogy valójában Te vagy az,
akit szeretettel szolgálunk
embertársainkból álló közösségben.

6. Az igazi vallásosságért

Nyisd fel, Uram, látásomat arra,
hogy észrevegyem:
minden mozdulatom,
minden lélegzetvételem,
minden helyzetem
Benned gyökerezik.

Tőled indul ki,
Benned áll fenn és
Feléd sodor.

Nincs életemnek olyan mozzanata,
amiről közvetlen ajtó ne nyílnék Feléd,
ahonnét Rád ne lehetne látni,
ahonnét ránk ne sugároznék
kegyelmed fénye,
ahonnét Hozzád ne emelkedhetnék,
legyen ez a világ legeldugottabb helye,
vagy a szerencsétlenség legmélye,
vagy a bűn feneketlen örvénye.

Adj szemet Uram, hogy
meglássalak mindenben,
felfedezzelek mindenütt
megtaláljalak mindenben !

De add, hogy ettől a látástól
el ne komoruljak,
ne legyek sem világgyűlölő,
sem világfájdalmas,
– mint ahogy Te sem voltál,
ki nem bántad, hogy
„falánk, iszákos ember, a vámosok és
bűnösök barátja” (Mt 11, 19)-ként
csúfolnak.

Higgyek abban, amiben Te is bízál:
„meg lehet menteni, ami elveszett”
(Mt 18, 11)

Szabadíts meg azonban
a vallásos rajongás és
a kiürült vallásos formák terhétől!
Emberek vagyunk, Uram
s nem tudunk ellenállni e két véglet
szomorú embertelenségeinek,
ha Te nem nyújtod felénk segítő kezed.

Taníts meg szelíd örömmel megtalálni
nyomaidat
mindenkiben és
mindenben,
s mutasd meg, hogyan kell
szokásokhoz és
előírásokhoz
úgy ragaszkodni, ahogy Te
ragaszkodtál (Mt 3, 15)
a törvénynek egy „i” betűjét is sajnálni,
de Isten napját „megszentségteleníteni”
is tudni és merni,
amikor az szükséges az életért
(Mt 12, 7)

Telítsd el lelkemet
nagy szándékaiddal értésével,
szent valódi melegségének
örvendező érzésével.
De ha nem értem utaidat,
ha nem tudlak a lélek szent élményeinek
közelségébe vonni,

ne engedd felborulni lelkem egyensúlyát,
hisz Te nagyobb vagy szívünknel,
s mindennél, ami az ember fejében
vagy érzéseiben el tud férni.

Add tehát Úr Jézus, hogy
azzal a tisztelettel,
azzal a megadással,
azzal az alázattal,
azzal a szeretettel
legyünk Istenünk Fölsége iránt,
mint Te voltál és vagy
örökkön örökké!
Így legyen „Atyád a mi Atyánk és
Istened a mi Istenünk!” (Jn 20, 17)

MI ATYÁNK

Istenem! ez imámban Téged akarlak
megközelíteni
egész valómmal.
Add, hogy szent Fiad érzéseivel
és gondolataival járulhassak Hozzád . . .

Mi

Úgy kívánod,
hogy nyelvünkön első szavunk Hozzád
ez legyen: mi.
nem én, vagy enyém,
hanem a miénk!

Azt akarod ezzel, hogy kilépjek önmagamból
és csatlakozzam mindazokhoz,
akiknek Ura, Istene és Atyja vagy.
Elhagyom hát magamat,
ezt a régóta hurcolt,
agyonra unt,
gondolataiban megáporodott,
érzéseiben megfülledt,
cselekedeteiben megdermedt magamat!

Elhagyom bűneimet,
félelmeimet,
szomorúságaimat,
kedvetlenségeimet,
kiábrándultságaimat,
de elhagyom kicsinyes elképzeléseimet,
gyerekes reményeimet és vágyaimat,
kisszerű és rendetlen szereteteimet,
melyekkel teremtmény-testvéreimhez,
de Hozzád is sokszor csak így
kapcsolódom.

Elhagyom hát és világomat
és belépek a mi világunkba.

Egynek érezzük magunkat
a nagymindenséggel,
amikor Eléd járulunk:
a hegyek szilárdságával állunk Benned,
a tengerek mélységéig hullunk Eléd,
a csillagok szelíd örömeivel küldjük
üzeneteinket messze távolodba,
a nap éltető fényével
árasztjuk szeretetünket,
a szelek szolgáló készségével
futunk parancsaid nyomán,
a források nyugalanságával
keresünk Téged,
a viharok elkeseredett bosszújával
tépjük magunkról a rosszat,
az esők áldó jóságával

segítünk mindenkinek,
a tavaszok törhetetlen optimizmusával
és fáradhatatlan újrakezdésével fogunk ki
a mindent letaroló bűn-teleken,
a nyarak szívós munkájával
érleljük a jó kezdeket,
az ősök lényegét kiemelő, s fölöslegeket
elhervasztó tisztulásával
akarunk egyszerűsödni,
a tűzhányók szüntelen fortyogásaival
akarjuk bűnös valónkat kiforni,
a harmat észrevétlenségével,
az erdők néma áhítatával
akarunk elcsendesedni,
a madarak könnyedségével
akarunk szárnyalni,
a paripák nyihogó mehetnékjével
akarunk Neked
készségesen engedelmeskedni,
az ebek nyitott szemével s fülével
akarunk Rád figyelni,
a gyökerek és ásványok rejtésével
akarunk e világtól elrejtőzni,
a csecsemők vonzalmával
vonzódunk Hozzád,
a gyermek gondtalanságával
hagyatkozunk Rád,
a fiatal szív szerelmével égünk lázban Érted,
az anyák törhetetlen várakozásában
sóvárgunk Téged,
az apák szótlan szeretetében

dolgozunk Neked,
tudósok és felfedezők szomjúságával
akarunk titkaidnak nekivágni,
az építők és tervezők szenvedélyével
akarunk Benned formát nyerni,
a harcolók és küzdők tettejével
akarunk verejtékezni,
az éjszakában sóhajtozó betegekkel
akarunk gyulladásunkra várakozni,
a szabadságukat vesztettek megadásával
akarunk rabjaid lenni,
az otthontalanok türelmével
akarunk a földön vándorolni,
a haldoklók lemondásával
akarunk mindenről lemondani,
az angyalok alázatával
tiporjuk le ágaskodó gőgünket,
de mindenekfölött Jézusod látó lelkének
ismeretében
akarunk elérni Téged,
és szent Fiad szeretetében
óhajtunk egybeolvadni Veled
magunkra vévén minden bűnt,
minden nyomort,
minden panaszt,
minden sóhajt,
minden imádkozást és imádást,
ami a föld terein és zugaiban
formát nyert,

elsősorban az Övét,
 akit Te adtál nekünk: Krisztusét.
 Mert mindez a miénk.
 És Te azt akartad,
 hogy ebben a nagy közösségben
 álljunk Eléd,
 s nevezzünk Téged Atyánknak.

Atyánk

Nem Végzetnek	– noha elhatározásaid megmásíthatatlanok,
nem Véletlennek	– noha útjaid kiszámíthatatlanok,
nem Titoknak	– noha felfoghatatlan vagy,
nem Törvénynek	– noha következetes vagy,
nem Bírónak	– noha ítélkező vagy,
nem Uralkodónak	– noha távlatokban gondolkodol,
nem Fönségnek	– noha mérhetetlenül elzárkózol,
nem Erőnek	– noha mozgatsz mindeneket,
nem Életnek	– noha Tőled élnek mindenek,
nem Eszmének	– noha mindennek értelme vagy,
nem Gyengédségnek	– noha szellőnél lágyabb vagy,

de ATYÁNAK, ki mindezeken kívül
remegő,
aggódó, féltő,
segítő, vezető,
teremtő és szerető szíveddel
számontartod gyermekeid
minden érverését,
minden sóhajtását,
sőt minden leeső szempilláját,
ki az atyai szív szorongásával tekintesz
életutunk messzi távolába,
s várod, mikor tűnünk fel
tékozlásunk rongyaiban;
ki az anyaszív édes-boldogságával
őszülésünkig hordozol bennünket
isteni szereteted rejtett titkában,
s ezzel a megmelegült,
megmozduló bensővel
szabod ki kegyetlennek látszó
végzéseidet,
szigorúnak látszó törvényeidet,
érthetetlennek tűnő magatartásodat . . .

Atyánk vagy, mindnyájunk Atyja,
jóknak és gonoszoknak,
hűségeseeknek és hűtleneknek,
bátraknak és gyöngéeknek,
nagy lelkeknek és nyárspolgároknak,
megrögzötteknek és esendőeknek,
győzelmeseknek és csatát veszítetteknek,
szerencséseknek és szerencsétleneknek,

testi erőben járóknak és betegségben
sínylődőknek,
nagyot akaróknak és lagymatagoknak,
tévedőknek és rosszakaratúaknak,
élőknek és haldoklóknak,
mienk vagy, Atyánk vay!

Akárhova sodorjon is bennünket
az élet bűne vagy nyomora,
Te ugyanaz az Atyánk maradsz,
hűséged
és várakozó szereteted virraszt felettünk,
s kitárt karod
pihenő nyughely lesz nekünk mindig,
de nem itt a földön, mert

A mennyekben vagy

Oda hívsz,
oda vársz mindnyájunkat,
ott vannak a valóságok,
ott vannak a leplezetlen látások,
ott vannak a maradéktalan szeretések.

Itt minden csak árnyék,
árnyáka a szebb,
a teljesebb valóságnak.
Ahogy a rózsának földrevetülő árnyéka
semmit sem mutat
a levelek finom rajzolatából,

a színek változó pompájából,
a szirmok angyalkéz-szötte
selymességéből,
így ez a világ sem Belőled.
Öröme,
varázsa,
igézete,
szépsége,
ereje csak árnyék.
De ugyanígy árnyék
az élet fájdalma és gyötrelme
az öröklét valóságából.

Oda vágyom,
oda húznak reményeim,
ott van bizalmam,
életem, mindenem,
ezért éneklek a mennyország énekét:

Szenteltessék meg a Te neved!

Szentséges Lényed
titokzatos örvényei fölé hajolva,
a látvány lelket-betöltő bódulatától
és gyönyörétől
az angyalok sem tudnak mást mondani,
csak azt, amit a Te Krisztusod mondott
imádságos éjszakáin:
Szent, szent, szent!

Ó, add meg, hogy amit Ő látott
a boldog színelátásban,
 azt megragadjuk eleven hitben,
 – hiszen hitünk lesz eleven látássá
 odaát –
 és ezt a szent hitet mélyíted el bennünk
 isteni életedbe behatoló
 Értelem Szentlelkével.

Munkálkodjék ez a Te két ajándékod
bennünk.

 hogy megtisztuljon szívünk minden földi
 és emberszabású ismerettől,
 elképzeléstől,
 és minden gyalogjáró következtetéstől,
hogy a Te gondolataid lehessenek
 a mi gondolataink.

És add, hogy amíg
 keserű csalódásokkal,
 képzeletünk kártyavárainak
 összeomlásával,
 megbízhatónak vélt logikánk
 zsákutcába jutásával
tisztogatod értelmünket,
s így a keserű vívódások,
 a szorongó keresések útjára terelsz
 bennünket,
ne érezzük magukat boldogtalanoknak,
 hanem örömmel vállaljuk el
 mindezeket, tudván azt, hogy

„Boldogok a tisztaszívűek,
mert ők meg fogják látni az Istent!”

Jöjjön el a Te országod

Ne a miénk,
hiszen mi a legfölségesebből is
csak nevetséges figurát tudunk csinálni,
de a Tiéd jöjjön el,
amely az igazság,
az öröm,
a béke országa!

Nem a mi gyarló értelmünk
elhomályosította igazságé,
nem a mi lankadó szívünk talmi örömeié,
és különösen nem a kárhozat vulkánjai
fölött is
nyugtót találni képes békéjéé.

Uram! amit szent Fiad birtokolt,
azt várjuk!
Amit egyedül csak Ő adhat meg,
azt reméljük!
Amit mi legnemesebb törekvéseinkkel is
csak megcsúfolni tudunk,
azt sóvárogjuk!

A szent reménységben
ezt a gyökeres Beléd kapcsolódást

add meg nekünk!
Az egyedül Rád építést,
és nem magunkra,
sem érdemeinkre,
sem jószágunkra,
sem cselekedeteinkre,
sem e világra,
sem annak gazdagságára,
vagy annak hatalmára
hanem a Te mindenhatóságodra,
mellyel minden elrontott életből
is tudsz,
és a Te irgalmasságodra,
mellyel minden Tőled elfordult lélekből
is akarsz
országodban fénylő csillagot készíteni.
A Tudomány Szentlelkének ajándékával
döbbents rá
magunk és a világ mulandó voltára,
és ha lassan-lassan elvesztünk
mindenkit és mindent,
add, hogy boldog szívvel sirassuk
veszteségeinket,
hiszen „boldogok, akik sírnak,
met ők majd vigasztalást találnak!”

Legyen meg a Te akaratod!

Ahogy Jézusod mondta ezt
a Getszemáni kertben,

úgy akarunk mi is
beleverejtőkezni ebbe a kérésbe.
Neki ez az ima
élet helyett halált,
szeretet helyett gyűlöletet,
elismerés helyett megcsúfolást jelentett.
Hozzon bár nekünk is
szenvedést,
vagy szégyent,
vagy akármilyen formájú halált,
– nézd! hogy remeg a szívünk,
mikor ezt modjuk –
mégis legyen meg a Te akaratod!
Legyen meg, de teljesen:
tehát az is legyen meg, amit Te
mindezekkel,
mindezekben,
mindezek által
bennünk el akarsz érni:
üdvözülésünk,
isteni életünk,
Benned való elmerülésünk és
szentháromságos valódba válásunk.
Mert ez is a Te akaratod:
hogy Veled egyek legyünk,
– ahogy Te a Szentháromságban
a Fiúval és a Szentlélekkel
egy vagy egy mindent átfogó
ismerésben,
és egy mindent birtokló szeretésben.

Urunk mélyítsd el bennünk ezt
az isteni akaratot szolgáló
tisztá és
mindenek fölött való szeretetet!
A Bölcsesség Szentlelkének ajándékával
tüntess el minden vonakodást,
minden kényszeredettséget,
minden hidegséget szeretetünkől!
Tedd könnyűvé
ízletessé,
gyönyörűségessé és
természetessé azt,
hogy szívünk végső vonaglásával is,
homályba boruló értelmünk
utolsó lobbanásával is
Téged szeressünk!
Így elnyugodván minden nyugtalanság
– Benned békét találjunk, hisz
„Boldogok a békességesek, mert ők
Isten fiainak fognak hivatni!”

**Mindennapi kenyerünket add meg
nekünk ma!**

Add meg a mai napra
kenyerünket,
ruhánkat,
egészségünket,
erőnket,
eszünk és akaratunk használatát,
de add meg

kegyelmedet,
világosságaidat,
hívásaidat,
segítségedet is
a ma feladataihoz,
küzdelseihez
és győzelmeihez!

Vedd le vállainkról
az elmúlt napok hol terhét
fojtogató szomorúságát,
a cselekvések ismétlődésének unalmát,
a kialakult vélemények sablonjainak
kegyetlenségét,
a gépiesült szokásosság szellemtelen
lomhaságát,

de vedd le a holnapnak is
aggodalmas gondját,
a jövőnek álmodozó tervezgetését,
vakká és szívtelessé tévő
célbatörekvését.

Hiszen a Te szent Fiad is úgy élt
eltemetve előbb Názáret
majd a kicsiny Palesztina
szűk határai között
betegek,
nyomorultak,
tudatlanok,
szegények gondozásában,

mintha nem hordta volna kezdetől fogva
a bukott világ mérhetetlen tragédiáit a
múltból,

és mintha nem égtek volna szívében
egy világ megváltásának
álmai és feladatai.

Az okosság erényében add meg nekünk
a meleg életnek,
a múlt által meg nem ölt,
a jövő által meg nem mérgezett
szolgálatát.

A Tanácstudás Szentlelkének adományával
mélyítsd el, hogy megláthassuk:
mennyi fölösleget adsz nekünk:
kenyérben,
ruhában,
lélekben,
kegyelemben,
ami a napi szükségleteinket meghaladja
s amit szent pazarlással
embertársainknak kellene adnunk,
tudván azt, hogy
„Boldogok az irgalmasok,
mert majd önekik is irgalmaznak!”

**Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen
mi is megbocsátunk az ellenünk
vétkezőknek!**

Felsikolt a lelkünk
Nálad levő adósságaink
megsemmisülésig görnyesztő
súlya alatt:
mindenünkkel Neked tartozunk!

És ha mindent megtettünk,
akkor is csak haszontalan szolgák
vagyunk.

De Te nem vetsz minket az adósok
börtönébe,
hanem megelégszel azzal a semmivel,
amit irgalmadból le tudunk törleszteni,
a többit elengeded. .

Add, hogy átvegyük Tőled mi is
atyai szívednek ezt a magatartását,
és embertestvéreinktől ne követeljünk
többet,
mint amivel tartoznak.

Építsd le az igényességet,
a követelődzést bennünk!
De add, hogy tudjuk azt is elengedni,
amivel tartoznak:
ne bántson figyelmetlenségük,
köteles tiszteletük hiánya,
zavaró s kellemetlen magatartásuk,
de ennek ellenére add, hogy
mi jó szívvel megadjuk
és teljesítsük mindazt,
amivel mi tartozunk!

Hisz Te is megadod nekünk gondviselésedet
ha nem is tudjuk adósságainkat
Neked megfizetni.

Az igazságosság erényével készítsd el
lelkünket erre a belátásra,
a Jámborság Szentlelkével oltsd belénk
isteni jószágodat,
 hogy ne az igények rabszolgái,
 sem a bosszúállás,
 a harag dühöngő örültjei,
hanem a Te megbocsátásodban
elcsendesült lelkek legyünk, hisz
 „Boldogok a szelídek, mert
 ők lesznek birtokosai a földnek!”

Ne vigy minket a kísértésbe!

Gyöngeségünk, erőtlenségünk
mondatja ezt velünk!
 Ezer vereség keserű tapasztalata
 fojtogatja torkunkat:
 de gyöngék!
 de állhatatlanok!
 de erőtlenek vagyunk!
Elég a nagyratörő tudomány
 egy rakétaszerűen felröppenő gondolata,
elég a test és vér ösztönzésének
 színes káprázata,
 hogyan leterítsen bennünket.
Ne vigy hát minket a kísértésbe,
 a kísértés órájára,
 mert mi csak esni,
 csak bukni tudunk.

De hát tele vannak óráink és napjaink
a kísértések tömegével!
Nem azért, mert nem hallgatod meg
kérdéseinket,
hanem mert Te magad állsz mögénk
küzdeni.
A Te erődöt adod az erősség erényében,
hogy megszégyenítsd az erőseket.
Szentlelked Bátorságát oltod belénk
ajándék gyanánt,
hogy küzdjünk, mint akit halálveszedelem
környékeztet,
s aki éppen ezért feszíti meg minden
erejét,
mert érzi gyöngeségét.
Add, hogy küzdjünk kedvvel,
gyöngeségünk felett érzett
félelmünkben is
boldogan, mert Te üzented
szent Fiad által,
hogy „Boldgok, akik éheznek és
szomjuhózzák az igazságot,
mert ők kielégítést nyernek!”

De szabadíts meg a gonsztól!

Nem!

Semmi közösségünk ne legyen
a gonosszal,
a lázadás fejedelmével,
a sötétség uralmával!

Ments meg az örök kárhozattól,
és mindattól, ami odavezet bennünket:
a bűntől,
a bűnben való megmaradástól,
a bűnben való megátalkodástól!

Kiveti ránk a sátán hálóját, és
édes mérge bekever a világ dolgaiba,
és elsodor bennünket
a test kívánságaiban
égő vággyal,
a szemek kívánságában
a vagyon igézetével,
az élet kevélységében
a hatalom és gőg szenvedélyével.
Sokszor még jóságunk és erényeink mögé
húzódva,
a világosság angyalának kötösében is
romlásba visz bennünket:
beképzeltség,
az önhittség,
a lenézés,
és ítélkezés süllyesztőiben.

Óh Uram! adj mértéktartást mindenben és
a Szentlélek által öntsd belénk
az Úr félelmének szent ajándékát,
hogy ezzel közelítsünk
a világ dolgaihoz,
és hogy azokból ne igényeljünk
magunknak

csak éppen a legkevesebbet,
amit éppen hasznunkra és
épülésünkre rendeltél:
a testből is,
a vagyonból is,
a hatalomból is,
de a vallásosság
külső megnyilatkozásaiból is.

És add meg, hogy örüljünk annak,
ha mindegyikből kevés jut nekünk,
ha a világ dolgaiban is,
meg a Neked szolgálók külső jeleiben
és elismertetéseiben is
szegények lehetünk.
Hisz „boldogok a lelki szegények,
mert övék a mennyek országa!”

Amen

Úgy legyen Uram, ahogy szent Fiad kérte!

És mindaz, amit Ő ezzel az imával
kérni akart és
kér most is
– számomra és számunkra, –
legyen a miénk!
Mindaz, amit Ő gondolt,
szándékolt,
igényelt,
– ez mind legyen úgy!

Te ezt mind megteheted, hisz Isten vagy,
„aki a bennünk működő erővel
mindent megtehet azon felül is,
amit kérünk vagy megértünk.” (Ef 3, 20)
Ne a mi pislákoló értelmünkre nézz,
ne a mi szűkös eszünk és ismereteink
mértéke szerint hallgass meg,
hanem kérjük és igényeljük
a Te teljes jóságodat,
irgalmadat,
szent Fiadban adott bőséges
kegyelmedet.
Amen.

IMÁDSÁG AZ ISTENNEL SZEMBENI NÉGY ALAPÉRZÉS LELKÉÉRT

1. Az imádás lelkéért

Kérlek, Uram, tölts el engem az imádás
lelkével!

Azzal a lélekkel,
mely szent Valód előtt oly törpe lesz,
mint az égbemeredő sziklafal előtt,
olyan szédület fogja el,
mint a lábunk előtt megnyíló
meredélyes mélység előtt,
olyan tehetetlenség tölti el,
mint a viharzó tengeren
olyan ámulatba esik,
mint a nagyító alatt föltáruló világ
látásakor,
mint az atomvilág észbontó
mozgalmasságánál,
mint a csillagvilág szédítő távlatain.
Valami olyat adj, amitől úgy kiáltok fel,
mint szent Pál apostolod:
„Mekkora a mélysége az Isten
gazdagságának,
bölcsségének és tudásának!

Mily kifürkészhetetlenek szándékai,
mily megfoghatatlanok útjai!”
(Róm 11, 33)

Rakd tele lelkemet szemekkel,
– mint a Jelenések élőlényeit –
hogy a szüntelen látástól
éjjel-nappal kiálthassam én is,
nemcsak szavakkal,
hanem az élmény belső hevével:
„Szent, szent, szent az Úr,
a mindenható Isten,
aki volt, aki van és aki eljő!” (Jel 4, 8)

Vagy ha Szent Fölségednek úgy tetszik,
hogy ne égjen lelkem
az Isten-megtapasztalás
szent lázában,
akkor adj egy csendes folyamú szent
illetődöttséget
szent színed előtt,
mely azonnal és mindjárt
visszavonul és megáll,
lecsendesül lázadásában
és kérdéseiben,
mihelyt szent Felséged kezét kell látni
a dolgok menetében és alakulásában.
Imádlak Uram,
nagyságodban és kicsiségedben,
a szellemi távlatok világosságában és
a logikát elnyelő szent titok homályában,
teremtésedben és megváltásodban!

2. A hálaadás lelkéért

Elszámolom az elszámlálhatatlant, Uram,
vagy legalább szeretném elszámlálni.
Úgy szeretném, ha érzéket adnál
kezed felfedezésére,
amivel számlálsz fejem hajszálait is.

Vedd el a profánság lelkét rólam,
és kend meg szememet azzal az írral,
amitől látom: hogyan vezettél
anyám méhétől
a véralkatok és öröklöttségek,
az öntudatlan behatások
és az eszmélkedések hajnalán
döntően befolyásoló
élmények útján,
jókon és rosszakon át
egészen a mai napig.
Amitől látom,
hogyan annyi ellenségtől óvtál,
mik testi egészségemet fenyegették,
hogyan annyi kísértés és bűn közepette
nem hagytál elsodródni Tőled,
és elmélyítetted bennem
a Téged-keresés vágyát,
a tékozló fiú haza sóvárgását.

Köszönöm a meghitt perceket,
miket templomaidd mélyének csendjében,
szentségeid vételének áhítatában,

a küzdelmes keresztény élet főséges
példáiban,
a névtelen szentek és szenvedők
lelkem érintő illetteiseiben,
a jó barátok,
emberséges emberek,
ártatlan emberek és gyermekek
fel-felcsillanó kegyelmeiben
adtál nekem!

És köszönöm
a kiábrándulásokat,
az elszakadásokat,
a kibogozhatatlannak látszó
kérdéseken való túljutásokat!

És köszönöm
illetteiseidet,
mikről nem tudok,
miket nem érzek
és nem értek,
de mégis adod
és teszed nekem,
mert hisz tenyereden hordozol minket,
számlálod lépéseinket
és szívünk versését.

Áldalak segítségedért, Uram!

3. Engesztelés lelkéért

Nem érezzük, Uram,
 hogy bűneinkkel megsértettünk,
 hogy megbántottunk Téged.

Tedd meg nekünk, hogy ránk
súlyosodjanak
 adósságunk érzései, mert
 amíg nem érezzük azok terhét,
 addig nem kiáltunk Hozzád
 lelket átható kiáltással:
„Engedd el adósságunkat!”

Szent Fiad példabeszéde szerint
 e kettő miatt engedted el
 a reménytelenül eladósodott
 szolgák tartozását:
egyik: „Nem volt miből megfizetnie”
másik: „leborult előtte és úgy kérte”
(Mt 18, 25, 26)

Amíg nem érezzük ezt a terhet, addig
nincs igazán Krisztusunk,
 kit engesztelésül küldtél,
és nem tudjuk, mit is tett Ő nekünk,
mikor olyan nagy ellentmondást
vett magára (Zsid 12, 3)
hogy a „bűn hordozójává lett értünk
az aki bűnt nem ismert” (2 Kor 5, 21)

Szent Fiad

„a követelményeivel ellenünk szóló
adóslevelet
eltörölte,
az útból eltávolította,
és a keresztre szegezte” (Kol 2, 14)

Ébressz rá, Uram, arra,

hogy Krisztusodban az általad „igazolt
férfiúban” (ApCsel 2, 22)
az én adóslevelemet is
megsemmisítetted!

Ébressz rá arra is,

hogy Krisztusoddal kell nekünk
Hozzád közelednünk,
„Általa kell eléd járulnunk,
hiszen örökké él, hogy közbenjárjon
értünk.” (Zsid 7, 25)

4. Kérés lelkéért

Uram, Te azt akartad,

hogy ne nyugodjunk bele
a dolgok folyásába,
és a fatalista egykedvűség helyett
lázadókká akarsz tenni
a dolgok menete ellen.

Ha utunkba áll egy fa,

vagy lehetőségeinktől messzevissz
egy hegy,

Te mondtad, – egy mákszemnyi hittel
a tengerbe süllyeszthetjük (Mt 17, 20)
És olyanoknak szeretnéd látni imáinkat,
mint a váratlan vendége miatt
bajbajutott embernek
a bezárt ajtón való zörgetése,
vagy az özvegyasszonynak
az istentelen bíró vonakodásán is
kifogó „alkalmatlankodása” (Lk 18, 5)

Ők nem nyugodtak bele
az egyszeri,
sőt ismételt elutasításba,
de túl minden emberi tapintaton,
a rájuk nehezedő veszedelem
nyomására,
nem nyugodtak bele az őket fenyegető
szükségességbe,
a rájuk súlyosodó megoldatlanságba,
de zörgettek
és dörömböltek.

Olyanokká akarsz tenni,
„akik éjjel-nappal Hozzád
kiáltanak . . .” (Lk 18, 7)

Add meg hát ezt a kitartó lelkületet
nekünk,
és vedd el lelkünkről
a botránkozás szellemét,
mely elhidegül, ha soká,
vagy egyáltalán nem hallgatod meg
imáinkat.

Szent szándékaidat tisztelni taníts meg,
mint tisztelte Fiad,
ki a bűnösökért imádkozott (Iz 53)
ki hiába kérte Tőled, hogy
„Kerüljön el ez a kehely” (Mt 26, 39)

És taníts meg arra a meghódolásra,
amit szent Pálod tanúsított, ki
„háromszor is kérte, hogy
szűnjék meg testének tövise,
a sátán angyalának arculverése”
(2 Kor 12, 7)
– ami őt apostoli munkájában
is akadályozta –
és nem szüntetted meg.

Ha szent Fölségednek úgy tetszik,
hogy hiába és eredménytelenül
imádkozzam,
imádkozom,
és viselem az eredménytelen ima
szégyenét is,
megaláztatását is szívesen,
– segítségeddel!
Akaratodban megnyugodva.

SZENTMISÉM

Készületre

Uram,

Te szent Fiadban mutattad meg nekünk
hogy az életet áldozattá avattad
s hogy az áldozatot meg életté tetted.

Látom és tudom,
hogy az élet nem élet,
ha nem lesz áldozattá,
viszont az áldozat sem áldozat
ha nem lesz életté,
ha csak holt teher marad,
mely súlyával lenyom, összetör,
megsemmisít.

Kérlek, add,
hogy úgy nézzek a szentmisére
mint életem és napi áldozataim
foglatátára.

Segíts!

Úgy éljem át szent Fiad áldozatát,
ahogy Ő végigélte,
hogy élet fakadjon
e napra és napjaimra,
áldozatából és áldozataimból
Amen.

Akár püspök, akár pap,
akár szentéletű remete, akár bűnös szolga,
köteles Fölséges színe előtt
elrejteti önmagát,
mert nem méltó jóságunk sem,
hát még gonoszságunk,
hogyan Előtted megjelenjék.

A miséző ruhája egyforma,
akár pápa misézzék,
akár egyszerű falusi pap.
Ebben jelképezve látom,
amit most esdve kérek,
hogyan el kell tűnnie
minden önhittségemnek és gőgömnek,
de minden emberi gondomnak és
szomorúságaimnak,
egész magamnak.

Beköszöntésre

Mondja is egyházad papja
– az Úr legyen veletek –
Krisztusod kegyelmébe öltözötten
állhatok csak Eléd
csak Vele lesz igazi áldozatom.

Bűnbánat cselekményre

Szent Fiad első szava, Atyánk,
„Tartsatok bűnbánatot!” (Mk 1, 15)
Én is hétrét görnyedve hajolok a földig
kitárom és kifordítom lelkem
legbensejét is
és gyónok,
vallok,
leleplezem magam,
vállalom és akarom
a meztelenség szégyenét és
megaláztatását
a legnagyobb nyilvánosság:
az egész mennyei udvar
és az egyház színe előtt.

Nem akarok alakoskodni,
nem akarok takargatni,
nem kívánok magyarázkodni
és nem akarom magam mentégetni.
Úgy akarok megállni előtted,
ahogy vagyok,
ahogy élek,
amit érek.

Gyónom tehát a mindenható Istennek,
kinek tekintete „és szava eleven,
átható
és minden kétélű kardnál élesebb,
behatol a lélek és szellem

az íz és a velő gyökeréig,
megítéli a szív gondolatát és érzéseit,”
(Zsid 4, 1)

És nektek testvéreim.

Igen, nemcsak a láthatatlan,
messzinek hitt mennyországnak,
de az Isten húsból-vérből való
képviselőinek
akár szentek, akár bűnösök,
akár odaadottak ügyemnek,
akár értetlenek,
akár segítők, akár botránkozók,
mindegy.

**Vállalom őszinte magam megnyitásának
kockázatát**

sőt akarom, hogy mennynek és földnek
tekintete
végigsöpörjön lelkemen,
egészen a belső zugokig,
mint penészt és miazmát ölő napsugár,
mint rejlő betegséget feltáró
röntgensugár
vagy mint alattomos daganatokat ölő
rádiumsugár.

Mert sokszor vétkezem

gondolattal

szándékaim tisztulatlanságával
indítékaim selejtességével
elmém csapongásaival
képzeltetések és gyanúsítások
áradatával
kétségek és tévedések sorozatával,

szóval

az üres, lélektelen beszéddel
a hideg, sőt gyűlölködő
megnyilatkozásokkal,
a téves és tévesztő megítélésekkel,

cselekedettel

a langyos és erőtlen,
a rutinos és gépies,
a szeretet-nélküli és merev
kötelességekkel,
vagy nyilvánvaló rossz tettekkel,

és mulasztással

a bizalom és előítélet mentes
gondolatnak,
a feszültséget oldó és békét teremtő
szavaknak,
a kötelesség és szeretet diktálta
tetteknek
elmulasztásával.

**Én vétkem! Én vétkem! Én igen nagy
vétkem!**

– kiáltom lelkem mélypontjáról
és kiáltom, hogy mindenki meghallja
kéresemet.

**Kérem ezért a boldogságos mindenkor
szeplőtelen Szűz Máriát,**

kinek tekintete riad bűnös voltomtól
pír futja át büntelen arcát
szégyenletében
és megremeg gyöngeségem láttán,

az angyalokat,

kik minden erejüket bevetették
Lucifer ellen,

az összes szenteket,

kik akár a bűn mélyéről fölemelkedve,
akár a bűntől illetetlenül,
de tántoríthatatlanul elkötelezték
magukat a kegyelem szolgálatára,

és titeket testvéreim,

kik velem együtt kívántok
a Krisztus titkára megnyílni

hogy imádkozzatok érettem

a fényre szomjas vak sóvárgásával
a járni akaró sánta epedésével
a gyógyulni akaró inaszakadt és poklos
hol vadul kiáltozó,
hol meg suttogássá halkuló szavával
mondogatom

**Urunkhoz, Istenünkhöz:
Uram irgalmazz!
Krisztus kegyelmezz!
Uram irgalmazz!**

Dicsőítés és könyörgés

Bűnbánatban való megalázódásunk
jutalma
 egyházad papja által hirdetett
 bocsánatod záloga,
az a nagy dicsőítő ének
 mit egyházad ajkunkra ad azzal,
 hogy elfogadod tőlünk,
és az a kérés,
 amit egyházad papja
 nevünkben és értünk
 mint életünk gyökér kívánságát
 Eléd terjeszt,
a mi Urunk Jézus Krisztus által
 „aki örökre helyet foglalt az Isten
 jobbján” (Zsid 13)
 „hogy az Isten színe előtt
 közbenjárjon értünk” (Zsid 9, 24)

Ige Liturgiára

Érdemesnek tartottad Uram,
 hogy szóra méltasd ezt a bukott világot.

Ez önt belém vigaszt és reményt,
hisz apostoloddal íratad le:
„Amit hajdan megírtak, azt tanulságul
írták, hogy az Írásból
türelmet és vigasztalást merítsünk
reményünk megőrzésére” (Róm 15, 4)
Ez ad nekünk lelket és életet
hisz szent Fiad mondta:
„szavaim lélek és élet” (Jn 6, 63)
Úgy hallgatom hát a leckét és
evangéliumot,
akár hangosan olvassák,
akár foszlányos mormolásban érik
fülemet a szent szavak,
mint amik fényt gyújtanak a sötétségben
és ha marad is a sötétség,
abban is világítanak
a szent szavak (Jn 1, 5)
az én értetlenségem mélyében is,
a világ szűnni nem akaró éjszakájában is.
Én sohasem akarok belefáradni
szent igéid hallásába és mondásába,
hisz egyházad sem fárad bele
a sötétségbe belemondani
örök szavaidat.

Fölajánlásra

Kenyeret és bort kértél csupán,
mikor azt parancsoltad híveidnek
hogy rád emlékezzenek.

A kenyér jelzi minden
földi dolgunkat és gondunkat,
a bor jelzi minden
evilági örömünket és bánatunkat.
Bennük egész valónkat a tányérra tesszük
és a kehelybe öntjük:
A tányér pereme szétgyűrűző hullámként
az egész világot meglendíti,
a kehely borában benne tükröződik
minden emberi érzés.
Miként Benned a Golgotán . . .
Így fogadd el tőlünk!

Áldozatunk lényege

Emeljük föl szívünket!
– énekelteted egyházaddal.
Kiragadsz világomból és világaimból
és a mindenség csúcsára állítasz,
hogy elmondhassuk
és végig éljük teremtető és megváltó
tetteidet
és angyalaidnak,
a trónoknak és hatalmasságoknak
hódolatába sodorsz minket,
hogy előkészítsd bennünk azt az
imádatot,
azt a hálaadást,
azt a kitörő örömet és ujjongást,
amit Fiaid
emlékezetére mi is adni akarunk.

Minden kánon megpendíti a szenvedést,
mely bennefeszült utolsó vacsorád
asztali közösségének meghitt csöndjében.

Így most is

szinte eseménytelennek ható
csönd vesz körül

és a pap szavai a Kálvária hegyén,
a kereszten kifeszült testedet
és kiomló véredet idézik meg.

A Te szavadat mondja a pap,
én is mondom vele s Veled!

Ez az én testem! Ez az én vérem!

Mi mondjuk a pappal helyetted,
Te mondd velünk – értünk.

A szentség formáláson túl is
mondanunk kell

Neked is, nekünk is.

Hiszen azt akarod, hogy

Beléd változzunk.

Én mondom a pappal

nem szentségformálón

– hiszen azt csak ő tudja tenni –

Ez az én testem!

Mert akarom, hogy ez a test,

ami a Kálvárián kifeszülve meghalt,

az én testem is legyen,

annak sorsa az én sorsom,

annak élete az én életem,

annak szenvedése az én szenvedésem

és annak megdicsőülése

az én megdicsőülésem!

Ez az én vérem!

Mondom én is a pappal.
Ez a vér kell nekem is és
minden amit ez a vér hordozott:
azok a látások,
 amiktől e vér gyors ritmusú lett,
azok az elfogódások,
 amiktől sápadtan lassú lett,
azok a lelkesültségek,
 amiktől arcod kipirult,
azok az indulatok,
 amiktől ostort fogtál kezedbe,
azok a titáni küzdelmek,
 amiktől vért veritékeztél,
az a halálba hulló engedelmesség,
 mitől a sebkapukon földre folyt ereid
 folyama,

Ez a vér kell nekem!

De Te is mondd rám

mint szentségformálóan
a kenyérre és borra mondja papod:
Ez az én testem! Ez az én vérem!

· Legyen a tiéd a testem, .
 az én fáradó, nehézkes,
 öröklöttségekkel
 és szerzett nyomorúságokkal,
 napi küzdelmekkel és betegségekkel
 teli testem
 váljék Tieddé!
Legyen a Tiéd a vérem

s mindaz, amit hordoz:
a lélek mozdulásai,
érzései és gondolásai,
örömei és fájdalmai.

Tedd Istenhordozóvá egész valómat!

Így akarom és így fogom
a pap felkiáltására:

Íme hitünk szent titka!

nemcsak szóban, mely hamar elkopik,
nemcsak térdelő áhítatban, mely
hamar szokottá válik,
de életemmel és érzéseimmal,
küzdelveimmal és
szenvetéseimmal
halálot hirdetni, Uram
és hittel vallani feltámadásodat
míg el nem jössz.

Így szent Fiaddal egygé válva

eggyé akarunk Szentlelked által lenni
elmúlt, üdvösséget hordozó
tetteiddel,
az élő Egyház minden tagjával,
a Nálad élő szentekkel
és ítéletedre váró embertestvéreinkkel.

És így egygé válva szent Fiadban

a múlttal, jelennel és jövővel,
„a szélesség és a hosszúság,
a magasság és a mélység” (Ef 3, 18)
minden irányú távlatával
elmondhassuk

**Őáltala, ővele és őbenne a tiéd
Mindenható Atyaisten
a Szentlélekkel
egységben
minden tisztelet és
dicsőség
mindörökkön örökké!
Amen.**

Áldozásra

Ebben a szent Fiaddal való nagy egységben
ki minden kegyelmet,
minden emberi ínséget, vágyat és kérést,
a legmélyebbre süllyedt bűnöstől
a legistenesebb szentig,
a hét kérdésbe sűrített,
mondom el általa fölbátorítva:
Mi atyánk! Ki vagy a mennyekben . . .
És ha gyöngeségünk tudatában
ismételten felsikolt a lelkünk,
 hogyan szabadíts meg minden gonosztól,
 a kárhozattól és az odavezető büntől,
 a lélek és a test minden
 nyugtalanágától
 és nyugtalanító zavaraitól,
nyugtass meg bennünket békességeddel
és csendesítsd el nyugtalanágainkat
azzal a szilárd tudattal,
mi szent Fiadban volt:

Mert tiéd az ország

a hatalom és dicsőség.

E szent eggyéválásra hívsz

mikor elűzöd bűnösségünk félelmét,

mikor hallom:

Íme az isten báránya ki

elveszi a világ bűneit!

És megyek lakomádra való

hívásodnak engedve,

noha csak „a város tereiről és utcáiról”

csak „az országutakról és sövények

mentéről” (Lk 15)

behívott „szegény, vak és béma” vagyok

meggyőződéssel mondom:

Uram nem vagyok méltó . . .

Amikor papod элем tartja szent Testedet

s mondja: Krisztus teste!

Rád nézek és mondom:

Amen

Te használtad ezt a szót,

Tőled tanultuk,

Tőled őrizzük.

Tanítsd meg velünk

hogyan kell azt mondani,

hogyan elérje és kifejezze

a Te mondásodat,

hogyan kifejezze rendíthetetlen hitemet

szent Tested valóságán,

hogyan kifejezze állításom szilárdságát

dicsőséges személyed megvallásán,

és hogy kifejezze e kicsiny szó
vágyamat és kívánságomat,
igényemet és esdeklő imámat:
Te kellesz nekem és te jössz hozzám.
Csöndben imádva bámulom
fölséges jószágodat.

Hallom, amint mondod most nekem
mit Péternek mondtál
az utolsó vacsorán:
„Most még nem érted mit teszek,
de később majd megérted.” (Jn 13, 7)
Add, hogy Tiéd legyek:
gondolataidat vegyem át hitemben;
amit birtokolsz dicsőségemben,
ragadjam meg a reményben,
és legyen bennem kimondhatatlan
szereteted.

Elbocsátás

Meghallgatom egyházközségünk
hirdetéseit
úgy veszem, mint Titokzatos Testednek
ezen a helyen való mozgását és
cselekvését.
Az Atya teremő, semmiből is alkotni
tudó,
a Fiú, a gyermek, Atyját tisztelő és
szerető,

és a Szentlélek mindkettőjük
megdicsőítésén fáradozó
lelkületével és áldásával akarok
életembe visszamenni.

Mint akit küldöttél és mindennap küldesz
annak tanúságtevésére,
hogy Te vagy a Megváltó,
vagyis minden elrontottat jobbra tehetsz,
minden megoldhatatlant
megoldáshoz segíthetsz
és minden evilágit istenivé tehetsz.
Amen.

ÁLDOZÁS UTÁNI IMÁDSÁG: KRISZTUS LELKE . . .

Krisztus lelke

Te Isten mélységeibe merült lélek,
ki kitárultál a végtelen Titok
fölséges valóságainak
és e látomástól kigyulladt Benned
az értésnek
a tudásnak
a szeretésnek
és odaadásnak tüze,
mely tűz benne égett
lelked minden porcikájában úgy,
hogy szabadulni sem tudtál
a Benned remegő és
izgalommal lelkesülő
megtapasztalásától a
Megfoghatatlannak
és mit az Istenségnek kifeszített hárfája
egész valóddal megzendültél
az isteni rejtély érintéseitől.
Te csodálatos krisztusi lélek
szentelj meg
foglalj le,
tölts be engem
és szentelő hatalmaddal avass fel

a magasságok szemléletére,
az isteni titkok megsejtésére.

Emelj ki

a bűn mélységeiből,
a test lomhaságaiból,
a természet milliányi
színes béklyóiból,
hogy üdén és frissen,
örömmel és lendülettel
– mint Te –
tudjak válaszolni
Istenem hívásaira
és belém áradó kegyelmeire.

Krisztus teste

szűzi talajról fakadt tiszta test,
mely nem ellenkeztél
de a lélek minden mozdulására
azonnal engedelmeskedtél,
a fáradalmakban
bilincset nem kötöttél,
a szenvedésekben
lázadozn nem tiltakoztál,
a halálba
magától értetődően belezuhantál,
a feltámadásban
diadalmasan felragyogtál
égbejáróvá finomultál,
az Oltáriszentségben
lélekgyarapítóvá lettél

üdvözíts engem!

Váltsd meg testem
gyöngeségeitől,
rossz hajlamaimtól,
a szellemet elsötétítő
és mélyre húzó törekvéseitől,
földhöz kötő és lelket törő
nehéz súlyától.

Krisztus vére

te isteni szívet hajtó
gyémántpatak,
te az Istenfiú testét éltető
rubintfolyam,
mely megérezted az isteni élet
rengéseit
és doboló ritmusokban válaszoltál
Jézus lelkesülő örömére,
felriadó haragjára,
csendesesen áramlottál
az eláradó békesség
boldog birtoklására,
fojtottan visszahúzódtál
a Megváltó aggódásában
és halálos sápadtságában,
üdvöt hozva kiömlöttél
a szent Test ezernyi sebén

ihless meg!

Ahogy a bortól ittas
nem lát és nem hall semmit
környezete dolgaiból,
elvész benne kötelességtudat

és felelősségérzet,
csak a mámor diktál neki,
úgy emelj ki engem
a kisszerűségek,
az emberi tekintetek és félelmek,
a józan „okosságok”
és megbocsátó „megértések”
szörnyű gyűrűjéből,
lelkesíts Érted
szent kockázatokra és
szent szolgálid „felelőtlenségére”,
hogy csak azt dobogjam
és csak azt daloljam,
amit Te hordoztál isteni életedből!
Krisztus oldalából folyó víz
mely csak akkor fakadtál föl
amikor az Urat elborította
a bűn, a nyomorúság és
a halál szennye,
e halálhegy tetjéről indultál el
tisztító áramaiddal.
Ah, engem is elborítottak
e sötét valóságok
lelkem legtetejét is, legbensejét is
és semmit se hagytak illetetlenül.
Tisztíts meg!
Szent víz, tisztító kegyelmek
szent áradása
moss meg engem.
Hiszen a víznek törvénye az,
hogy eljusson minden zugba,

megtaláljon minden rejtett
repedést és nyílást,
amit nem tud megtalálni
az emberi okosság
és amihez nem tud hozzáférni
az emberi ügyesség.
Óh jöjj szent áradás
és érj lelkem legrejtettebb zugába!

Mosd ki
érzéseim,
vágyaim és
cselekedeteim
rejtekeiben meghúzódó
pártütéseimet és hűtlenségeimet!
Old föl lelkem legmélyében
lerakódott gátló maradékait
bűneimnek!

Hozz egészséget,
tisztaságot és üdeséget,
termékeny életet
bensőm minden hajlatában.

Krisztus szenvedése

ó te lelket nem ölő,
de építő szenvedés!
Te kételyt nem szerző,
de biztonságot teremtő fájdalom!
Te erőt nem apasztó,
de megsokszorozódó lankadtság!
Te félelmet nem árasztó,
de dicsőséget sugárzó megszégyenítés!
Te lelket nem pusztító,

de közösséget szülő
szent egyedülvalóság!
Te Isten-távolt
elűző magárahagyatottság!
Te isteni életet felnyitó halál!
erősíts meg!
Nyisd fel szememet,
tárd ki szívemet,
hogyan megérezzem
a szenvedések mélyére rejtett
megváltó erőket és isteni kincseket!
Jóságos Jézusom, hallgass meg engem!
Halgass meg,
mikor Hozzád kiáltok,
mikor Téged hívlak tiszta fejjel,
mikor a kegyelem teremtetted
világos látással
életemet és mindenemet
Neked szentelem.
De ne hallgass meg,
mikor elboríva a világ
kábitó színeitől,
terveimnek és vágyaimnak
alkalmas időket és helyeket kérek,
mikor csak a nekem valóért
esedezem,
mikor csak magam akaratát
keresem.
Sebeidbe rejts el!
Ezekbe a mély, véresen fájó
és kínokban tüzelő sebekbe,

hogy megtapasztaljam
azok fájdalmát és lázát.
De hiszen én vagyok
ez a borzalmas szakadás
a Te isteni testeden! . . .
Ez a folytonossági hiány,
ez az űr és köz,
mitől megszakad
titokzatos életed bennem,
elszakadnak
a kegyelemhozó vérpályák!
De Uram, sebeid fénylő sebekké lettek,
nemcsak gyógyult,
de gyógyító sebekké.
Tégy gyógyulttá és gyógyítóvá
engem is szent sebeidben,
hogy rajtam
– a semmin, az ürességen –
keresztül áradjanak erőid
mindazokra,
akikhez szeretetben,
vérben és barátságban,
munkában és küldetésben,
vagy akár botránkoztatásban,
vagy bűnben
hozzá érek és kapcsolatba kerülök.
Ne engedd, hogy elszakadjak Tőled!
Fogj meg,
köss meg,
bilincselj Hozzád!

Ingatag vagyok,
lázado vagyok,
gyöngé vagyok!
Sodornak e világ örömei,
vágyai,
félelmei és gyötrelmei!
Lázadó és lázongó akaratom ellenére is,
törvényeid láncait
lerázni akarásaim ellenére is,
zúgolódásaim és kislelkűségem
ellenére is,
tarts Magadnál!
Ne sodorjon el Tőled
a munka áradata,
ne szakítson el
az idő múlása,
ne vessen távol
szentélyeid messzesége.
Hiszen Te át tudsz nyúlni
minden téren,
átérsz minden időn,
benne vagy minden mozgalmasságban.
Nálad, Veled lenni jó nekem!
A gonosz ellenségtől óvj meg!
Ez az ellenség itt áll mellettem
és kísért.
Feltárja előttem e világ kapuit,
kábit fényével és pompájával,
csábít hatalmával,
lenyűgöz tudásával
és vívmányaival,

rabságba ejt ínségeivel
és nyomorúságaival.
Én védekezni nem tudok,
Te légy védelmem!
Akkor is védj meg,
mikor rejtőzve
készít nekem csapdát,
amikor a jó látszatával igéz,
mikor igaz és helyes indítékok
leple alatt
az igazság angyalának
mezében jár (2 Kor 11, 14)
Vess véget káprázataimnak,
leplezd le téves ítéleteimet,
semmisítsd meg
gőgös önelégültségemet
és önhietségemet.

Te ismered csak a sátán
titkos és nyílt útjait,
Te tudsz csupán védelmet nyújtani
a Te szegény szolgádnak!

Halálom óráján

jaj, ezen a döntő órán
mely nem tudom, hol s mikor,
nem tudom, hogy csendesen-e,
vagy irtózatoss kínok között,
nem tudom, hogy a természet
rendje szerint-e,
vagy emberi kegyetlenség,
oktalanság,
vagy gyűlölet folytán
jön-e el?

Csak egyet tudok,
 hogy akárhogyan jön is el,
 csak akkor leszek nyugodt és igaz,
 ha Te ott állsz és hívsz.

Uram, ne hagyj el,
 hisz hűséges Isten vagy!

Legalább akkor mutasd meg
 kezed és arcod,
 hogy érezzem és tudjam:
 a Tiéd vagyok!

Ha hiányoznék is mellőlem
 minden emberi segítség
 és vigasztalás,
 papjaid és szentségeid
 kegyelme,
 ha kétségbeesésbe hajtana
 a reménytelenség és gyötrő kín,
 Te egyedül légy ott és

hívj Magadhoz engem!

Erős, kegyelmes hívással,
 ahogy hívtad Lázárt a sírból,
 ahogy hívtad Lévit
 és ő otthagyt mindent.

És juttass Magadhoz

Hívj úgy, hogy Hozzád menjek
 semmit sem félve,
 semmit sem sajnálva,
 örömmel és boldogan!

Irgalmadra és hatalmadra
 hagyatkozni akarok,
 ki belőlem is

– hideg kősziklából –
tudsz és akarsz is
Ábrahámnak fiat (Mt 3, 9)
az örökélet várományosát teremteni,
hogy szenteiddel dicsérjelek
e fényes lelkekkel,
kik között ott vannak
az én szentjeim,
kikre rábízta magam
s kik vezettek,
építettek,
imádkoztak és
aggódtak értem,
kikkel együtt látni akarom
feltáruuló titkaidat és
szentháromságos örök életedbe
kívánok elmerülni.
Amen.

ÍME, Ó JÓSÁGOS, ÉDES JÉZUSOM . . .

Íme, jóságos és édes Jézusom!

Benne állok ebben az életben,
és érzem a napok múlásának
kegyetlenségét,
a csapkodó szenvedélyek szívtelenségét
és a kavargó erőknek kérlelhetetlenségét:

a mindennapok unalma
olyan mechanikus,
a szenvedélyek olyan vakok és áradók,
az embert dobáló történelmi erők oly
tekintetnélküliek.

Hol itt a jóság? Hol itt a szív?
De Te is ezekbe a kérlelhetetlen
keretekbe rejtőztél,
midőn a kenyér színét választottad
lakásodul.

Mikor érek e kemény burkolatokon át
jóságodig?

De míg el nem érek,
addig is törhetetlenül kiáltom Feléd:
jóságos vagy, Uram,
ha nem is érzem jóságodat.

És addig kiáltozom nevedet,
míg rá nem találok jóságodra.

És édes is vagy.

Nemcsak hibátlanul korrekt

akit értékelni kell,

nemcsak nemesen magasztos,

akit elismerni kell,

de édes vagy,

akit élvezni kell a szív gyönyörűségével,

akit szeretni lehet bensőnk vonzalmával

és akiért lelkesülni lehet

azzal a lelkesedéssel,

amit az önkéntelen

– tehát nem csinált és

kikényszerített –

rajongás és odaadottság vált ki.

Ha nem is érzem én most

ezt a lelket mozgató édességedet,

tudom,

hogy édes vagy.

Megvakult, elhidegült, elkeserült

hangulataimban is

meggyződéssel szólítlak így;

Édességes Jézusom!

Színed előtt térdemre borulok.

Oly jól esnék bukott magamnak

gondolattalanul

továbbmenni Melletted

és elhárítani magamtól

ösztönző fölhívásaidat.

Oly jól esnék
csak megállni Veled szemben
és várni
nézni
mit akarsz,
mit tudsz Velem csinálni . . .

Sok törekvésem sikertelensége
hajlandó makacssá tenni lelkemet
Veled szemben.

És a magamból való kiábrándulás
kész bennem egy
a mindenhatóságodra hivatkozó,
azt próbára tévő,
de alapjában véve
kényelmes tétlenséget dajkálgó,
Fölségeddel szemben pedig kihívó
magatartás kialakítására.

Mindezekkel leszámolva
meghajlítom térdemet Uram,
megsemmisülten porba hullok Előtted
és megtöröm kelletlenségeimet,
érdektelenségemet,
felnyitom elzárkózásomat,
odavetem magamat,
ahová való vagyok:
„Ki vagyok én, hogy vitába szálljak
Veled?” (Róm 9, 20)

Fölséged és nagyságod,
de jóságod és irgalmad is
arra késztet,
hogy térdre boruljak Előtted,
ki rejtett Isten vagy! (Iz 45, 15)
Szent színed látása elsodorna,
áldott tekinteted föllelkesítene,
de tudom,
hogy sodró erő van itt
rejtve a kenyér tehetetlenségében.

És lelkem egész buzgóságával
Mennyire tűz és meleg nélkül
állok Eléd,
Uram . . .
És ha csak fél buzgósággal állanék . . .
De legtöbbször semmi buzgóság,
sincs bennem,
szokványosan és lélektelenül
járulok Hozzád.

Hol van belőlem
a fuldoklónak egész buzgósága
teljes erőbevetése,
mellyel kapaszkodik?

Vagy hol van belőlem
legalább az a buzgóság,
mellyel a magam kényét,
a magam hírét és
önérdekét szolgálom?

Nem, Uram,
 ebben a legszentebb pillanatban
 ha tompa is a lelkem,
 ha érzéketlen is a bensőm,
 mégis a tiszta látás
 vagy a tisztán látni akarás
 e pillanatában,
 szívem minden ajtaját megnyitom
 Előtted,
 feltárom lelkem homályos
 üregeit és zugait,
 ahová vizsgáló szemem elől
 elrejtőznek
 az önhittség, a gőg, a kényelmesség
 és megalkuvások érzései,
 hogy mint benső világomat mérgező
 gombák törjenek elő.
 Igen, igen: egész buzgósággal,
 lelkem minden talpalatnyi helyével
 és a gyökeréig ható változni akarással
kérlek és könyörgök!
 Tehát nemcsak értesítlek,
 nemcsak diszkréten felhívom
 figyelmedet,
 nemcsak érdektelen lakáj-módra hidegen
 tessékellek,
 hanem kérlek és könyörgök Hozzád:
 mint az éhes gyermek,
 mint a megszorult házigazda
 (Lk 11, 9)
 mint a bajba jutott özvegy (Lk 18, 3)

egyszóval mint a kéregető koldus,
aki nemcsak kér és kéreget,
de ismételten, az alkalmatlankodásig
rimáncodik

zörget és kántál és kintornáz.
Így akarlak én is – parancsodra – kérni
Téged és könyörgök,
**hogy szívembe a hit, remény és szeretet élő
érzelmeit öntsd.**

nem alvó, nem pislogó,
de átható lánggal égő érzéseket
adj nekem Szívedből,
melyek áthatolnak
ködös gondolkodásomon,
gyalogjáró elképzeléseimen,
melyek uralomra jutnak
fáradékony erényeimen,
és magukkal sodorják
evilágon fennakadó
ragaszkodásaimat.

Adj nekem erős hitet
hogy úgy fogadjam el igazságaidat
és üdvösségem dolgait,
ahogy ezeket Te látod
Atyád teremtető és megváltást
készítő tervében.

Adj nekem szent reményt,
mely nem épít e világra,
nem tekint önmagára és érdemeire,

de egyedül arra a világra
mit Atyád jobbján Te
már birtokolsz
és ami minket
érdemeink nélkül
segít és emel magához.

És adj igaz szeretetet
Írántad és embertársaim iránt.
Vidd el belőlem a mások szeretetére,
a meglepetéseket és adományokat
leső szenvedést,
a mérlegelések gyöngeségét,
Veled való kapcsolataimból is,
de embertársaimhoz való
viszonylataimból is.
De add a Te szereteted
adni és szolgálni tudó szent
érdektelenségét,
az áldozat és figyelem kockázatát
a szeretet előlegezésében.

Bűneim fölött igazi bánatot
Nem akarom dédelgetni bűneimet,
de még csak túrni sem akarom bűnös
kívágásaimat,
hanem bánni és bánni:
tehát gyűlölni azokat,
nagy lélekfordulással tőlük elfordulni
és szívem gyökereit ropogva
kiszakítani belőlük

és szégyenkezni fölöttük,
sarkamig érő pirulással
és restellkedni miattuk
szemlesütő restelkedéssel.

Ezt a bánatot,
ezt az igaz bánatot add nekem most,
mikor itt vagy
és tüntesd el belőlem a szokványos,
a formáság kedvéért indított bánatokat.
Vidd el a látszatos bánatokat,
az aggodalmaskodó és önroncsoló
bánatot

- ezek csak látszatos bánatok –
- és terméketlen bánatok –

Add, hogy úgy sirassam bűneimet,
mint Péter siratta tagadását,
Magdolna bukását,
ahogy a lator bánta latorságát.
Ahogy Te érzékelted a bűnt:
ahogy láttad,
ahogy utáltad,
ahogy irtottad.

**És azok jóvátételére elszánt erős akaratot
önteni kegyeskedjél.**

Ne elégedjek meg feloldozó szavaiddal,
mik könnyű bcsánatot adnak
papjaid által,
de adj belátást,
hogy Neked ez mibe került.

És ha irgalmasságodban
 reménytelenül nagy adósságaimat is
 hajlandó vagy elengedni,
 csupán azért mert kérem
 (Mt 18, 32)
 ne tegyek úgy,
 mint az a hálátlan szolga,
 ki verni kezdte szolgatársát
 fillérnyi adósságokért.
 Hálából – add meg – könyörüljek
 embertársaimon
 ahogy ezt elvárod,
 adjam meg nekik, amit várnak tőlem
 kötelesség címén munkából,
 odaadásból,
 figyelemből, udvariasságból,
 előzékenységből
 és halmozzam el őket elnézéssel,
 megbocsátással
 és türelemmel,
 egyszóval segítséssel
 irgalmad címén.
 Ébressz rá ezzel arra a nagy méltóságra,
 bizalomra és megbecsülésre,
 mellyel velem bűnössel bánysz.
 Mert aki ma még a bűn sarában
 fetrengett,
 annak megengeded, sőt tőle
 el is várod,
 hogy azzal az irgalommal viseltessék
 embertársai iránt,
 mellyel Te elhalmoztad;

aki ma még szegény földet túró féreg,
az holnap irgalmad osztogatója,
kegyelmed továbbadója legyen.
Azt kívánod – tehát lehetségesnek tartod –
hogy a ma még szegény ördög,
holnap olyan legyen, mint az Isten.
(Mt 5, 48)

Értsem meg, hogy aki jóvátételre
törekszik,

az átveszi a Te érzéseidet,
a Te akaratodat
a Te cselekedeteidet.

Méltass arra,
hogy szavadat Hozzád méltóan
beszéljem
hogy tetteidet a Te mértékedre tegyem
és a Te jószágodat hamisítatlan fénnyel
sugározzam.

**Megilletődéssel és szívbeli fájdalommal
nézem őt szent sebedet.**

Ezt adj Uram:

megilletődést és szívbeli fájdalmat!

Mikor keresztedre nézek,
rángjon végig rajtam
az öt mély seb fájdalma.

Mennyi kényelmes palánk mögül nézem
sebeidet!

Hogy – mert Isten voltál –

talán nem is fájtak olyan örülden . . .

Vagy ha fájt is, Neked nagyobb volt a
lelkierőd,

több a kiegyensúlyozottságod
s ezért könnyebb volt elviselned.
Ezek csak kényelmességem bújtatói,
hisz a seb fájdalma nem a lelkiem,
de az idegek dolga.
Add, Uram,
hogy legalább annyira rendüljek meg
sebeid láttán,
mint ahogy megrendülök egy sebesült
vagy egy szerencsétlenség áldozatán.
Hiszem, hogy ez a megilletődés
rádöbbsen megváltó irgalmadra
és szeretetedre.

**Szemem előtt tartom Dávid jövődölését:
Átlyukasztották kezemet és lábamat, és
megszámlálhatom minden csontomat.**

Ezért nem húzódnak elképzeléseim
palánkjai mögé,
mert a Te fájdalmadat már ezer évvel
előbb
megérezte a próféta.
Fájdalmad előre sugárzott érző lelkekbe
legteljesebb borzalmával:
hogy lábad minden lépése velőig ható
nyílalást jelent,
kezeden minden irgalmas
mozdulata felém
sebed égő fájdalmába került és
kerül.

És ha semmit sem tennél,
akkor is csontjaid egyenkint fájnak,
minden ízükben hasogatást érzel.

A fájdalmak férfia vagy.

Ezt a fájdalmat érzem át
ez a fájdalom álljon szemem előtt,
amikor ernyedésbe akarok visszahullni,
amikor lelkem munkálását
el akarom hagyni,
amikor a világ vonzását érzem,
amikor elheveredem kényelemben,
amikor unalmak és
szárazságok ülnek rám,
amikor kétségek lepnek meg,
amikor kiábrándulok mindenkiből és
mindenből,
amikor leteszek minden istenes életről,
amikor a bűn igézte szakad rám
és amikor a sátán kioltja kegyelmi
lámpám,
Te fájj nekem, gyógyító fájdalom!
Te égj bennem öt szent seb
tisztító tüzeddel,
megváltást és üdvösséget hozó
szent kegyelmeddel. Amen.

KERESZTÚT

Bevezető

Uram,

Szent Tamás apostolod még
feltámadásod után is
kétkelő, ingadozó lélek volt,
ki vonakodott
boldogan tudomásul venni
a Benned kiáradt nagy valóságot.
Annyira tele volt a borzalmak élményével,
hogy nem látta
az előtte kibomló felséges életet.

De Te

egy csapásra meggyógyítottad,
kérted és engedted,
hogy sebeidhez nyúljon,
és azokat érintse.

A szent kereszttűn

én is érinteni akarom
szemem tapintásával,
elmélkedő lelkem rátapadásával
sebeidet,

fájdalmaidat,
vérző testedet,
és még vérzőbb lelkedet.

Bizalommal várom,
hogy – mint Tamást – meggyógyítasz
lelki bajaimból és betegségeimből,
és felszabadítasz – mint Tamást –
egy nagy boldogító hitre
és odaadásra,
mely csak egyet mond:
Én Uram! Én Istenem!

Szenvedő embertestvéreimért
és elhunyt keresztény lelkekért
járom a keresztutat.
Add kegyelmeidet és búcsúidat.

I. Pilátus ítélete

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.

Uram,
minthogy megalázottan
és megkínzottan,
vagy legalábbis nagyon elrejtve
állsz előm,
én sem merlek

– mint Pilátus sem mert –
igazán
Istenemnek vallani,
igazságodért síkra szállni,
sem az emberek előtt,
sem emberi gondjaim és
szenvedélyeim színe előtt

Ó Uram!
engem is hányszor elragadnak
a Téged megfeszíteni
és megsemmisíteni akaró
erők, érzések és gondolatok.

Nem akarom kezemet tehetetlenül mosni
de Istenemmé,
Királyommá,
igazságommá akarlak tenni,
áradó,
lázadó gondolataimmal
és érzéseimmal szemben is.

De Istenemül vallak
e hangjaival, mozgalmasságával és
színeivel
Téged elsodorni
és megsemmisíteni,
megbénítani,
keresztrefeszíteni és
vértelenné tenni akaró
világ előtt is.

Véred legyen rajtam,
mint a Pilátus előtti tömeg kiáltotta,
és gyermekeimen:
érzéseimen és tetteimen.
De nem mint átok
hanem mint kegyelem és megváltás!

Könyörülj rajtunk Uram!
Könyörülj rajtunk!

II. A keresztfelfogadása

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.

Kitárt karokkal
és kitárt lélekkel
veszed válladra a keresztet
és minden szenvedését és gyalázatát.

Uram!
Hogy tudtad iszonyat nélkül
magadhoz ölelni ezt a nagy
ellentmondást?

Te, az élet teljessége és forrása,
hogy tudtad e fájdalmas utad
társául venni

az életet elnyelő
és minden emberi méltóságot
megsemmisítő
bitófát?

Képtelenkedéseimet
és ámulataimat
csak apostolod szava oldja meg:
„Istennek ‚balgasága’ bölcsebb az
embereknél
és Istennek a ‚gyöngesége’ erősebb az
embereknél” (1 Kor 1, 25)

Isteni mesterfogásoddal
azt akartad,
„hogy ahonnan a halál származott,
onnan támadjon az élet:
a bűn fáján győztes sátánt
a keresztfáján győzze le
Urunk Jézus Krisztus”
(Szent Kereszt prefáció)

Add, Uram,
hogy ne botránkozzam
a kereszteken
és keresztheimen.
Ne kerüljem el azokat, ha kínálsz,
de Veled,
és lelkeddel
ragadjam meg úgy,
mint aki életét és megváltását viszi.

Könyörülj rajtunk Uram!
Könyörülj rajtunk!

III. Első elesés a kereszttel

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.

Földre estél kereszteddel
mert vonzott a föld.
El kell csak ereszteni magunkat
és mindjárt zuhanunk.

Engem is
vonzásának bűvkörében tart e föld:
kegyelmeid harmatát
nyomban felissza
e mindig szomjas föld.
Szent pillanataimtól
mindig elragad
az idő rohamos folyama.
Szent helyeim áhítatától
messzire vet
a távolság.
Az anyag
kérlelhetetlen és
kegyetlen törvényének
van kiszolgáltatva
szellemem lendülete.

A föld, mint kozmikus erők tere,
ez a föld, mint a történelem hordozója,
magával sodor engem
a kozmikus erők szeszélyessége szerint
és magához láncol
kialakult történelmi szemléleteivel,
kialakult sablonjainak korlátoltságával
és társadalmi nyomásának súlyával.

Vállaltad az esés szégyenét, Uram,
de esésedben is Istenfiú voltál
és maradtál.

Taníts meg úgy áldozatául esni
e világ gondjainak
és társadalmi erőinek,
hogy a Tiéd maradjak.

Könyörülj rajtunk Uram!
Könyörülj rajtunk!

IV. Jézus és édesanyja

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.

Mit nem adtál volna, Uram,
hogy megkíméld szent Anyádat
szégyened, megalázottságod
és tehetetlenséged látásától . . .

De Te akartál Vele találkozni,
akartad, hogy sírjon rajtad
és rémüljön meg láttodra
és ki akartad csiholni Belőle
a segíteni akarást,
de segíteni nem tudást,
a legnagyobb odaadást
és a tehermegosztás lehetetlenségét . . .
akartad, hogy tudjon fájdalmaidról Az,
aki örömeidnek is tanúja volt.

Jézus,
add, hogy a Szűz Anyát
úgy szeressem, mint Te
úgy nézzek rá, mint Te néztél.
akarjak Vele találkozni
szégyeneimben,
bajaimban,
tehetetlenségeimben.

Anyámul rendelted a kereszten
add,
hogy vállaljam a gyerekséget,
hogy ráébredjek
engem sirató,
rajtam segíteni akaró,
mindig virrasztó szeretetére.

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk.

V. Cirenei Simon

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.

Ciréne Simonja
e világtörténelmi napon
a zsendülő vetések és kertek
gondjával volt elfoglalva
és nem sejtette,
hogy Neked kell segítenie
a keresztvívésben,
és hogy ezzel
világtörténelmi alakká magasodik.

Nem lelkesen,
hanem kényszerből fogja meg
keresztedet.
Mindez
vak véletlennek látszik.
Az isteni erő és kiválasztottság
elrejtőzik
az emberi történések külszíne alá,
a római katona
fenyegető dárdájának vasán
az isteni akarat kegyelme ragyog.

Nem!
nem hiszek a vak véletlenekben,
nem hiszek a vak kényszerítésekben.

Mélyebbre nézek és látom
hogy minden véletlen
és minden kényszer
csak arra van rendelve,
 hogy Jézusnak segítsen
 vinni a keresztjét.
A profán gondokkal teli embert,
a profán lelkű katona
profán eszközeivel
 állítja szolgálatodba,
 Simont
 és mindnyájunkat.

Könyörülj rajtunk Uram!
Könyörülj rajtunk.

VI. Veronika

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent keresztet által
megváltottad a világot.
Mit enyhített
 kínjaidon,
 fájdalmaidon,
 fáradalmaidon
 ez a kendő nyújtás?
A legkevesbé
 a verejtékezés gyötör,
a legkevesebb volt,
 amit tett.

Mily messze állt ez attól a nagy
segítségtől,
amit egy pohár víz is
jelentett volna Neked?
Egyébről ne is beszéljünk.

Mit segíthetek én Neked?
Annyit sem, mint a kendő törlése.

De Te
ezt a kicsinyke figyelmet és odaadást
tartottad olyan fontosnak,
hogy szent ábrázatodat örökítse meg.

Add, Uram,
hogy ráébredjek:
nincsenek kis dolgok,
amiket el kell,
vagy el lehet hanyagolni
Veled,
egyházaddal,
embertársaimmal szemben.

Úgy jutalmazol minden kicsiséget,
hogy magad adod nekünk jutalmul.
A kicsiny figyelmek,
áldozatok és hűségek,
a Te szent arcodat
alakítják ki lelkünkön.

Könyörülj rajtunk Uram!
Könyörülj rajtunk.

VII. Második esés

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.

Másodszor is elestél Urunk,
mert nemcsak a föld vonzott,
de gyöngé és erőtlenné váló a test.
Te mondtad
a Getszemáni kertben
bizonykodó apostolaidnak:
„A lélek ugyan készséges,
a test azonban erőtlen.” (Mt 26, 41)

Mit is akarhattál Urunk,
mikor ehhez a gyöngé testhez
kötötted a lelket,
sőt a kegyelmet is, a szentségekben?

Nem is beszélve a testben lakó
szenvédélyekről
és e szenvédélyek rosszraajlásáról.
Ezek Benned nem voltak meg,
de mi ezektől is sokat szenvedünk.
Azonfelül ki vagyunk szolgáltatva
fáradásnak, idegességnek,
álmatlanságoknak és betegségeknek.
Hát még mennyire urálnak
érzelmeik és képzeletünk,
mennyire korlátoznak
rokonszenveink és ellenszenveink.

**Mindez buktatót jelent életünkben,
megtorpanást Feléd való utunkban.
Vállaltad a test gyöngeségét is,
hogy „tudj segíteni azokon,
akik kísértéssel küzdenek.”
(Zsid 2, 14)**

**Könyörülj rajtunk Uram!
Könyörülj rajtunk.**

VIII. Jeruzsálemi asszonyok

**Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.**

**Micsoda látomás
töltötte be lelkedet a keresztúton
Uram Jézus?**

**Mi foglalkoztatott szörnyű gyötrelmeidben?
Ez az egyetlen mondat
árulja el
amit a siránczóknak mondtál.**

**Vérrel futotta arcod,
görnyesztő kereszted,
zsivajgó csőcselék,
brutális katonák,
gúnyos írástudók,
fölényes papifejedelmek között**

csak egy foglalkoztatott:
a bűn borzalma
és a kárhozat rémülete:

„Ha a zöldellő fával így tesznek
– mondottad nekik –
mi lesz sorsa a kiszáradt fának?”
(Lk 23, 31)

Add nekünk Uram,
a Te bűn-élményedet.
Égesd belénk
a Te kárhozat-látásodat.
Különben beleveszünk
napi szenvedéseink és fájdalmaink
szemléletébe.

A panaszkodás vizenyős világa
és a megváltó szenvedésről való
elfeledkezés
kietlen hangulata lep meg.

Úgy akarok irtózni a bűntől
mint Te,
ezzel a csontig ható rémülettel:
Inkább elszenvedni mindent
magamért és másokért,
csak kárhozatba ne kerüljek
s ne kerüljön senki!

Könyörülj rajtunk Uram!
Könyörülj rajtunk.

IX. Harmadik esés

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.

Harmadszor is elestél, Urunk,
mert nemcsak a föld vonz,
nemcsak a test gyöngé,
de mert nehéz a kereszt.

Hogy gondoltad, Urunk Jézus,
hogy ilyen súlyos keresztek rakj
a gyenge emberi vállakra?

Beleborzadunk,
ha kissé is belegondolunk,
miket kell embereknek elviselniök,
szinte elrémülünk:
micsoda betegségek,
micsoda gyászok,
micsoda nyomorúságok,
micsoda megaláztatások
tudnak emberekre nehezedeni? . . .

Nem becsülted kissé nagyra erőnket?
De igen! Nagyra becsülted,
és ettől a megbecsüléstől élünk.

Adj egy kicsit
abból a lélekből, ami apostolodban volt:

„Legszívesebben a gyöngeségeimmel
dicsekszem,
hogy Krisztus ereje költözzön belém.
Kedvem telik a Krisztusért való
gyöngeségben,
gyalázatban,
nélkülözésben,
üldöztetésben,
és szorongattatásban,
mert amikor gyöngé vagyok
akkor vagyok erős.” (2 Kor 12, 10)

Könyörülj rajtunk Uram!
Könyörülj rajtunk.

X. Az Úr mezítelensége

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.

„Kiüresítette önmagát . . .”
– kiált fel szent Pál apostol
a kereszti látomásában. (Fil 2, 7)
Nemcsak isteni erődből vetköztél ki
Urunk,
de emberi épségedből is.
Leszaggatták ruháidat,
mit Anyád szeretete szőtt Rád
és kitűnt,

hogy bőrdön nincs semmi épség
és csupa kék folt minden.

Mi azt hisszük,
hogy amit a test kíván,
vagy emberi szokás előír,
arra mindre szükségünk van.
Ezért öltözködünk mértéken felül,
ezért vesszük körül magunkat
apróságokkal,
ezért ápoljuk testünket
és testünk vágyait.
Ezúton jutunk
a költekezés,
a fajtalanság,
a mértéktelenség bűneibe.

Add,
hogy Veled viseljük el
ha kell
a mezítelenség szegénységét és
szégyenét,
a mindentől való megfosztottság
és kiüresítettség gyötrelmét.
Leginkább tölts el
a kis dolgokban való hiányosságok
türelmével.

Könyörülj rajtunk Uram!
Könyörülj rajtunk.

XI. A keresztre feszítés

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.

Odaszegzik
kegyetlen szögekkel
szent kezedet a kereszthez, Uram,
hogy képtelen légy mindörökre
a fájó emberszívekhez nyúlni.

Odabilincselik
éktelen vasszögekkel
szent lábadat a kemény fához,
hogy képtelen légy mindörökre
az emberi nyomorúságokhoz,
az eltévedt bárányokhoz,
a szemétbe gurut drachmákhoz
odamenni.

De éppen így fogtál ki
az emberi okosság
magát fortélyosnak hitt
ügyességén (1 Kor 1, 19)

Így lettél
minden beteg szív orvosa
és minden elveszett bárányt
sziklás-tövises zugában
fölkereső pásztor.

„Én meg,
ha majd fölemelnek a földről
(a keresztre)
mindenkit magamhoz vonzok.”
(Jn 12, 33)

Uram, húzz és vonj engem magadhoz!
Ha meg is szögezlek,
ha meg is bénítom bennem munkádat.
Te tudsz bilincselte lábakkal is
hozzám jönni,
Te tudsz szögezett kezekkel is
gyógyítani!

Magam ellen hívlak Uram Megváltómnak!
Válts meg,
ments meg,
üdvözíts engem
és a világot!

Könyörülj rajtunk Uram!
Könyörülj rajtunk.

XII. A keresztfán alatt

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.

Térdre borulva
nézlek és imádlak
Téged Isten Fia és Megváltóm!

Kitárt karod,
megnyílt oldalad,
lehajtott fejed,
középpontja lett a Mindenségnek:
az emberre szomjas Istennek
és az Istenre szomjas embernek,
az égre felcsapó istentelenségnek
és a földig lealázkodó isteni fölségnek.

Benned,
keresztedben találkozott
az emberi kegyetlenség
és az isteni kegyelem.

Két karoddal mindeneket átöleltél
és egybefogtál:
Benned és Általad kegyessé válik
az Isten,
Benned és Általad istenfiúvá magasodik
az ember.

Uram,
azt akarom, amit Te akartál
azt teszem, amit Te tettél:
Veled porig alázom magam
az Isten előtt,
egy magát megsemmisítő hódolatban

Veled esdek üdvöt,
kegyelmet
életet és
szentséget
magamnak és
az egész világnak.

Ezért a Te lelked érzésével
és mindenkit átfogó egyetemességével
mondom el imádat:
Mi Atyánk, ki vagy . . .

Könyörülj rajtunk Uram!
Könyörülj rajtunk.

XIII. A fájdalmas Anya

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.

Az előért félénk,
a hallottért bátor Arimateai József
öledbe teszi Anyánk
halott Fiadat.

Mikor a Szentlélek erejéből
öled megfoganta és hordozta
ezt az Isteni Fiút,
magasztaló énekbe kezdtél.

Ó mit éreztél most?
Add nekem Anyám szemedet,
hogy úgy lássam Jézust
ahogy Te láttad.
Add nekem szívedet,
hogy úgy sajnáljam Jézust
ahogy Te sajnáltad és gyászoltad.
És add szeretetedet,
hogy úgy szeressem
mint Te szeretted.
Vedd el a megszokottság hideg érzését
és az otthonosság közönségességét
lelkemből:
fájdalmas lázak,
forró szeretetek,
elfogódott csodálatok,
megalázódó hitek,
elcsendesülő lázadások
és életre serkentő reménységek
nyilai száguldjanak
lelkem éjszakáiban,
miként a Tiedben
e nagy világéjszakában.

Ezt a Te lelkületedet akarom,
s ezért köszöntlek az angyallal
és imádkozom Hozzád az egyházzal:
Üdvözlégy Mária . . .

Könyörülj rajtunk Uram!
Könyörülj rajtunk.

XIV. Jézus eltemetése

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged!
Mert szent kereszted által
megváltottad a világot.

De szomorú ez a szorgoskodás
és buzgólkodás körülötted, Uram! . . .
Ezek a jó lelkek
úgy gondoskodnak szent tested
temetéséről,
mintha sohasem támadnál föl.

Két napra
száz fontnyi illatszert
és köteg számra gyolcsot! . . .

Meghaltál Te, Uram,
nemcsak testedben
de szeretteid lelkében is . . .

Sehol egy jele, hogy várják
föltámadásodat,
mit annyiszor megmondtál.

Így sírod nemcsak a halál jelzője,
de a Benned való hit összeomlásának is.
Sírod az első „egyház” széthullásának
jelmévé lett!

Ezért merítek Belőled
kipusztíthatatlan reménységet,

„a remény ellenére is reménykedő
hitet.” (Róm 4, 18)
mert ebből a sírból támadtál fel.

Ezért tudom
hiszem és vallom,
hogy nincsenek végzetesen
elrontott életek,
nincsenek reménytelenül
elhibázott helyzetek,
nincsenek változtathatatlanul
sötétbe borult sírok,
lelkek
és életek!

Minden összeomlásban
és tragédiában,
emberében vagy egyházében,
ez a hitvallásom:
Bízom, hiszek, szeretek!

Könyörülj rajtunk Uram!
könyörülj rajtunk.

Befejezés

Uram!
Sajgó sebeid által gyógyultunk meg
(1 Pt 2, 24)

Alázattal csókolgattam sebeidet,
szememet rájuk függesztem,
lelkemet hozzájuk viszem,
mert ezek gyógyító sebek.

E gyógyító sebeket veszem
és imádom
az Oltáriszentségben,
szenvedésed emlékében.

Meg akarom érteni
és meg akarom érezni
szenvedő lelkedet, Uram,
hiszen

„halálodban keresztelkedtünk meg”
apostolod szerint (Róm 6, 3)
és akarok
„halálod hasonlóságában
egybenőni,”

Akarom, Istenem,
szent Fiad szenvedésében
„hogy megismerjem Őt
és feltámadásának erejét,
de szenvedéseiben is
vállaljam Vele a közösséget”
(Fil 3, 10)

Szent szenvedésed által taníts meg engem
embernek lenni
és taníts meg engem
istenfiúnak lenni
mint Te voltál! Amen.

ÜDVÖZLÉGY MÁRIA

Üdvözlégy!

Uram, Isten!

az angyalt Te küldted Názáretbe,
a Te követed volt,
így a Te szavaidat
mondta a Szent Szűznek!

Légy áldott, Uram!

De Te akartad

megszegni a csendet,
akartad
megszüntetni a távolságot
és olyan közel lépsz,
ahonnét meghalljuk üdvödet,
ránk köszöntő üdvözletedet.

Talán azért fakasztod

annyi ajkon
annyiszor az üdvözlégyet,
hogyan belevéssz fejünkbe:
Te vagy az, aki kezdted
az Isten és ember közötti
párbeszédet!

Te vagy az, aki közeledtél hozzánk,
Tied az első szó,
és szent kezdeményezésed
nem valahol messze-távolban
hangzik,
hanem a köszönés közelségében.

S talán úgy,
hogy először meg sem ismerünk,
rá sem ébredünk közelségedre!

Annyira alkalmazkodol
emberségünkhöz,
kialakult szokásainkhoz,
emberré alázod
és álcáztad magad,
hogy közelünkbe jöhess,
,tőrödbe csalsz'
hogy az általad kifeszített
,kegyelmi lépre' menjünk.

Ó, fogj meg, Uram,
tégy szabaddá leereszkedő szent
kegyességeddel,
magad kiüresítő és megalázó irgalmaddal!

Mária

Nemegyszer megmutattad
– a névadás által is,
milyen igényes vagy Uam
választottaiddal szemben.

Előre nevet adtál
Fiadnak, Jézusnak,
előre ragaszkodtál
Keresztelő János nevéhez is,
sőt Te magad adtad
Péter nevét.

Szűz Anyád nevét
nem adtad előre tudtul,
elfogadtad azt, amit
az emberi lélek pillanatnyi
ihletettsége,
vagy egy családi, társadalmi forma
megállapított számára.

Milyen jó tudni azt,
hogy szent Anyádnak kiváltságolt
személyével kapcsolatban
hangsúlyoztad:
külön Isteni beavatkozások nélkül is
akaratom szerint mennek a dolgok,
Te állsz ott az emberi történések mögött
ha nem is mondod,
ha nem is jelzed,
ha nem is látszik istenséged felsége,
Te vagy mégis Ura gondolatainknak,
érzéseinknek,
cselekedetinknek.

Kegyelemmel teljes

Te állapítod meg róla, Uram,
 hogy kegyelemmel teljes.
Akár abban az értelemben,
 hogy kegyeidet tetszésed szerint
 maradéktalanul birtokolja,
akár úgy, hogy lelke tele van
 a mennyei szépség és szentség
 elragadó kedvességével.
Hiszen nem lehet kedves Neked,
 aki nem makulátklan,
 – és csak az lehet a bűntől
 egészen megóvott,
 aki Neked kedves.

De milyen csodálatos vagy, Uram,
 hogy ilyen egyszerű szavak alá rejtéd
 a kegyelmi történeteknek
 ezt a sorozatát!
Hogy Krisztus érdemeire való tekintettel
 fogantatása első pillanatában
 kinyújtottad felé kegyelő
 és kegyessé tevő kezedet,
 és megtörted rajta a bűn
 és a romlás szigorú törvényeit
 és uralmát.

És úgy rejtetted el belé
 az új élet, a kegyelmi élet csíráját,
 hogy maga sem tud erről,

míg angyalod szava
szóba nem foglalta
ezt az egyedüli kiváltságot,
mi őt Krisztus után
a teremtmények elsőszülöttévé,
s a Világ Királynőjévé avatta.

Egyszerű szavak,
egyszerű otthon,
egyszerű e lány,
– és világok (a gonoszé) omlanak,
és világok (az Istené) épülnek
az isteni csendben!

Az Úr van veled!

Micsoda rémület fogta el láttodra
az embereket, Urunk!
Kedvelt barátaid és választottaid
egyként mondják:
„Rémület és reszketés fog el”
(Zsid 12, 21)
Micsoda látomása az istenségnek,
melynek képe: „lobogó tűz,
a homály, a sötétség
vagy fürgeteg, harsonazangés
vagy mennydörgő szózat” (uo. 18)

És ez a mindenkin és mindenén Uralkodó,
„a Királyok Királya és
uralkodók Ura” (1 Tim 6, 15)

ez v a n Máriával,
ez áll mellé,
ez kormányozza,
és ad erőt, szépséget
és dicsőséget neki.

**Te Urunk, ki „hatalmas dolgokat művelsz
karod erejével” (Lk 1, 51)**

mintha a mennydörgések
kezes bárányokká szelídülnének,
a forró örvények és
a szédítő mélységek
csendes víztükörré simulnának . . .

**Te állsz, fölséges Urunk,
ez őztekinetű leány mögött,
s lelke dalos érzésein
tudnom kell felfedezni Téged,
aki a „Hatalmas és a Szent” vagy.
(Lk 1, 49)**

Áldott vagy Te az asszonyok között

Mintha nem teljes értékű emberség lenne
az asszonyiség,
a nőiség a világon.

Felszabadításról beszélnek
még ma is,
és a férfi-pályák megnyitását ígérik
és követelik a nők számára.

Mintha az otthon építésének
és fönntartásának
apróságokkal bíbelődő kicsinyessége,
maga körül forgása,
szívós érzelmi telítettsége,
a jövőket sejtő megérzések,
és a nem okoskodó,
sokszor ésszerűtlen áldozatok
nem tartoznának hozzá
az emberséges élethez . . .

Te megáldottad Szűz Anyádban
ezt a nőiséget és asszonyiságot,
hogy ami átokként
és szerencsétlenségként jelentkezik
a legtöbb emberi életben,
az szentelődjék meg
áldást fakasztóan Máriában!

**Áldott a Te méhednek gyümölcse,
Jézus**

Azt akartad, Urunk,
hogy testben e világ elé lépő Fiad
anyaméh gyümölcseként álljon elénk.
Ezzel ezt is akartad,
hogy a gyermekét váró anyaszív
édes izgalmával
és sóvárgásával
várakozzunk Rád;

ismeretlen sorsokat szíve alatt
hordozó
 anyai lélek komorulás
 és rettegés nélküli bizalmával
 és megadásával
hagyatkozunk Rád;
 az anyaszem gyönyörködésével
nézzük „tehetetlenségeidet és
 oktalanságaidat” (1 Kor 1, 25);
 az anyakéz reszkető örömevel
 és soha meg nem szűnő
 munkálkodásával
fáradozunk Érted;
 az anyai szeretet
 véget érni nem tudó kitárulásával
 és áldozataival
szolgáljunk Neked!

Mint ahogy Te is
 anya-módjára szeretsz minket
 és hordozol minket „őszülésünkig” (Iz.)
 szeretetednek méhében!

**Asszonyunk Szűz Mária, Istennek Szent
Anyja imádkozz érettünk, bűnösökért!**

Benned találkozik
 az Ég kegyelme és
 a Föld nyomora.

Mienk vagy,
de rajtad kívül
mindnyájan bűnösök vagyunk,
és az Istené vagy,
még hozzá anyai hatalmad van rajta.
Imádkozz hát!

Most és halálunk óráján

Két döntő pillanatunk van:
a jelen feladatai,
gondjai,
nehézségei,
keresztjei,
megoldatlanságai,
zavarai,
és az élet lezárása,
a halál órája.

Nem fontos a tegnap,
nem érdekel a holnap,

most, ma dől el, e pillanatban
üdvösségem,
és a halálom óráján:
az elsötétülések,
az eltehetetlenülések órájában,
amikor megfeledkezem én és mások
Beléd kapaszkodni,
az Egyház papjába

és szentségeibe,
akkor állj mellettem, imádkozz!
Emelj csillagfényeddel a mennyei hazába,
Asszonyunk Szűz Mária! Amen.

SZENTOLVASÓ

ÖRVENDETES OLVASÓ (mindennapi életünk vezérelvei)

1. Kit Te Szent Szűz a Szentlélektől fogantál

Uram Isten!

Te a világ hódítását
s benne minden ember meggyőzését
úgy indítottad el,
hogy angyalodat,
ezt a szárnyaló lelket,
a Lélek üzenetével küldted el
a kicsiny Názáret,
kicsiny házának
magányos Szűzéhez.

A test törtető zaja nélkül,
a szerelem szárnyaló szavai
s édes muzsikája nélkül,
a Lélek mélycsendű,
teremtő áradásával törted át
az életadás lehetetlenségének gátját
a Szent Szűzben.

Uram! add, hogy
a magam
és világom megváltását
én is Názáretben,
az én kis világomban kezdjem!

Add, hogy higgyek
a csendben,
a zajtalanságban!
Ne higgyek a világ
követelődző,
leteperő,
magáévá formálni akaró
erőszakosságban!
De a Lélekben bízzak,
mely a lehetetlenséget is
lehetőségessé teszi:
„a kövekből fiakat támasszon
Ábrahámnak” (Lk 3, 8)
„a lepecsételt kutakat szökellő
forrásokká” (Jn 7, 38)
„a szűzeket anyává”.

Minden napomban ilyen
lehetetlenségekkel
állok szemben,
add a Szentlélek,
a kegyelem hitét szívembe!

2. Kit Te Szent Szűz Erzsébetet látogatván hordoztál

Az Istennel terhes lélek
sietve megy a hegyek közé,
közösséget keres,
segítséget nyújt,
s ebben nem riasztja
sem az út magánya,
sem a hegyek meredéke,
sem ezek félelme.

Uram, minden napom meghódításának
kulcsa a testvéri szeretet,
mely nem ismer akadályokat,
sem késedelmeket,
egyedül is elindul,
hívás nélkül is megy
a fogant Isten,
s a hordozott Isten
kezdemenyezésére és
indítására!

Add, hogy
ne rekesszem magamba életemet,
de keressem embertársaimat
különösen akik a rejtekben
„titkolják” előtttem ügyeiket,
és adj érzéket,
hogy biztosan
rájuk is találhassak!

3. Kit Te Szent Szűz a világra szültél

Nem győzőm csodálni stílusodat, Uram!
Mennyire eszköztelenül
léptél a világba
és milyen eszköztelenné tetted
még anyád szeretetét is!

Hiszen Názáretben
bizonyára felkészültek érkezésedre
s Te a hatalom szavával
kiszólítottad őket
a jól elkészített otthonukból
s vezetted őket
a barlang rémes pusztaságába.

Uram, mi mindig
helyzeteink alkalmatlansága mögé
rejtőzünk
és eszközeink hiányára hivatkozunk,
amikor tehetetlenségünk
és tétlenségünk kibúvóit keressük.

A szeretetnek nem kellenek eszközök,
az szegényen is,
felszereletlenül is
tud betlehemi boldogságot teremteni.

Az emberiség nem a szeretet eszközeire,
hanem magára a szeretetre éhes!
És Te is erre vágyol Istenem!

A szeretet eszközei
becsaphatnak és
félrevezethetnek,
de a szeretet nem! (1 Kor 13, 1–3)

4. Kit Te szent Szűz a Templomban bemutattál

Az élet tele van haldokló
vagy élettelen formákkal,
mik sem életet
sem emelkedést nem adnak,
és nem tudunk mit kezdeni velük!

Neked a templomban való bemutatás
előírása és szertartása
semmit nem tehetett,
jobbá nem tehetett,
– hisz Te vagy a szentség maga!
És mégis elvállaltad,
– mint János keresztségét (Mt 3, 15)

Te elvállaltad,
mert tudtál lelket vinni
az üres formákba is,
megváltó lelked ezen keresztül is
áradt a világba!

Add, Uram, hogy én is higgyek
az alázat áldozatában,

mikor látszólag lélektelen,
kényszeredett,
sem dolgomban,
sem gondolkozásomban
többletet vagy előhaladást
nem jelentő
helyzetekbe kerülök,
kezdve egy alkalmatlan és terhes
látogatótól
életem megoldhatatlan kényszereitől,
parancsolt áldozatomig!

Te látod ezeknek az értelmét is,
add nekem látásodat!

5. Kit Te szent Szűz a Templomban megtaláltál

Aki megtaláltatni akarta magát,
megengedte az elvesztés kínját!

Elveszthetően bíztad magad Uram
Anyádra is,
ránk is!

Nem szoros,
kínos,
nem elkényszeredő együttélést
létesítettél itt
a földön.

Tőled is,
mieinktől is
elsodor az élet irama
s árama.

Add, hogy keressünk Téged,
de főleg keressük
azokat az embertársainkat,
akiket elsodort tőlünk
a mindennapi élet.

Hiszen Mária
Rád hagyhatta volna:
tudod, mit csinálsz!
De vártad, hogy keressenek,
akartad, hogy megtaláljanak
és így kerülj vissza Názáretbe.

Te vársz ránk és keresésünkre
a félreértések, ellentétek
messzeségébe sodort
embertársainkban,
Te készítsd bennük számunkra
a megtalálás örömét is!

FÁJDALMAS OLVASÓ
(emberekhez való kapcsolataink)

1. Ki érettünk vérrel verejtékezett

Názáret csöndje után
 kiléptél az élet sodrába
és az emberek megnyerésére fölhasználtad
 a szó erejét,
 a csoda varázsát,
 a jóság
 és irgalom
 sugárzó vonzását.

És mégis,
 magadra maradtál, Uram,
 tanításoddal,
 sorsod jövődölésével
 és megélésével is. (Lk 9, 45)

És hiába kerested
 az együttérző tanítványi szót,
 a vigasztnyújtó kezet,
 „alva találtad őket”.

Add uram, hogy úgy kezdjek
 enyém megváltoztatásához,
 hogy vállaljam a magamramaradás
 rettenetes éjszakáját is,
és ne engedd,
 hogy megállítson,

vagy visszariasszon
ráműzött feladataim elvégzésétől
az emberi segítség és
az emberi együttérzés hiánya.

A körülöttem levő
meg nem értés,
résztvétlenség,
passzivitás,
legtöbbször nem rosszakaratból,
hanem – mint Nálad –
az irántunk érzett
„szomorúságtól kimerült”
lelkületből eredt (Lk 22, 45)
Öntsd belém az egyedülvalóság
megváltó erejét!

2. Kit érettünk megostoroztak

Minő brutális és kegyetlen volt az
ostorozás!
– és ezt megmentésedre találta ki
a botladozó
és bátoratlan jóakarát (Lk 23, 22)
de célt nem ért vele!

Mily sok céltalan szenvedés
és gyötrelem
van életünkben!

És a legtöbb
jóakaratból,
mentési széndékből történik:
szigorú szülők
gyermekükkel szemben,
tanítók, tanárok
növendékeikkel,
orvos és ápoló
betegével szemben,
tanácsadók
a kérdezővel szemben,
– ki győzné tovább sorolni . . .
Micsoda szenvedések forrásaivá válnak!?

Ments meg minket Uram,
e szenvedéseket okozó akarattól,
de vétezz is fel bennünket
az ilyen gyötrelmeket okozó
jóakaratok eltűrésére!
Megszentelted
a hiábavaló szenvedéseket is,
cél adtál
a céltalan gyötrelmeknek is:
lehet előbbrevinni az életet ezzel is,
lehet munkálni az üdvösséget
és kell is számítani
a céltalan szenvedésekre!

3. Kit érettünk koronáztak

Azzal, hogy megfogtad
a kezedbe nyomott nádszálat,
szent hatalmad
és isteni királyságod
gúnyvesszejét,
elfogadtad, lefoglaltad
a megcsúfoltatás szörnyű áradatát,
ami végigömlik az életen,
nagyban és kicsiben.

Te példáztad elénk, hogy
eszméink királyi palástja
rongyköpennyé lesz,
hogy öntudatunk koronája
töviskoronává változik,
hog emberekre gyakorolt hatalmunk
nádjogarrá semmisül.

Téged ez nem tett
sem emberkerülővé,
sem világ megvetővé
– de Világmegváltóvá avatott!

Taníts meg arra,
hogy az emberi szenny
és piszok áradatában
meghalljuk a vesző lélek kiáltását,
meghalljuk segélykiáltását
emelkedett lelkek után,

kik szelíden és
fönséggel tudnak átmenni
az emberi közönségesség
és mocskok meggyalázó hullámai között,
az önhitt felsőbbség éreztetése,
az ártatlanul meghurcoltak
belső keserve és indulata,
az érzéketlen tömeg megvetésének
gyilkos iróniája nélkül.

Ahogy Te ültél szégyentrónodon!

4. Ki érettünk a nehéz keresztet hordozta

Amilyen egyhangúan nyiszorgott
Jeruzsálem kövein
a Te szent kereszted,
miközben vitted,
úgy vesz bennünket is körül
a hétköznapi egyhangúsága,
munkáink monotonosága,
az ismétlődések,
az ugyanaz-ságok unalma
és szellemtelen lapálya.

Tele van a körülöttünk levő világ
gépiességekkel,
megszokásokkal,
a gyakorlatok és rutinok,

a sablonok és mozdulatlanságok,
szellemölő és léleknyelő
szavaival és tetteivel.

És nem tudunk belőlük kilépni,
mert ránknehezedtek
mint vállalt kötelezettség,
mint megélhetési forrás,
mint sorsunkba lépő adottság.

Hogy lihegtél a kereszt alatt!

Hogy lezuhantál!
– háromszor is!

Mintha nem lettél volna
világokat elbíró Isten!

És el kellett tűrnöd
Anyád tehetetlen részvétét,
Cirenei Simon kényszeredett szolgálatát,
Veronika mit-sem segítő jóakarátát!

Nyisd meg szemünket
a mindennapi-keresztek
szent titkának!

5. Kit érettünk keresztre feszítettek

A halálos tehetetlenség béklyóit
rakta Rád, Uram, az emberi
rosszakarát.

Elnémította ajkadat,
hogy ne szóld az irgalom és igazság
igéit,
átszúrta szívedet,
hogy ne dobogja a szeretet dalait.

De így lettél igazán a mienk,
így vonzottál mindnyájunkat Hozzád.
(Jn 12, 32)

Add meg, Uram,
hogy bízzunk
a tehetetlenné-válás
rettenetes gyötrelmében is!
Hiszen azokon tudunk legtöbbször
a legkevésbé segíteni,
akiket legjobban szeretünk!

Ezek bénítanak meg,
ezek rakják kezünkre,
nyelvünkre,
szívünkre
a halálos bilincseket.

Amikor már képtelenné válunk arra,
hogy szóljunk,
vagy tegyünk valamit
azokért, akiken segíteni akartunk,
vagy akiken segíteni kellene.
Segíts,
hogy vállalni tudjuk Veled
ezt a halált is!

DICSŐSÉGES OLVASÓ
(*Istenhez való viszonyunk*)

1. Aki halottaiból feltámadott

Uram, Istenem!
a szívünkben támadó hit
olyan váratlan,
oly meglepő
és hihetetlen,
mint szent föltámadásod volt!
Ez képtelennek látszott,
nemcsak a hitetlen világ előtt,
de az apostolok előtt is,
– kiknek pedig nemegyszer
előre megmondtad,
sőt a szavaidat leső
szent asszonyok számára is,
– akik pedig vonzalommal
és szinte rajongással szerettek Téged.

És ezzel megmutattad,
 hogy csak szavakból,
 csak szimpátiából,
 csak körötted való forgolódásból
 nem születik hit!
 Még a Te áldott szavaidból sem!

Uram! „feltámadásod erejét” (Fil 3, 10)
 adod nekem a hitben.

Add megértenem
 „milyen mérhetetlenül nagy
 a hatalma rajtunk, hívőkön” (Ef 1, 19)

Ezt a meglepő, lélegzetállító,
 gondolkodásunkat a sarkaiból kifordító
 szent erőt Isten Rajtad „mutatta meg,
 amikor a halálból feltámasztott”
 (uo.)

Ezt ajándékozod nekem a hitben,
 hogy necsak a szavak
 és szokások kiürülő formáiban,
 hogy necsak az Isten iránt érzett köteles
 tisztelet és szeretet vonzalmával,
 de ez eleven valóságra rátalálók
 ragaszkodásával és lendületével
 kiáltsam bele a halálról és semmiről
 beszélő világba:
 hogy élsz,
 éltetsz és magadévá teszel minket!

2. Aki a mennybe fölment

Az Atya jobbjára ültél,
s eltűntél az apostolok szeme elől,
– noha mindenük voltál nekik és
nekünk is.

Vágyódunk szemed biztató
pillantása után,
kezed gyógyító ereje után,
arcod lelkesítő fönnsége után,
szavad viharokat csendesítő
hatalma után

De Te mondtad: „Jobb nektek, ha
elmegeytek” (Jn 16, 7)

Írántad való szeretetünk próbakövévé
tetted

az örömet azon, hogy elmegy (Jn 14, 28)
és Veled való életközösség alapjává tetted
„az igazságot, hogy az Atyához megyek,
és már nem láttok engem” (Jn 16, 10)

Értesd meg velem Uram,
azt, amit a mennybemeneteleddel jeleztél,
hogy „meg vagyunk ugyan váltva,
de még reménységben élünk”
(Róm 8, 24)

Nem a teljességek idejét éljük,
de a reménykedő várakozást
– győzz meg minket erről –
és taníts türelemre megnyilatkozásod
napjáig,
az ítéletig!

3. Aki nekünk a Szentlelket elküldötte

Új lelket adott nekünk Urunk
„melyben ezt kiáltjuk: Abba, Atya!”
(Róm 8, 15)

Így felfakasztottad szereteted forrását
bennünk,
ami nélkül nem élhetünk.

Igazán csak Te tudtad
ki a Szentlélek,
s inkább eltűntél szemeink elől,
hogy Őt elküldhesd
és nekünk jobb legyen. (Jn 16, 7)

A Lélekben Téged is visszakapunk,
hiszen Rólad tesz tanúságot
és Téged dicsőít meg,
amikor lelkünkbe ülteti a meggyőződést:
hogy az Egyházban és papjaidban
Rád hallgatunk,
hogy általuk Te szólsz hozzánk,
Te tanítasz,
Te bocsátod meg bűneinket.
Te vigasztalsz bennünket.
A Szentlélek nyitja fel szemünket,
hogy felebarátainkban
Téged felismerjünk,
s bennük Téged szolgáljunk.
Ezt az eggyé tevő Lelket
Add nekünk!

4. Ki Téged Szent Szűz a mennybe fölvett

Aki Istenhez kötődik

– a hit–remény–szeretet által,
annak a két utolsó titokban adod tudtára,
Uram,

szentséges mivoltod két nagy igazságát

– amikről irgalmasságaid láttán
szívesen elfelejtkezünk.

Az egyik: hogy féltékeny Isten vagy,

– mint Pál apostol mondja (2 Kor 11, 2)

Te, aki a bűn árjába hullott ember
után nyúltál a szennybe,

igaziból nem bírod

és nem tűröd sem a szennyet
de még az árnyékát sem!

A Szűz Anyát

fogantatása első pillanatától
bűntelenné tetted,

és betöltve földi életét,

nem engedted a halál rombolását

s uralmát egy pillanatig sem Rajta,
felvetted rögtön mennyekbe testét.

Óvd meg hát lelkemet

– e ragyogó titok láttán

a kényelmes belenyugvásoktól,

a könnyű s irgalmasnak látszó
megalkuvásoktól.

Ne feledjem
isteni finomságú ízlésed,
Fölségednek kijáró igényes tiszteletet,
földi szennyet nem tűrő érzékenységedet!

5. Ki Téged Szent Szűz a mennyben megkoronázott

A kegyelmi nagyságnak
nincsenek e világban kategóriái,
neki megfelelő formái!
– másik nagy igazságod.

A világ Királynőjévé koronázod
az egyszerű köntösben járó,
kifelé kisszerű életet élő
szent Szűzet!

Töltsd be szívemet
a kicsinységnek
és az ismeretlenségnek
nagy hitével!

Hogy „nincs semmi elrejtve,
ami nyilvánosságra ne kerülne,
s titok,
ami ki ne tudódna.
Amit sötétben mondtok,
világos nappal halljátok majd vissza,

és amit zárt falak közt fülbe súgtok,
azt a háztetőkről fogják hirdetni.”
(Lk 12, 2–3)

Minden kicsi
nagygyá lehet Benned, Uram!

SALVE REGINA

Üdvözlégy!

A köszöntés közelségében állsz
előttünk, Anyánk!
Olyan közel,
 hogy arcod mosolya,
 ajkad biztatása,
 szemed sugárzó ragyogása
 beleárad lelkünkbe
 és megcsap mennyei illatod,
 – mint ahogy beszívhatjuk
 a mellettünk haladó kedves illatát.

Igaz, sokszor annyira távolinak tetszel,
 mint a látóhatár peremén feltűnő
 barátunk,
 kit várunk
 és akit már messziről köszöntünk.
De akkor is megmaradsz a köszöntés
távolában.

Óh, de jó, hogy
 sem bűnnel,
 sem nyomorúsággal

nem engedsz messzebbre eltávoznunk,
csak annyira, ameddig még elér
az emberi köszöntés hangja,
vagy az emberi kéz intése.

Nincs és nem lehet
sem szakadék,
sem távolság
Közted és miközöttünk,
amit szegény, gyöngé emberek
át ne tudnának érni,
– ha mással nem,
szavunkkal köszöntésünkkel.
A Te jóságod és szereteted
teremti meg ezt a közelséget.
Légy áldott a közelségért!

Királyné!

Most döbbsenünk rá,
hogy voltaképpen ki is vagy Te,
ki közel jössz hozzánk.
A hatalmak és a trónok
tisztelettel várják
szemed intését,
s az égen átreszkető erők
igézve kísérik lépteidet.

És maga a változhatatlan törvényű Isten,
ki kemény kézzel szabja ki

minden életnek és sorsnak útját,
számbabeveszi szívednek lágyságát
és esdeklő imáját.

A Királyné

a Király mellett nem kormányoz,
de mégis minden királyi intézkedésen
megérik kezeinek illata,
lelkének ömlő olaja,
– mint ahogyan a népvándorlás
véres és vad barbárjait
a keresztény királynék
illatozó lelke szelidítette meg, –
úgy állsz Te a történelem
zúgó viharai fölött
és a lelkünkben dúló szenvedélyek
megrázkódtatásai között:
Királynénk vagy!

Irgalmasság Anyja

Ahogy forrásból
forrásvíz,
embertől
ember születik,
úgy belőled
csak irgalmasság árad,
csak könyörület születik.
Minden szavad, tetted

csak irgalmasság.
hisz mást nem is tudsz szülni,
létrehozni,
más nem lesz tetted,
csak irgalmasság.

És ahogy egy anyának
minden vágya, sóvárgása,
minden gondja, öröme,
miden akarata és munkája
a gyermeke,
így a Te vágyad, sóvárgásod,
a Te örömed, akaratod és munkád:
az irgalmasság.

És ahogy egy anyát
nem kell unszolni,
nem kell kérni,
hogyan szeresse gyermekét,
úgy Téged sem az irgalmasságra!
Gyermekeiden könyörülsz, őket
becézgeted,
dédelgeted,
ápolgatod,
s egyetlen gyötrelmed,
ha nem irgalmazhatsz,
ha nem könyörülhetsz.
Ó! csak tudnánk ezt elhinni,
csak emlékezetünkben soha ki ne esnék,
hogyan más nem telik Tőled,
csak irgalmasság!

Élet – életünk

Mint amikor sok satnya virág után
a kiteljesültet látva fölkiáltunk:
ez virág,
vagy amikor annyi jellemtelen és becsstelen
ember után
találunk egy igazat, s megállapíthatjuk:
ez ember,
valahogy így kiáltunk föl annyi elrontott és
annyi félbemaradt élet látása
és szenvedése után,
amikor a Benned pompázó élet elénk áll:

ÉLET!

ez már valóban élet!

Nem a mi kényszeredett,
fásult,
elhibázott,
homályokban és tévedésekben botorkáló,
a bűn,
a tehetetlenség fagyában dermedező
életünk,
nem ez a Tied,
de az isteni élet pompázó tavasza,
szívós törekvése
és győzelmes kivirágzása:
ez a Te életed!

Életünk vagy, légy a mi életünk!

Taníts meg kövek és tövisek között is

győzelmesen és diadalmasan élni
és nem összetöporodni és
összezsugorodni,
vagy dermedten szunnyadozni,
vagy holtra váltan megmerevedni
de folyton fejlődni, növekedni,
és a kegyelem tavaszában
kiteljesülni,
ó, Életünk!

Édességünk!

– aki édest kóstol,
azt nem kell kényszeríteni
az újból való kóstolásra.

Add meg nekünk
úgy megéreznünk és
úgy megtapasztalnunk
a Benned kihajtó isteni életet,
hogy annak édességére egészen
és izletességétől rabul ejtve
vonzódjunk,
és sodortassunk
Hozzá, s Hozzád.

Lebbentsd föl a kegyelem fátyolát,
szüntesd meg a kegyelem messzeségét
és derítsd föl az isteni titok homályát,

hogy a tapasztalás öröme,
a találkozás édessége,
a birtoklás teljessége töltse be
a mi életünket.

Szabadíts meg

Istenről való ismereteink íztelenségétől,
és a bennünk bontakozó mennyei élet
sablonos és szokványos
cselekedeteitől!

Segíts megéreznünk
hogy „mily édes az Úr”
azokhoz, akik szeretik.

Reménységünk!

De kinek lehet osztályrésze
ez az élet,
s ennek az életnek az édessége?
Bűneink és gyarlóságaink
eltompították érzékeinket,
az életet halálnak,
az édességet keserűnek találjuk,
a közelit távolinak,
a meleget hidegnek,
a fényest sötétnek!
– mint a bagoly.

Mint a mély völgyek lakói,
ha látják a hajnalpírban égő
hegycsúcsokat,
– bár még nem éri őket a nap fénye
s melege,
boldog várakozásban tudják,
hogymár útban van a nap,
így vagy Te a mi reménységünk:
ha nem is érezhetjük az isteni élet
ragyogását bennünk,
ha nem is ízlelhetjük édességét,
– tudjuk,
várjuk,
bizalommal reméljük,
hogymeljön,
hogymránk virrad
és el fog árasztani!

E boldog várakozásunk
támasza,
jele, Te vagy!
Üdvözlégy!

**Hozzádkiáltunk Évának
számkivetett fiai!**

Nem! Nem otthonunk ez a föld!
számkivetettek,
otthonukból elüldözöttek vagyunk,

és ez annyira nyom és gyötör bennünket,
hogy kiáltunk.

Kiáltozunk,
mint akit nagy féltés,
mint akit nagy féltés,
vagy nagy fájdalom fog el,
mint akit megrázó indulat
hoz ki sodrából.

Azt gondoljuk, hogy
ezzel elkerülhetővé tesszük
a fenyegető szörnyűséget;
a testi fájdalomtól kiáltással próbálunk
menekülni:

a fuldokló kiáltással próbál
segítséget kérni,
az indulatos haragban terveinket,
szándékainkat,
vágyainkat,
vagy becsületünket látjuk
összeomlani
– ezért kiáltozunk.

Ó, nézd, Anyánk!
a számkivetettség érzése
annyira elveszi eszünket,
– hogy Feléd is elveszítjük a
szerénység
és csendes alázat hangját,
megfeledkezünk a hódoló tisztelet és
a várakozó türelem beszédéről,

és inkább kiáltozunk,
dörömbölünk,
szitkozódunk
és keserűségeinket formátlanul
kiöntjük.

De ez nem azért van, mert nem szeretünk,
de fáj nagyon ez a számkivetettség,
félünk a kárhozattól
és féltjük az életünket.

Vágyaink, számításaink,
céljaink, terveink
az isteni életet célozzák,
s mert annyiszor csalódtunk
magunkban,
haragos indulatunkban
tiszteletlenkedünk.

Nagyon akarjuk az üdvösséget,
nagyon akarjuk a jószágot,
de nagynak látjuk a veszélyt,
nagynak az akadályokat,
szinte reménytelennek
a megszabadulást,
– azért ne vedd rossz néven
a tiszteletlen kiáltozásokat,
és sok-sok ostromlást,
a meg-megújuló panaszkodást.

Hozzád sóhajtunk sírva és zokogva a siralom völgyéből

Akkor sírunk,
amikor már visszahozhatatlanul
és reménytelenül elvesztettünk
valakit,
vagy valamit.
Sóhajtani pedig az szokott,
akinek már minden ereje elfogyott.

Ó, hányszor elveszítjük üdvösségünk
munkálásában
lábunk alól a talajt!
Hányszor adunk fel minden küzdelmet,
mert a lemondás,
az önbizalom hiánya,
a kételkedés és kétségbeesés
minden erőnktől megfoszt!
És ezek a gyilkos hatalmak
megölnek bennünk
minden jórakezdést,
minden törekvést,
sőt még az eget-ostromló
erőszakos imát is
elnémítják már bennünk.

És nincs semmi, ami kimozdíthatna
ebből a halálos tétlenségből!
– Mint tetszhalottnak egy
szemrándítása

visszaadja őt az életnek
és megmenti őt a sírtól,
így mi is Hozzád emeljük
szívünket, szemünket . . .
és egy-egy halk sóhajban
nevedet említjük,
érmedet hordozzuk,
képedet tiszteljük.

**Fordítsd tehát reánk, szószólónk
irgalmas szemedet!**

Ó Anyánk, csak ennyit kérünk:
fordítsd felénk
és tartsd rajtunk szemeid!
Szeretnénk kezed melegét érezni,
sóvárgunk ölelésed után,
egyetlen vágyunk szíveden pihenni.

De tudjuk, „hogy míg e testben
vándorként élünk,
távol járunk az Úrtól.
A hitben élünk,
a szemlélet még nem
osztályrészünk” (2 Kor 5, 6)

Ezért kérjük csak szemedet.
Az irgalmas szem lesz életünk
orvossága!

Hogy szégyenkezünk, ha valaki
ruhánk rongyosságát
vagy ügyetlen esésünket
az utcán meglátja!

Tartsd rajtunk szemed,
hogy tekinteted gyógyító szégyenbe
pirítson,
amikor szenvedélyektől
megszaggatott a lelkünk,
amikor a gőg és önhittség
kelepcéibe esünk.

Hogy felvillanyoz mások tekintete
szereplésekben, küzdelmekben!
Tartsd rajtuk szemedet,
hogy ernyedő igyekezetünk
tekintetd villamos-ütésétől
megfrissüljön,
hogy hűségesebbek legyünk
kötelmeink végzésében,

Milyen bátrak leszünk,
ha erősek szemei kísérik
vállalkozásunkat!
Kísérje irgalmas szemed tetteinket,
és tegyen bátrakká bennünket
új és új kezdeményezésekre,
szabadítson meg tekintetd
a próbálkozásokat bénító
renyheségektől,
mentsen meg

a kockázat félelmétől,
és lelkesítsen
a törekvések fáradalmainak
s a küzdelem sebeinek szívós
vállalására!

A szemek mindig távolságokat
kötnék össze.
Ha szemed rajtunk,
tudjuk, hogy Te is a mienk vagy,
– ha az isteni titok távolában is
maradsz!

**És a számkivetés után mutasd meg
nekünk Jézust, méhednek áldott
gyümölcsét.**

Mint a szőlőmunkások
a verejték és fáradalom között
a bő szüretre,
mint a gyermek,
a beígért karácsonyra,
úgy várunk mi is a számkivetésben
arra a szent látománysra,
amiben részünk lesz Általad,
Te nagy Krisztus-ismerő!

Mint ahogy a beomlott bányá
mélyéről jövő halk hangok rezdüléseit

nemcsak fülünkkel,
de egész testünket
a földhöz tapasztva
próbáljuk felfogni,
úgy tapadtál Te
egész testeddel,
véreddel,
minden idegszáladdal
az istenség titkaira,
és felfogtad minden rezdülését,
mozdulását,
megérezted minden érzését és szeretetét,
megtapasztaltad minden
kegyelmét és nagyságát.

Ezt a Teáltalad megismert,
látott és megtapasztalt Krisztust
mutasd meg nekünk,
hogyan betelje szívünk,
lelkünk,
testünk,
vérünk,
minden idegszálunk
az Ő ismeretével!
Ó irgalmas, ó kegyes, ó édes Szűz!

IMA

A NYOLC BOLDOGSÁGÉRT

1. A lelki szegénységért

Vedd el, Uram tőlem
a szükségesnél többhöz való
ragaszkodás lelkét,
és add, hogy
ne irigyeljem azokat,
akiknek többjük van!

De nemcsak az anyagiakban,
hanem szellemiekben sem irigyeljem
akiknek sikereik vannak,
akik imponálni tudnak
erkölcsi vagy értelmi
felsőbbrendűségükkel,
akik a diadal világában élnek
egyéniségükkel vagy
szereplésükkel.

De add rám az igénytelenség lelkét,
mely jól érzi magát az utolsó helyen is,
mely megelégszik a legkevesebb
emberi szolgálattal,
a legkisebb emberi jósággal,

a csöppnyi tapintattal is,
a csöppnyi megbecsüléssel,
mely kegyelmedből is beéri
a leglényegesebbekkel.

Add, hogy boldog legyek,
ha szegény lehetek!
Vedd el tőlem azt a boldogtalanságot,
amit akkor érzek,
ha kevés a kenyerem,
ha kevés az emberem,
ha kicsi a sikerem,
ha alig kapok jó szavakat vagy
elismeréseket,
ha szűken méred kegyelmeidet,
ha alig tapasztalom jelenlétedet,
ha alig látom dicsőségedet
és elsodró győzelmeidet.

Tudom, hogy a világ leutolsó zuga is a
tenyered,
ahol minden vágyamon túlcsorduló
vigasztalásod vár rám!

2. Szelídségért

Öld ki belőlem, Uram,
az uralkodni vágyást,
a testi vagy erkölcsi fölény érzését
és megérzését.

Oszlasd el bennem
a kemény szó,
az erőszakos tett
és a kikényszerített együttérzés varázsát.

A föld, s rajta az emberszívek
akkor lesznek enyémeek,
ha szelíd leszek.

Add tudnom,
hogy kinek mivel tartozom,
és ki mivel tartozik nekem:
kötelességben,
tiszteletben,
szolgálatban,
tapintatban,
áldozatban,
ki tartozik hibámat elnézni,
s ki tartozik külön véleményeimet
elfogadni és követni.

Tárd föl előttem,
hogy milyen isteni valóságot
és rendet zúzok össze lelkemben,
ha kötelességeimet másokkal szemben
nem teljesítem,
vagy ha indokolatlan követelésekkel
másokon uralkodom.

Azt akarom, hogy enyém legyen a föld,
mégpedig úgy,

ahogy az a Te szent kezedből kikerült:
oly ízesen,
oly hangulatosan,
oly tündérien,
ahogy Te képzelted el
az emberi kapcsolatokat,
munka örömét,
és a természet szépségét.

A szelídség megnyitottsága
veszi észre atyai jobbod
jóását és melegségét mindenben,
s ettől csendesül el szívünk minden
keménysége és dühe.
Add, hogy boldogan vállaljam
a szelídség áldozatát,
hogy enyém lehessen a föld
minden öröme és szépsége!

3. Sírásért

Kérlek Uram, add, hogy
boldog tudjak lenni szomorúságaimban!
Tudom, hogy akkor sírok,
ha valakimet, vagy valamimet
elvesztettem,
aki vagy ami életemben hozzám nőtt,
aki vagy ami életemet, örömömet,
boldogságomat alkotta.

Ó, Uram, segíts, hogy hagyjam elveszni
e világon mindenkimet és mindenemet,
bármilyen kedvesnek,
bármilyen szükségesnek látszik is
életemben,
vagy bármiképpen
a szívemhez nőttek!

Taníts meg arra,
hogy e világ semmi dolga sem alkalmas
életem alapjául,
és sokkal nagyobb a lélek boldogsága,
semhogy e földi teremtmény
lényeges szerepet játszhatna benne.

És ha nagyon fájnának
a hozzám-nőtt világ
rólam leváló dolgai,
ne vedd rossz néven könnyeimet!

De hogyan is vehetnéd rossz néven,
hiszen vigasztalásodat azoknak ígérted,
akik annyira együttélnek e világgal,
és annyira egybenőttek velem,
hogy nem játsszák a sírást,
de valóban tudnak sírni fölöttem!

E véretem sajtoló veszteségeimbe,
jó embereimet elvesztő fájdalomba,
életem roncsain ömlő könnyeimbe
oltsd bele a Te boldogságodat!

4. Éhezésért, szomjúságért

Támassz bennem, Uram,
szent éhséget és szomjúságot
igazságod,
szentséged,
életed után.

Szent belső égést és nyugtalanságot adj!

Aki éhes, annak nincs ennivalója,
vagy nem elég az ennivalója.

A szüntelen elégedetlenség,
a folytonos keresés iramát add belém,
mely nem tud sohasem megnyugodni
eddig eredményeiben:
mindig hasítson belém az a kín,
hogy milyen kevésbé ismerlek Téged,
hogy milyen kevésbé szeretlek Téged,
hogy milyen kevésbé élvezem szent
Valódat!

De a szomjúság és éhség érzete mellé
add meg boldogságot,
mely örömmel vállalja ezt a nagy
hiányérzetet,
és nem botránkozik azon, hogy
mily szűk táplálékon tartod lelkünket.

És add, hogy ne botránkozzunk meg,
ha azt akarod,
hogy részt vegyünk

keresztrefeszítésed igazságtalanságán
és gonoszságán
támadt szomjúságodban,
ahol Te is kiáltottad:
„Szomjuhozom!”

Add, hogy szégyelljek
koldusként ajtód előtt virrasztani
naponta kis vigasztalásért
vagy enyhülésért.

De ha azt akarod,
hogy éhesen, szomjasan
szolgáljalak tovább,
tedd, hogy ezt boldogan vállaljam!

5. Irgalmasságért

Az irgalom mindig ott kell,
ahol nem érdemlik meg,
ahol nem szolgálnak rá.

Add meg Uram,
hogy irgalommal legyen tele szívem
ott, ahol nagyon kell az irgalom,
ott, ahol nagyon épít,
ott, ahol nagyon rászorulnak,
de ne csak ott legyek irgalmas,
ahol megbecsülik,
ahol megérdemlik,
ahol értékelik,

hanem ott is és azokkal szemben is,
ahol semmi kilátás sincs
irgalmam figyelembevételére,
vagy eredményességére.

Add meg, hogy az irgalom hevében
tudjak áldozni nemcsak pénzt,
de időt,
figyelmet,
türelmet,
utánjárást,
bizalmat,
megbocsátást
– olvasatlanul és sokszor!

Kérlek azonban, hogy
oltsd ki szívemből
a ráfizetés keserűségeit,
a rászédettség megalázó érzéseit,
hogy akaratod szerint
„semmit vissza nem váró”
legyen irgalmam!

Ezért add meg
az áldozatokat és jótetteket
a semmibe-dobáló lelkület
vidámságát és örömét.

Hiszen a Te irgalmad is ilyen
velünk szemben!

Ezt a vidám, sokszor ráfizető,
sokszor hiába áldozó,
tenger-sok időt várakozó,
mérhetetlen sokat és sokszor megbocsátó
 irgalmadat ígérted nekünk és ebben
 örvendezünk!

6. A tiszta szívért

Végy ki szememből
 minden tisztátalanságot Istenem,
 hogy észrevegyelek és megláthassalak!

Mindig kísértve vagyok,
 hogy a test érzései,
 érdekei szerint ítélek,
 földi mértékkel mérjek
 és evilág céljai szerint igazodjam.

Így benne van a világ a szememben,
 hitem szemében,
 és látásomat
 – mint a szembe esett porszem,
 vagy a színes üveg –
 befolyásolják, torzítják
 és átszínezik.

Te tanítgatod hívedet
 az örök nézőpontokra,
 igaz, hogy fájdalmas műveletekkel.

Ezen úgy bánkódunk,
mintha szemünket vennéd, Uram.

Vedd el a földi formákhoz szokott
szem látását,
s add meg a tisztuló szem
boldogságát nekem,
hogy örüljek földi elképzeléseim
halomra zúzódasán,
és készséges lélekkel fogadjam
rámsziporkázó isteni fényed
vakítását.

Tudom, hogy
– most fájó vakságom tűntén –
csodás világodat
és isteni lényedet
tárold fel
álmélkodó szemem előtt,
– már itt lent is a hitben –
de méginkább túl,
a szent látásban s titkaid megnyílásában.

7. A békesség lelkületért

Aki Istenből születik
és az Istenből él,
az az Isten fölényével
megy keresztül e világon.
A napsütésben

áldja Isten jóságát és hatalmát,
a rossz napokban
megérti Istennek a rosszat is
megengedő eljárását.

Tudja, hogy a rosszat azért engedi meg,
hogy legyőzze.
megalázza,
kinevesse,
és nyilvánosan pellengérre állítsa.

Ezért Uram, a Te békéd
nem e világ békéje.

Mert ez a béke
nemcsak a bőségé,
de a szegénységé is,
nemcsak a csendben és nyugalomban
ragyog,
de a viharban,
hányattatásban,
tomboló zajban
és nyugtalanságban
is jelen van.

Add, Uram, hogy higgyek abban, hogy
akár lelkemben vannak ezek,
akár a körülöttem levő világban,
Te ott alszol lelkem sajkája mélyén
csodálatos békében és biztonságban.

És ha Te nyugodt vagy,
én is lehetek nyugodt,

izgalomtól,
aggodalomtól,
lelki fölborultságtól
mentesen békés.

Add meg nekem, Uram
Isten gyermekeinek ezt a
békéjét,
ezt a kimotozthatatlan
Istenbe gyökerezést,
ezt az akaratodban való föltétlen
bízást és megnyugvást,
a szeretetnek ezt az ingadozás nélküli
áldozatát!

8. Az üldözöttségért

Kérlek, Uram, hogy üldözötten is
boldognak érezzem magam!
Mert tudom, hogy ez a
csalhatatlan jele annak,
hogy a Tied vagyok,
s nem e világé,
– hiszen a világ szeretné ami övé
és nem üldözné.
De üldöz, elsősorban
a benem tomboló bűnnel,
szenvedélyekkel,
rosszrahajlással.

Nem hagy nyugtot,
de felzavarja, s irigyen üldözi
jószágomat,
nyugalmamat,
Istenbe-merültségemet,
becsületemet,
hűségemet,
szeretetemet,
áldozataimat,
egyszóval a bennem élő Krisztust.
A világ mindig talál rá
módot,
embereket,
helyzeteket,
alkalmakat,
hogy megzavarjon Feléd való
törekvésemben
nem hagy nyugtot nekem a világ,
mert Krisztust akarom kialakítani
magamban:
az Igazságot.

Ó! ne engedd,
hogy alábbhagyjon ez az üldöztetés,
ne engedd,
hogy megszűnjék ez a nyugtalanítás,
és kérlek, ne engedd azt se,
hogy megelégyem,
hogy beleunjak,
vagy belefáradjak a hajszoltságba,

inkább add, hogy egy csipetnyit
boldognak, nyugodtnak,
kiegyensúlyozottnak érezzem magam,
mint aki tudja,
 hogy ezeket kell elszenvedni
 és úgy bemenni országodnak
 dicsőségébe.

IMA A SZENTLÉLEK HÉT AJÁNDÉKÁÉRT

1. KÜLDD EL URAM SZENTLELKEDET, A BÖLCSESSÉG LELKÉT!

Oly nagy vagy Uram
oly távolinak tűnik világod,
úgy riaszt fölséged,
oly idegennek látszik gondolataid
útja s járása,
oly nehéz valód s kegyelmed
felfogása,
hordozása,
szolgálatá!

A bölcsesség szent ajándékával
tedd ízéssé számomra világodat,
hozd közelbe a távolít,
otthonivá az idegent,
természetessé a természetfölöttit.
Ahogy nem kell magunkon
erőszakot venni,
ha jól ismert, ízletes étel áll előttünk,
– ilyen jól ismert,
ízes valósággá légy számunkra, Uram!

Vedd el szeretetem fáradtságát,
áldozatom és helytállásom
kikényszerített-voltát,
a mindennaposság és szokásosság
közönyét,
elmém ernyedő hangulatát,
a kötelességszerűség és
becsületes helytállás komorságát.
Add bősséggel, Uram a Bölcsesség Lelkét!

2. AZ ÉRTELEM SZENTLELKÉT

oltsd belém, Uram!

Sokszor érthetetlenek előttem titkaid,
és úgy állok meg hitünk tanítása előtt,
mintha egyik titok a másikkal
rokon nem is volna,
mintha csak szeszélyesen összeválogatott
tanítás halmaza lenne.

De a Te Értelmed áll minden mögött:
Te tudod mindennek az okát,
Te látod mindennek a célját,
és a Te logikád biztosít
következetességet hitünkben.

Ezt a Te Értelmedet add ajándéku-
l, hogy a fátyol mögött
és a hit sötétjében

egy benső biztonságérzéssel,
a „majdnem látás”
önkéntelenségével
igazodjam el szent hitünk tanításaiban,
szent hitünk titkaiban.

Tedd könnyebbé,
élőbbé,
szárnyalóvá hitemet
az Értelem ajándékával!

3. A TUDOMÁNY AJÁNDÉKÁÉRT

Uram, igazíts el vele a világ dolgaiban!

Lássam át világosan,
hogy gyökerében minden esemény,
tűnékeny,
múlékony,
hiábavaló:
fények is, árnyak is.

Nem érdemes hát csak rájuk építeni
sem szeretetünket,
sem gyűlöletünket.

Kár csak belőlünk forrásoztatni
örömeinket vagy bánatainkat.

Ha tűnékeny is a világ,
egy rendeltetése mégis van:
takartan hordozni Téged,
igazságaidat,
számdékaidat.
terveidet.

Taníts meg, Tudomány Szentlelke,
hogyan észrevegyem minden mélyén
az Istent!

Hiszen ott él mindenek alján,
mindenek függőnye mögül
Ő jelentkezik,
Ő hív:
a természet és
a történelem mindenféle fajtájú
függőnye mögül.

A múltékony világ mögött téged keresni,
Téged megragadni
tanítson meg
a Tudomány Szentlelke!

4. A TANÁCS LELKÉÉRT

Add nekem a Tanács Szentlelkét!

Milyen bonyolultnak látszanak
emberekkel való kapcsolataim,
mindennapi feladataim,
az életben való eligazodásom!

Hányszor kell megállnom
és magamtól kérdenem:
mit tegyek,
 hogy üdvöm biztosítva legyen,
 hogy senkinek ne vétsek
 és Neked is tessem?!
Sokszor azonban még kételyem sincs!

Ó, Tanács Szentlelke,
 oltsd belém ezeket az üdvös kételyeket
 tetteim előtt!
Állj mindjárt mellém eligazító
jobboddal!
Azt válasszam
 – a test bölcsességét,
 a földi okosságot távoztatva –
ami szent Fölséged szándéka és akarata!

Tedd találékonnyá szívemet és
határozottá
szavad követésére!

5. JÁMBORSÁG LELKÉÉRT

A Kegyelet,
az Áhítat,
a Jámborság Szentlelke!
Hogyan is hívjunk,
hogyan is nevezzünk,
hogy csak kissé is megsejtsünk?!

Szent Tapintat!
Szent Megilletődöttség!
Szent Ihletettség!

Mely mindenben megérzi az
istengyermekség
kegyelmeit és távlatait,
sőt feladatait.

Ezért adj serénységet
az emberekkel szemben való
kötelmeim teljesítésében,
hiszen tudom, hogy Isten gyermekeit
szolgálom,
bennük és általuk az Istent.
Ha pedig ők
hibáznak vagy
mulasztanak velem szemben,
dehogy török be senki emberfia világába
durva, kemény, megtorló kezekkel.
Hisz fölöttünk is ott lebeg
az isteni kinyilatkoztatás,
kiválasztás és
kegyelem titka:
Isten tudja, ki mit, miért
tesz vagy nem tesz meg nekem!

A Kegyelet Szentlelke tegye látóvá
szívemet!

6. AZ ERŐSSÉG LELKÉÉRT

Gyöngé vagyok,
az Erősség ajándékára
várok és vágyom!

Ha számbaveszem
feladataimat,
kötelezettségeimet,
küldetésemet,
kétségbe kell esnem
erőtlenségem láttán,
kitartásom hiányán,
állhatatlanságomon.

Szenvedélyek,
erők sűrűsödnek lelkem peremén,
mikkel nem tudok leszámolni.

Áldozatokat kell hoznom
Istenemért,
Egyházamért,
magam és mások üdvéért,
– és én töprengök
és félek az áldozatoktól!

Rettegek az emberektől,
kiket elviselni
az erősek is alig tudnak!

Óh, Uram, tölts el az Erősség ajándékával!
Legyek bátor, tetterős,
áldozatokat örömmel hozni tudó hős,

de ha kell, vállaljam a Te erőtlenségeidet,
– mely emberileg ugyan gyöngeségnek,
alumaradásnak látszik,
de tudom, hogy
„Istennek a ,gyöngesége’
erősebb az embereknél” (1 Kor 1, 25)

7. AZ ÚR FÉLELMÉÉRT

Szent és üdvös félelmet olts belém!

Nem a kárhozatra vivő félelmet,
mely sorvaszt,
zsugorít,
kétségbe,
aggályba sodor,
nem is a szolgai félelmet,
mely bátortalan
és sötét egű.

De azt a félelmet,
amit Te akarsz,
amit Te kívánsz,
ami üdvös nekünk,
ami fölemel,
ami lendít,
sodor Feléd.

Te magad akartad, hogy elrémüljünk,
hiszen a pokol borzalmait
különben nem mondtad volna.

Te akartad, hogy elrémüljünk
a bűn súlyosságától.
Te mondogattad, hogy milyen hatalmas
Isten keze,
az Isten hatalma és ereje!
Ezzel azt akartad,
hogy szavaid nyomán
a lélek megrendülésének sötét felhői
gondatlanságunk
és felelőtlenségünk
báránfelhős egének aljára húzódjanak.
A kárhozat itt van elrejtve,
az előttünk levő világban,
a velünk élő emberekben.

Szent Fölséged semmibe-vevése
húzódik meg és fenyeget bennünket.

Rémíts meg,
borzalommal tölts el,
hogy üdvös félelemmel nyúljunk
e világ dolgaihoz,
nehogy kárhozatunkra váljanak!
De add, hogy ne bénítson,
ne sújtson,
ne sötétítsen,
de emeljen,
és irgalmad világával
fényt derítsen szegény lelkemben. Amen.

ISBN 963 360 340 4

**KIADÁSÉRT FELEL: DR. ÁKOS GÉZA IGAZGATÓ
MŰSZAKI SZERKESZTŐ: FONYÓDI OTTÓ**

**SZENT ISTVÁN TÁRSULAT
1053 BUDAPEST, KOSSUTH LAJOS U. 1.**

**A SZEDÉST A SZENT ISTVÁN TÁRSULAT VÉGEZTE
NYOMÁS ÉS KÖTÉS A FRANKLIN NYOMDA MUNKÁJA**

**88/3133 FRANKLIN NYOMDA
FELELŐS VEZETŐ: MÁTYÁS MIKLÓS IGAZGATÓ
BUDAPEST, 1988**

58,— Ft